

ДАНИЕЛ ГЛАУЕР ВЕЧНО ТВОЙ

Превод от немски: Младен Ганев, 2012

chitanka.info

ΠΡΒΑ ΦΑΖΑ

Когато той се появи в живота ѝ, Юдит почувства остра болка, която бързо отшумя.

— Извинете — каза мъжът.

— Няма защо — отвърна тя.

— Цялата тази навалица...

— Да.

Юдит разучи лицето му така бегло, сякаш прехвърляше спортните заглавия във вестника. Искаше да разбере що за човек рита околните по петите пред оживения щанд за сирена на Велики четвъртък. Не се изненада от факта, че той изглежда напълно нормално. Беше като всички останали тук — нито по-добър, нито по-лош, нито по-оригинален. Защо ли цялото население бе решило да си купи сирене за Великден? И то по едно и също време, в един и същ магазин?

На касата мъжът — отново той — се нареди зад нея и постави покупките си на лентата за стоки. Тя го позна по характерната миризма на кожа, носеща се от кафеникавия ръкав на якето му. Вече бе забравила чертите на лицето му; всъщност не им бе обърнала особено внимание. Но определено ѝ харесваха сръчните, целенасочени и все пак плавни движения на ръцете му. Дори през XXI век си беше истинско чудо да видиш как някой мъж в началото на четирийсетте пазарува със завидна обиграност.

Едва ли беше случайност, когато той ѝ задържа вратата на излизане и реши да блесне със способността си да помни физиономии.

— Още веднъж се извинявам за преди малко — каза.

— О, вече го бях забравила — заяви тя.

— Не, не, сигурно ви е заболяло много.

— Не беше толкова страшно.

— Радвам се.

— Да.

— Ами добре тогава. Весели празници.

— И на вас.

Юдит обичаше подобни неангажиращи разговори в супермаркета, но този бе продължил прекалено дълго.

Преди да се срещнат на изхода, тя бе забелязала как мъжът опакова значително количество банани — жълта грамада от шест, седем или осем плода. Човек, който купуваше толкова много банани, несъмнено имаше поне две гладни деца вкъщи. Под коженото си яке той вероятно носеше пуловер без ръкави на големи цветни ромбове. Приличаше на отговорен баща, който се грижи за прането на четири, пет или шест души, простира мокрите дрехи, разпределя чорапите по чифтове и не допуска никой да нарушава системата му.

Когато се прибра вкъщи, тя залепи дебело парче лейкопласт върху зачервената си пета. За щастие ахилесовото сухожилие не беше засегнато. Юдит и бездруго не се чувстваше уязвима.

Великденските празници протекоха по обичайния начин. В събота сутрин Юдит отиде при майка си.

— Как е баща ти? — попита майка й.

— Не знам, ще се отбия при него по-късно — отговори тя.

Следобед посети баща си.

— Как е майка ти? — попита той.

— Добре е, тази сутрин бях при нея — отвърна Юдит.

В неделя бе поканена на обяд при брат си Али на село.

— Как са мама и татко? — поинтересува се Али.

— Всичко е наред, вчера се видяхме — осведоми го Юдит.

— Да не би да са се събрали отново?

В понеделник очакваше гости у дома. Трябваше да дойдат чак за вечеря, но Юдит се залови за работа още от сутринта. Бяха общо шест души — две двойки и двама необвързани (единият — вечен ерген, другият — самата тя). Между отделните ястия се обсъждаха важни теми — от запазването на витамините при готвене до последните новости в борбата срещу отлагането на винен камък. Компанията беше хомогенна и еднородна (във възмущението си от войната, бедността и гъшия пастет). Окаченият наскоро полилей в стил „Ар нуво“ озаряваше с мека светлина развеселените лица на присъстващите. Настроението се допълваше от музиката на „Дивайн Комеди“ — група, която току-що бе пунала новия си албум на пазара.

Илзе дори се усмихна на съпруга си Роланд, а той масажира дясното й рамо в продължение на две секунди. Двамата бяха женени от тринайсет години и имаха две деца — идеална предпоставка за бавното умиране на страстта помежду им. Лара и Валентин — помладата двойка — все още се държаха за ръце. От време на време тя обгръщаше пръстите му с длани, сякаш за да се вкопчи колкото се може по-здраво във връзката им. Герд, разбира се, отново беше най-забавен от всички, същинската душа на компанията. Винаги умееше да предразположи към разговор позаторворените хора. За съжаление не беше гей; в противен случай Юдит с удоволствие би се срещала с него

по-често, за да обсъжда личните си проблеми. Това не ѝ се удаваше толкова лесно с останалите от групата, които бяха по двойки.

В края на подобни вечери, когато гостите се разотиваха и единствено алкохолните изпарения напомняха за неотдавнашното им присъствие, Юдит се опитваше да установи как се чувства в познатата компания на купища мръсни съдове. За нея този начин на живот определено беше за предпочитане — да прекараш един час в кухнята, да разтвориш широко прозорците в дневната, да си поемеш глътка чист въздух и превантивно да изпиеш хапче против главоболие. А после да прегърнеш любимата си възглавница и да я пуснеш чак в осем сутринта. Безспорно по-добре, отколкото да задълбаеш в психиката на един вероятно (също толкова) пиян, хронично мълчалив, неспособен на уединение, презиращ домакинската работа „партньор“, за да разбереш дали той таи надежди или опасения, че може да се стигне до секс. Юдит бе лишена от подобен стрес. Тя усещаше липсата на мъж в леглото си само в ранните часове на утрото. Но въпросният избраник не биваше да бъде, който и да е. Трябваше да е някой специален. А за съжаление нито един от познатите ѝ не попадеше в тази категория.

Юдит ходеше с удоволствие на работа. И дори когато губеше мотивация, както се случваше почти винаги след празници, тя полагаше огромни усилия да го прикрие. В крайна сметка сама си беше шеф, макар че често мечтаеше да бъде подчинена на някой друг, не дотолкова взискателен човек. Като например стажантката ѝ Бианка, която можеше да прекара часове пред огледалото и да изглежда изключително заета. Юдит притежаваше малка фирма на Голдшлагщрасе в петнайсети район. Въпреки помпозното име на улицата бизнесът ѝ не беше особено доходоносен, но тя обичаше магазина за лампи и не искаше да го замени за нищо на света. Още в детството си смяташе помещенията за най-хубавите на Земята. Те бяха пълни с трептящи звезди и искрящи сфери, които грееха ярко и създаваха празнична атмосфера. В магическия музей на дядо ѝ сякаш винаги беше Коледа.

На петнайсет години Юдит се чувстваше като в златна клетка. Докато пишеше домашните си, над нея бдяха безброй лампиони, а най-съкровените ѝ мечти биваха съпровождани от ослепителното сияние на полилеите. Брат ѝ Али не обичаше светлината и отрано се оттегли в тъмното си убежище. Майка ѝ отчаяно се опитваше да се пребори с фалита и със собственото си нежелание да се занимава с търговска дейност. А баща ѝ отдавна предпочиташе по-сумрачните заведения. Родителите ѝ се бяха разделили в „дух на разбирателство“ — най-отблъскващия израз, който Юдит някога бе чувала. За нея той означаваше да плачеш с усмивка на лице, докато сълзите ти не застинат. В даден момент обаче угълчетата на устните ти натежават ужасно, спускат се надолу и остават завинаги в тази позиция — както при майка ѝ.

На 33-годишна възраст Юдит пое западналия магазин за лампи. През последните три години светлините в него отново бяха започнали да сияят. Може би не толкова силно, колкото по времето на дядо ѝ, но продажбите и ремонтите вървяха достатъчно добре, за да позволят на

майка ѝ да си остане у дома. Ето как Юдит за пръв път се бе разделила с някого в дух на разбирателство.

Вторникът след Великден протече при изключително спокойно работно темпо. Тя прекара деня в задната стая под матовата светлина на настолната лампа, като се занимаваше със скучни счетоводни операции. Между осем и шестнайсет часа Бианка не издаде нито звук; вероятно вече се гримираше. Малко преди края на работното време момичето реши да засвидетелства присъствието си и се провикна:

— Госпооожо!

— Моля ви, не крещете така! Ако искате да ми кажете нещо, елате тук.

Бианка се приближи и заяви:

— Търси ви някакъв мъж.

— Мен ли? Какво желае?

— Да ви поздрави.

— Аха.

Беше мъжът с бананите. Юдит го позна едва когато чу думите му.

— Отбих се да ви поздравя — каза той. — Аз съм човекът, който ви настъпи по петата в магазин „Меркурий“ преди Великден. Днес сутринта ви видях да влизате тук.

— И цял ден сте чакали да изляза? — пошегува се тя и се изкикоти.

Коментарът ѝ се стори доста остроумен. Мъжът с бананите оцени шегата и на лицето му изгря сияйна усмивка. Около искрящите му очи се открояваха стотици малки бръчици, а зъбите му блестяха от белота.

— Офисът ми се намира на няколко преки от тук — обясни той. — Затова си помислих...

— ... дали да не дойдете да ме поздравите — прекъсна го тя. — Много мило от ваша страна. Учудвам се, че изобщо сте ме познали.

Юдит изрече последното с напълно сериозен тон, без най-малката следа от кокетство.

— Точно вие не бива да се учудвате.

Той я погледна особено. Лицето му беше прекалено развеселено за един отговорен баща с осем банана. Юдит определено не знаеше как да се държи в подобни моменти. Усети, че бузите ѝ пламват. Трябваше

да проведе спешен телефонен разговор и загатна за своето намерение, като погледна часовника си.

— Е, май е по-добре да тръгвам — каза той.

— Да.

— Много се радвам, че се видяхме.

— Да.

— Сигурно ще се срещнем отново.

— Ако имате нужда от лампа — отвърна тя и се засмя, за да се измъкне от неловката ситуация.

Този път Бианка се появи в най-подходящия миг и попита:

— Може ли да си ходя, госпожо?

Мъжът с бананите възприе думите ѝ като сигнал за собственото си тръгане. Когато стигна до прага на вратата, се обърна още веднъж и помахна на Юдит така, сякаш се намираще на гарата. Жестът му обаче не говореше за сбогуване, а за посрещане на някой близък човек.

Същата вечер Юдит на няколко пъти си спомни за него. Какви бяха думите му? „Не бива да се учудвате.“ Или по-скоро: „Точно вие не бива да се учудвате.“ Не беше ли наблегнал на „вие“? Да, определено. „Вие“ в смисъл на „жена като вас“. Много мило от негова страна. Навярно бе имал предвид, че жена като нея — толкова красива, интересна и интелигентна — изобщо не бива да се учудва, че са я познали. Да, изключително мило, повтори си наум Юдит.

Сигурно бе искал да каже, че човек среща подобна жена само веднъж в живота си — например, след като я е настъпил случайно пред щанда за сирена — и после никога не може да я забрави. Наистина много мило от негова страна.

Юдит трябваше да спре да мисли за това. Отдавна не беше на двайсет години, а и познаваше мъжете достатъчно добре, за да пренебрегне така лесно разочарованието от предишните си връзки. Освен всичко друго я чакаше работа — кафе машината се нуждаеше от почистване. И все пак си спомни още веднъж, макар и за кратко, казаното от него. „Точно Вие не бива да се учудвате.“ Дали бе говорил по-общо, имайки предвид „жена като нея“ по принцип? Или бе вложил по-конкретен смисъл? „Вие. Да, точно Вие! Само и единствено Вие.“ В такъв случай бе загатнал следното: „Всяка жена на света би се учудила, но не и Вие, защото Вие сте неповторима, като никоя друга. Да, Вие! Само и единствено Вие не бива да се учудвате, че ви познах.“ Да, наистина изключително мило от негова страна. Но Юдит продължаваше да не разбира защо той я бе познал. Нищо не можеше да промени този факт. Ето защо тя се залови с кафе машината.

На следващия ден си помисли за него само веднъж, и то съвсем мимолетно. Бианка обаче внезапно заяви:

— Госпожо, нещо ми направи впечатление.

— Така ли? Какво по-точно?

— Онзи мъж си пада по вас.

— Кой мъж? — попита с престорена почуда Юдит.

— Високият, който работи наблизко и дойде да ви поздрави. Гледаше ви доста настоятелно.

Бианка поклати глава и извъртя красивите си тъмни очи.

— Глупости, въобразявате си — възрази Юдит.

— Изобщо не си въобразявам! Страшно е хлътнал по вас, госпожо! Не чаткате ли?

Това вече беше прекалено. Но именно Бианка можеше да си позволи да говори с нея по този начин. И го правеше точно защото нямаше представа, че може да си го позволи. Юдит ценеше нейната болезнена, импулсивна искреност. В случая обаче момичето се беше заблудило. Мъжът изобщо не си падаше по нея — Бианка просто си фантазираше. Та той дори не познаваше Юдит. Беше я настъпил по петата, нищо повече.

В неделя Герд отпразнува четирийсетия си рожден ден в бар „Ирис“ — сумрачно заведение, което трябваше да го подмлади с поне десет години. Герд беше много популярен сред приятелите си. От петдесетте поканени гости дойдоха осемдесет. Двайсетина от тях решиха, че не е хубаво да се лишават от приток на кислород, и въпреки уважението си към рожденика се преместиха в съседния бар „Финикс“. Той изглеждаше почти празен благодарение на пианиста, който свиреше на живо. Юдит се присъедини към групата.

Особено настойчив тази вечер беше един мъж, изгубил отдавна значението си за Юдит. Казваше се Якоб — жалко за хубавото му име. Всички теми между двамата отдавна бяха изчерпани (или премълчани). След три години интимни отношения, които Юдит смяташе за доста половинчати, тя се бе принудила да сложи край. Причината се криеше в тежката житейска криза на Якоб, наречена Щефани. Двамата се ожениха скоро след това.

Въпросните събития се бяха случили преди цели шест години. Ето защо в неделната вечер във „Финикс“ Якоб реши съвсем обективно да изтъкне, че не е виждал по-красиви устни от тези на Юдит. Същите устни веднага оформиха въпроса какво прави Щефани.

— Щефани ли? — учуди се Якоб.

Явно името ѝ не се вписваше добре в контекста.

— Защо не е с теб? — добави Юдит.

— Не си пада по такива празненства, затова си остана вкъщи.

Тя едва ли скучаеше особено, тъй като беше в компанията на четиригодишния Феликс и двегодишната Наташа. Юдит настоя да види снимки на децата, като изтъкна, че всеки нормален баща носи такива в портфейла си. Якоб се поколеба за момент, но все пак ѝ ги показа. После изведнъж реши, че е дошло време да се прибира.

Юдит тъкмо се канеше да се отпрати към бара, където се бе събрала кризисна група за борба срещу глобалното затопляне, когато усети потупване по рамото. Стори ѝ се неприятно рязко и отсечено. Тя

се обърна и подскочи. Беше зърнала лице, което изобщо не пасваше в обстановката.

— Каква изненада! — заяви мъжът с бананите.

— Да.

— Питам се дали сте вие, или не.

— Да — продължи обърквана Юдит, с което всъщност искаше да потвърди, че наистина е тя.

Почувства се смутена и долови ударите на сърцето си. В случая щеше да ѝ помогне само едно — да наруши неловкото мълчание.

— Какво правите тук? Имам предвид, какво ви води насам? Познавате ли Герд? И вие ли сте поканен на партито? Често ли се отбивате в този бар? Да не би да свирите на пиано? Вие ли сте новият пианист?

Някои въпроси зададе действително, други минаха само през главата ѝ. После добави:

— Може би сте видели как влизам тук и сте решили да ме поздравите?

Мъжът ѝ обясни, че е дошъл с две свои колежки. Те седяха на няколко метра от тях около една кръгла маса, огрявана от жълтеникавата светлина на монтираната прекалено ниско лампа от осемдесетте години. Той посочи жените, които ѝ махнаха за поздрав, а Юдит им кимна. Несъмнено изглеждаха като колежки от работата. Навярно присъстваха на ежемесечната сбирка на данъчните консултанти, разчупили обичайната си скованост благодарение на музиката в пиано бара.

Мъжът с бананите се казваше Ханес Бергхофер или Бургхофер, или Бургталер, или Бергмайер. Имаше голяма топла длан и толкова настойчив поглед, че Юдит усети как той пронизва тялото ѝ. Отново почувства как бузите ѝ се сгорещават.

— Радвам се, че се срещаме често — подметна мъжът. — Очевидно живеем в еднакъв ритъм.

После ѝ предложи да седне за малко на тяхната маса. Юдит обаче отклони поканата с обяснението, че трябва да се върне в бар „Ирис“, където се състоеше истинското парти за рождения ден на нейния приятел, или по-скоро близък познат, Герд.

— Но друг път с удоволствие — добави тя, без да съзнава откъде ѝ е хрумнало подобно нещо. Отдавна не беше проявявала такава

решителност.

— Ако не възразявате, може да се видим на кафе — продължи Бергхофер, Бургхофер, Бургталер или Бергмайер.

— Да, защо не — отвърна Юдит.

Вече нямаше значение какво ще каже. Усещаше как бузите ѝ горят и трябваше да си тръгне веднага.

— Добре тогава — заяви мъжът.

— Да.

— До скоро.

— Да.

— Що се отнася до поканата за кафе, просто ще се отбия в магазина някой път, ако е удобно.

— Да, заповядайте.

— Нямам търпение.

— Аз също.

„Някой път“ се оказа следващата сутрин. Бианка се провикна от предната част на магазина:

— Госпооожо, търсят ви!

Юдит веднага се досети за какво става дума. Ханес, чието фамилно име започваше с „Берг“ или „Бург“, беше застанал под един от най-ценните артикули — гигантския овален кристален полилей от Барселона. Вече петнайсет години всеки клиент му се възхищаваше, но никой не се решаваше да го купи.

— Надявам се, че не ви притеснявам — започна мъжът.

Носеше синя плетена жилетка със светлокафяви копчета. Приличаше на човек, който всяка вечер сяда с чаша „Ърл Грей“ пред запалената камина и от време на време докосва с крак плътната козина на тромавия си санбернар, докато децата лудуват наоколо и бършат омазаните си с банани пръсти в Дамаската на канапето.

— Не, не ме притеснявате.

Ядоса се на себе си, че е толкова развълнувана. Нямахше логично обяснение за притеснението ѝ. Наистина. Непознатият ѝ се струваше приятен, но не особено интересен на пръв поглед. А рядко ѝ се искаше да се сближи повече с мъжете. Той в никакъв случай не беше неин тип, но и типовете не бяха от значение. Оpozнаеш ли веднъж някой мъж, всички останали са ти ясни.

Юдит не можеше да прецени в какво точно се изразява чарът на Ханес Еди-кой-си. Навярно се криеше в честотата, с която случайността го тласкаше към нея, или в непредвидимостта на появите му — винаги изникваше по-рано от очакваното. Или пък в устремността, с която той се впускаше към Юдит, сякаш на света не съществуваше нищо друго.

В момента обаче не биваше да избързва — още беше твърде рано да я покани на кафе. Юдит ясно щеше да му покаже, че действията му са прекалено настойчиви, и да го отпрати. Тя нямаше никакво желание да се превръща във временно развлечение за някакъв отегчен съпруг, чиято жена му плете сини жилетки със светлокафяви копчета.

— Наистина не исках да се натрапвам — продължи той.

— Не се натрапвате.

— Истината е, че от снощи нещо не ми излиза от ума.

— И какво е то?

— Вие, ако трябва да съм напълно искрен.

Поне е пряк, помисли си Юдит.

— За мен ще бъде огромно удоволствие да отидем на кафе. Искам просто да поговоря с вас. Какво ще правите след работа?

— След работа ли? — попита Юдит, все едно това беше възможно най-неподходящото време. — За съжаление съм заета.

Отговорът ѝ сякаш го съсипа. Той я погледна тъжно, отпусна отчаяно рамене и въздъхна тежко. Приличаше на обиден ученик, на когото току-що са отнели топката.

— Но сигурно ще успее да отложи уговорката си за по-късно — добави Юдит. — Едно бързо кафе след края на работния ден не е проблем.

За да придаде по-голяма тежест на своите думи, провери часовника си и продължи:

— О, да, ще може да се уреди.

— Страхотно — заяви мъжът.

Юдит трябваше да признае, че ѝ е приятно да наблюдава как усмивката се връща на лицето му. Осъзна, че именно тя е причината бръчиците около очите му да се раздвижат и огрени от светлината на любимия ѝ полилей от Каталуня, да засияят като слънчеви лъчи.

Срещнаха се в кафене „Райнер“ на Мерцщрасе, където Юдит често ходеше в обедната почивка. Тя отиде десет минути по-рано от уречения час. Държеше да пристигне първа, за да може да избере най-подходящата маса. Предпочиташе да седнат един срещу друг, а не да ги настанят в някое тясно сепаре. Той обаче вече беше там, разположен на неудобен стол срещу една далеч по-привлекателна ъглова пейка, предназначена единствено за нея.

Срещата трябваше да трае най-много час, което им се стори твърде недостатъчно. Стигна се до продължение, последвано от кратък бис. Едва тогава Юдит реши да приключи тактически с думите:

— Беше ми наистина приятно да си побъбря с теб, Ханес. Бих се радвала да го повторим.

Определено държеше да запомни начина, по който той я гледаше в този момент. Щеше да го извика в паметта си, когато отново се почувстваше неудовлетворена от себе си. Освен това имаше нужда да осмисли онова, което той бе споделил през тези деветдесет минути, най-вече нещата, казани за самата нея. Във всеки случай Юдит очакваше с нетърпение края на вечерта, когато необезпокоявана от никого въкъщи щеше да потъне в мисли за новото си откритие — мъжа, който я бе поставил на един богато украсен пиедестал, окъпан в най-прелестната светлина. Отдавна не се бе изкачвала толкова високо. Искаше ѝ се да остане там поне още няколко часа, преди ежедневието да я свали отново на земята.

Легнала във ваната у дома, Юдит обобщи наученото за него. Той се занимаваше с преустройство на аптеки, а щом някоя аптека не можеше да бъде преустроена, я изграждаше наново. Или поне на скица. По образование беше архитект. Възраст — 42 години. Никога не бе ходил на зъболекар — наследил бе красивите зъби от баба си, всъщност не тях самите, а по-скоро добрите гени.

Значи беше 42-годишен, и то ерген. Не отново, а все още ерген, тоест до момента не е бил женен и не се е развеждал. Не се грижеше за никого — нито за малки деца, нито за бебета от предишни бракове.

Тя не бе пропуснала да го попита за кого купува толкова голямо количество банани. Едва ли ги изяждаше сам. При този въпрос той леко потрепна и Юдит си помисли, че е проявила прекалена недискретност. Скоро обаче зъбите на баба му отново засияха и мъжът обясни, че е взел бананите за своя съседка — трудноподвижна вдовица и майка на три деца. Веднъж седмично ходел да пазарува за нея. Правел го съвсем безвъзмездно, тъй като също щял да се радва, ако имал съседни, които да му помагат при нужда.

Той беше на 42 години и определено се казваше Ханес Бергталер. „Бергталер“, изрече Юдит и издуха част от пухкавата пяна във ваната. Какво можеше да се каже за един ерген, който се занимава с преустройство на аптеки и се намира в третата най-хубава възраст? Обективните факти не говореха ли за една твърде уравновесена личност? Вероятно заради това ѝ се бе сторил леко скучен? Наистина ли беше скучен? Отегчаваше ли я с присъствието си? Нито за секунда, помисли си тя. Следователно секундите, прекарани с този мъж, бяха от най-висока класа. Несъмнено същото важеше и за него — Ханес Бергталер, необвързания архитект с красивите зъби на баба.

Юдит реши да се върне към самото начало — когато мъжът я бе настъпил и бе видял лицето ѝ, се бяха случили две неща. Тя бе усетила остра болка в петата си, а той бе почувствал как през цялото му тяло минава електричество. Бил като „ударен с мокър парцал“. Юдит не харесваше особено тази метафора, тъй като мокрите парцали ѝ се

струваха отблъскващи и нееротични. Но пък начинът, по който той я гледаше — с всички малки бръчици около очите си, блещукащи под матовата 60-ватова крушка в кафене „Райнер“, — й се бе сторил някак мил. Дори доста мил.

След въпросната среща просто не можел да я забрави. Да, точно това бяха думите му. Много приятен комплимент, заключи Юдит и добави още малко гореща вода във ваната.

Беше го попитала какво я е направило толкова незабравима.

Щом се обърнала към него, всичко се случило като на забавен кадър — движението на рамото ѝ, повдигнатите въпросително вежди, цялостното изражение на лицето ѝ. Той се бе извинил за баналните думи, но според него тя изглеждала просто изумителна. Да, определението действително звучеше леко банално, но Юдит със сигурност бе чувала и по-лоши описания за себе си от „изумителна“. Реши, че по-често трябва да я настъпват по петата.

От този момент нататък той се чувствал като участник в някакъв филм, чийто режисьор била чистата случайност, а продуцент — самата съдба. Не преставал да мисли за Юдит, а веднъж я видял да отключва близко разположения до офиса му магазин за лампи, пред чиято витрина често се спирал. После, докато с възторг разказвал за нея на колежките си, изненадващо я зърнал на бара в същото заведение, точно когато отпращала един от навярно многобройните си обожатели. Не можел да пропусне този шанс и отишъл да я заговори. Разбирам, бе заявила Юдит. Същевременно се боял да не се натрапва прекалено. Съвсем основателно, бе се съгласила тя. Но все пак останал с впечатлението, че не го е отблъснала напълно. Така е, бе потвърдила Юдит.

Сега излезе от ваната. Водата беше изстинала. Тя вече мислеше по-трезво. Очевидно Ханес Бергталер беше лудо влюбен в нея. Такива неща се случваха, макар че често бързо отминаваха. Доказателство за това бяха мимолетните ѝ срещи в разни кафенета. Той ѝ допадаше. Харесваше ѝ върхът на носа му. Мъжът се държеше естествено, говореше искрено. Изричаше страшно мили неща, и то без заобикалки, точно онова, което чувства. Ето защо присъствието му ѝ се отразяваше невероятно добре.

Юдит реши да се престори, че някой я настъпва по петата, и се извърна към огледалото. Стрелна го с искрящ поглед, сякаш то бе

виновникът. Но изведнъж видя отражението на една изумителна жена въпреки мократа коса и плътния слой крем, нанесен върху лицето ѝ. И заслугата беше изцяло негова.

ΒΤΟΡΑ ΦΑΖΑ

1

За пръв път от три години на покривната тераса на Юдит отново разцъфна яркочервеният хибискус. Беше настъпил хубав период. Нещо се зараждаше. Всеки ден се натрупваха нови емоции. Юдит се стараше да ограничава срещите си с Ханес. Виждаха се не по пет пъти на ден, както би искал той, а най-много веднъж или два пъти. Тя се опасяваше, че с подобно темпо магията скоро ще се развали и той ще се насити на елегантните ѝ движения и неповторимите изражения на лицето ѝ. Боеше се, че Ханес ще изпадне в недоумение какви цветя да ѝ подарява, какви послания да ѝ изпраща по имейла, какви комплименти да ѝ прави и какви думи да подбира, за да ѝ пожелае с есемес „добро утро“ или „лека нощ“.

Юдит се бе озовала в непозната за нея ситуация. Този път не възлагаше прекалено високи очаквания на човек, който не е готов или способен да ги оправдае. Напротив, беше попаднала на мъж, който нямаше търпение да го стори. Ето защо тя се опитваше да занижи възможно най-много очакванията си, за да продължи да се изненадва от полученото внимание. С малко късмет щеше да прекара цялото лято, изпълнена с мисли за Ханес Бергталер — този едър (190 см, 85 кг), непохватен 42-годишен необвързан мъж, въоръжен с бръчици като слънчеви лъчи и блестящите зъби на баба си.

Много неща у него ѝ правеха странно впечатление, но никое от тях не я притесняваше сериозно. Нито начинът, по който разказваше истории — винаги започваше отзад напред, — нито необичайният му моден вкус, нито твърде избелелите му тениски. Не я дразнеше дори любимият му израз „като ударен с мокър парцал“, който използваше на всеки няколко минути. До момента Юдит се бе въздържала да го попита дали случайно не продължава да живее със своята (ударена с мокър парцал) майка.

Той беше по-различен от всичките ѝ досегашни партньори, а и Юдит не бе чувала някоя от приятелките ѝ да е попадала на подобен мъж. Беше едновременно плах и дързък, срамежлив и безсрамен, сдържан и разгорещен, целеустремен по някакъв свой, недодялан

начин. И определено знаеше какво иска — да бъде близо до нея. Доста благороден копнеж, мислеше си Юдит. Но тя се опитваше да подхожда предпазливо, да не избързва излишно. Не желаше да дава на Ханес прекалено много надежди. Бъдещето щеше да ѝ подсказе как да действа по-нататък.

Засега оставаше сама в късните вечери и през уикендите, поне физически. Колкото и странно да звучеше, Юдит възприемаше миговете без Ханес като най-хубавото и пълноценно време, прекарано с него. Независимо на кое от обичайните си занимания се отдаваше, всичко минаваше на заден план и тя имаше усещането, че се намира под въздействието на силни опиати. За пръв път — дори и този период да продължеше кратко — Юдит се чувстваше като щастлива и безгрижна необвързана жена. Можеше да прави онова, което иска: да мисли за Ханес Бергталер. Беше страхотно да наблюдава как влечението ѝ към него постепенно нараства. Вероятно по-скоро се увеличаше по копнежа на Ханес към самата нея, но в крайна сметка това нямаше никакво значение.

Във втората събота на май Илзе и Роланд я поканиха на вечеря, за да се реваншират за Великден. Герд и младите влюбени Лара и Валентин, които непрекъснато се държаха за ръце, също присъстваха на събирането. Времето беше достатъчно топло, за да седнат на терасата. Евтините и не особено оригинални градински фенери не се набиваха на очи. Четирите големи свещи, разположени около масата, допълваха светлината от лампата и ѝ придаваха по-мек отблясък.

Към осем часа Роланд поднесе „специалитета на кухнята“ — ястие със скариди, авокадо и кориандър. До този момент Мими (на четири) и Били (на три) бяха обсебили вниманието на всички гости и започваха да мрънкат от умора. В десет часа, когато Илзе сервира „лекия като перце“ чийзкейк по рецепта на Джейми Оливър, малките най-сетне бяха заспали и възрастните можеха да си поговорят на спокойствие.

— Имам новини — заяви Юдит, придобила смелост след третата чаша червено вино.

— Как се казва? — поинтересува се Герд.

Явно я беше наблюдавал. Тя не бе успяла да запази хубавата тайна за себе си.

— Казва се Ханес и определено ще ви хареса — отвърна Юдит малко по-ентузиасирано от необходимото.

Реакцията не закъсня.

— И защо не го доведе? — попита учудено Илзе.

Роланд също изглеждаше изумен. Сред присъстващите постепенно се възцари пресилено възмущение, което ескалира дотам, че Герд подхвърли на Юдит абсурдната идея да се опита да поправи грешката си, като веднага покани въпросния Ханес. Всички умираха от нетърпение да го видят.

Тя положи огромни усилия да ги разубеди. Искаше известно време да се наслаждава на Ханес в мислите си, вместо още отсега да започне да го води навсякъде със себе си. А и в събота вечер той едва ли щеше да се отзове на покана за гости в западната част на Виена.

Накрая все пак се поддаде на натиска и му изпрати есемес — по-скоро като жест към приятелите си, отколкото от любопитство. Предлагаше му да се присъедини към тяхната весела компания, като прилагаше точния адрес. Направи го с ясното съзнание, че Ханес най-вероятно няма да ѝ отговори. Сигурно беше зает или се намирал извън града, а и едва ли щеше да има достатъчно време, за да реагира в този късен час, дори и да скучаеше, в което Юдит дълбоко се съмняваше. След по-малко от минута обаче тя получи следното съобщение: „Много благодаря за поканата!!! След двайсет минути ще бъда там! Ханес“.

3

По-късно Юдит щеше да съжالياва, че не може да си спомни ясно следващите часове. Наложил се да изпиле още две пълни чаши вино, за да овладее внезапно обзелото я притеснение преди появата на Ханес. Ето защо възприятията започнаха да ѝ изневеряват след изключително странната сцена по посрещането му.

Разговорът внезапно замря. Той застана пред тях, облечен с кафяв кадифен панталон, бяла риза, закопчана плътно до яката, и светлосин пуловер без ръкави. Излъчваше такова въодушевление, сякаш току-що бе спечелил „Оскар“ за главна мъжка роля. Широката му усмивка заслепи осветлението на терасата, когато той се представи с думите:

— Аз съм Ханес.

Юдит искаше да потъне в земята. Той се наведе над масата, здрависа се поотделно с всички, разгледа внимателно лицата им и повтори старателно техните имена, все едно се подготвяше да прави научно изследване.

Още не загатваше с нищо, че е забелязал присъствието на Юдит. Изведнъж извади две жълти кутии от някакъв плик — сигурно съдържаха банани с шоколадова глазура.

— Донесох ги за децата — обясни Ханес.

Откъде знаеше, че домакините имат две деца? Юдит беше ли му разказвала за Илзе и Роланд? Споменавала ли бе нещо за Мими и Били? И дори да го беше направила, Ханес как бе запомнил всичко това?

Последваха други подаръци. Илзе получи бутилка зехтин, която той ѝ подаде със следното обяснение:

— Според мен е най-добрият в цяла Умбрия. Изключително ароматен е, надявам се да ви хареса.

Накрая връчи на Роланд бутилка е кехлибарена течност, най-вероятно уиски. Церемонията завърши с думите:

— Още веднъж сърдечно благодаря за любезната покана.

Изрече ги толкова тържествено, сякаш рецитираше стихотворение по случай Деня на майката. Човек би помислил, че не е ходил на гости от двайсет години и се е подготвял за социалната си проява поне от три седмици.

Чак сега Ханес демонстративно се обърна към тъмния ъгъл, където се криеше Юдит, и я обгърна с две ръце. Тя почувства лек натиск, който я накара да се изправи. Той стоеше пред нея, почти с две глави по-висок, сложил ръце върху раменете ѝ. Гледаше я с такова умиление, като че ли за пръв път виждаше изгрева на слънцето. След една почти непоносимо дълга пауза, през която коленете ѝ започнаха да омекват, а главата ѝ се завъртя от алкохола, Ханес обяви на всеослушание:

— Юдит, много се радвам, че се срещаме още днес. Не можеш да си представиш колко съм щастлив!

От този момент нататък всичко потъна в мъгла. Както отделните сцени, така и целият филм. Оставаха само надписите, които продължиха до ранната утрин. Юдит използваше кратките проблясъци на мисълта си, за да доближи чашата с вино до устните си. Лицата около нея се сливаха и постепенно изчезваха. Единствено образът на Ханес изплуваше отново и отново пред очите ѝ. Веднъж съвсем далеч, друг път — ужасно близо. Ту усещаше дъха му, ту виждаше блестящите зъби на баба му. Плътният му глас бе съпроводен от движение, бърборене и смях.

По някое време Юдит се събуди, защото шумовете внезапно бяха утихнали. Подпираше се на някаква стена, която се оказа Ханес. Той я попита дали се чувства зле, но тя не бе в състояние да отговори. Липсваше ѝ нужната концентрация. В даден момент се отвори някакъв страничен прозорец и Юдит почувства полъха на вятъра върху лицето си. Скоро таксито, в което пътуваше, спря точно пред входа на жилищната ѝ сграда. Ханес слезе с нея, като я подпираше да не падне. Беше ѝ приятно да чува гласа му. След малко тя усети познатата миризма на стълбището. Той натисна копчето на асансьора за последния етаж. Юдит му подаде дамската си чанта и чу как ключовете ѝ подрънкат. Долови допира на кадифения му панталон по краката си и мекотата на пуловера му върху бузата си. Скоро вратата се отвори, а после се затръшна зад гърба ѝ. Всичко наоколо беше тъмно и тихо. Леглото се оказа на една ръка разстояние.

Неделният ден започна към единайсет сутринта. Юдит забеляза, че е полугола, залитна на ставане от леглото и се опита да намери вибрацията си телефон. Човекът, нарушил така дръзко спокойствието ѝ, беше Герд.

— Как си? — попита той.

— Нямам представа.

— Снощи нормално ли се прибра?

— Сигурно.

— Сама ли си?

— Мисля, че да.

— Ако искаш, ще ти звънна по-късно — предложи Герд.

— Не — отвърна тя, като имаше предвид „нито сега, нито после“.

— Какво се случи с теб вчера?

— Моля?

— Направо се отряза.

— Кой? Аз ли?

— Беше доста пияна.

— Съжалявам, не съм го направила нарочно.

— Толкова ли си влюбена?

— Влюбена ли? Не знам.

— Да ти кажа ли какво е първото ми впечатление от Ханес?

— Да, защо не.

— Действително ли искаш да знаеш?

— По-добре не.

— Ханес е сууупер!

— Наистина ли?

— Да, всички са във възторг от него. Той е искрен, любезен и внимателен. Много приятен събеседник. И е забавен.

— Сериозно ли?

— Юдит, Юдит, страхотно попадение.

— Мислиш ли?

— Вчера малко се беше отнесла, но само да беше видяла колко мило се държа с теб!

— Той винаги е такъв.

— Ханес те боготвори, Юдит.

— Едва ли.

— Казвам ти, по-хубаво нещо не може да ти се случи.

— Така ли смяташ?

— Ако бях жена, щях да си мечтая точно за такъв мъж.

— Хм.

— Изпрати ли те до вас?

Настъпи кратко мълчание.

— Юдит, там ли си?

— Герд, май е по-добре да си легна отново.

Тя приключи разговора, довлачи се до банята и си облече черния хавлиен халат. Надникна в тоалетната, кухнята, дневната и спалнята, но не откри нищо необичайно. Отвори гардероба, хвърли бърз поглед под леглото и опипа матрака. Разуци гънките на чаршафа, преди да съблече отново халата. После се пъкна под завивките и въздъхна с облекчение. Ханес определено не беше там. Не бе останал дори за миг, в противен случай щеше да го надуши, да усети присъствието му, независимо от състоянието си. Сега можеше да заспи спокойно. Искеше да сънува него.

Въпреки че желаният сън не я споходи, Юдит се чувстваше достатъчно отпочинала, когато се събуди към три следобед. Беше ужасно гладна и си поръча пица „Четири сезона“. Заедно с нея куриерът ѝ поднесе огромен букет цветя.

— За съжаление не са от мен — поясни той. — Намерих ги на изтривалката.

Букетът се състоеше от дващест и пет тъмночервени рози. Към тях бе прикрепена, малка бележка. Юдит я разгърна и прочете „За най-прекрасната жена, която някога съм изпращал до къщи, без тя да разбере. С обич, Ханес“.

Юдит беше като ударена с мокър парцал. Реши да възстанови в детайли изминалата нощ, затова започна да звъни последователно на всички присъствали и да събира впечатленията им от Ханес Бергталер.

Илзе: „Представителен мъж. Държи се много естествено. Има голяма глава и усмивка като от реклама на паста за зъби. Любимец на всяка тъща. В модно отношение по-скоро консервативен. Късата прическа не му отива. Струва ми се принципен. Малко е особен, но не е скован. Може да гледа една жена дълбоко в очите. Добър слушател. Обича децата. Интересуваше се доста от Мими и Били. Дори им донесе подарък. Изключително мил човек. Едно голямо плюшено мече. И най-важното — той е лудо влюбен в теб.“

— Наистина ли? — попита Юдит. Радваше се да го чуе.

— През цялото време те боготвореше — завърши Илзе.

Роланд: „Страшен симпатяга. Човек може да разчита на него. Няма нищо неискрено в поведението му. Подхожда открито и сърдечно към всички. Добър събеседник. Говори изключително убедително. Разказа доста интересни неща за архитектурата. Не те изпускаше от очи.“

— Сериозно ли? — попита Юдит.

— Много е влюбен в теб.

— Така ли мислиш?

— Убеден съм.

Валентин: „Силно емоционален, направо нетипичен мъж. Изобщо не е надут. По-скоро е мекушав.“

— Мекушав ли? — учуди се Юдит.

— Не, мекушав не е точната дума. Всъщност знае добре какво иска.

— Интересно.

— Много си пада по теб.

— Да, известно ми е.

— Страшно много.

Лара: „През цялото време ме гледаше толкова... мило и доверчиво, като по-голям брат. Имах чувството, че се познаваме отдавна. Сподели с Валентин, че двамата доста си подхождаме и че си личи колко държим един на друг. Изрази радостта си, че се е запознал с нас. Попита ме дали винаги прекаляваш с алкохола. Държи да покани всички ни на гости. Заяви, че си жена мечта.“

— Жена мечта ли?

— Да, цитирам буквално. А как се целува?

— Моля?

— Хубаво ли се целува?

— Ааа, да, да, много.

Сигурно се целуваше много хубаво.

Следващият петък, ознаменувал края на работната седмица, в която Юдит се видя общо осем пъти с Ханес — равносметката беше три кафета, два чая, две чаши просеко, едно кампари и поне хиляда комплиментата, — се оказа най-топлият ден в годината до момента с рекордните 28 градуса. Юдит едва дочака да стане шест вечерта. Взе си студен душ и за пръв път, откакто се бе разделила с Карло (тоест от около шест месеца), се зачуди какво бельо да облече. Веднага обаче се усети накъде отиват мислите ѝ и се намрази за това. Не, всъщност мразеше Карло, защото бе пропиляла безброй нощи с него, а себе си упрекваше заради моментните прояви на слабост. Така или иначе, отпаднаха всички модели, харесвани от Карло, и Юдит се спря на строгата бяла комбинация, която обикновено носеше при посещенията си в гинекологичния кабинет на д-р Блехмюлер.

Както винаги, тя гримира съвсем дискретно кафявите си очи, заради които често я сравняваха с кошута. Върху устните си нанесе тънък слой гланц с червеникав оттенък. Дълго време суши естествено русата си коса, докато не постигна желания разрошен ефект, наричан „закачлив“ в женските списания. Още преди два дни бе приготвила джинси и тениска специално за случая. Новото ѝ елегантно черно кожено яке и красивите ѝ боти трябваше да покажат на Ханес какво значи да си в крак с модата, без да разчиташ единствено на случайността и сезонните разпродажби. „Изумителна“, прошепна Юдит в огледалото и то се запоти от дъха ѝ. Ханес несъмнено щеше да остане като ударен с мокър парцал.

Бяха се уговорили да хапнат навън. Можеше да се каже, че им предстои първата истинска вечеря насаме. На Шварцшпаниерщрасе току-що бяха отворили нов виетнамски ресторант. Навярно специално за тях двамата. Ханес бе запазил места за осем часа. Юдит закъсна точно с тринайсет минути, както бе предвидила. Сториха ѝ се безкрайно дълги. Масата им се намираще в зеления двор на ресторанта. Щом я забеляза, Ханес скочи от стола и започна да маха бурно с ръце. Останалите гости се обърнаха, за да видят кой е успял да

извади един мъж от равновесие в подобна хармонична азиатска обстановка.

Този път Юдит изобщо не беше притеснена. Разказа му за детските си години, прекарани в магазина за лампи, за своите пътешествия с Али из Камбоджа и за горчивия си опит с вуду магьосниците в Бразилия. Междувременно успя да погълне — също толкова бързо и безстрашно, колкото говореше — цели три ястия, чаша кола и зелен чай. Ханес я гледаше като хипнотизиран, без да сваля очи от нея, като рядко посягаше към постния оризов специалитет.

Освен обичайните му комплименти, които възхваляваха всяка черта на лицето ѝ, част на тялото ѝ и добродетел на характера ѝ, Юдит харесваше топлото излъчване на очите му. Те се спираха неизменно върху устните ѝ, когато тя понечеше да каже нещо, макар и съвсем маловажно. Юдит можеше да продължи така вечно.

С едно изненадващо движение обаче Ханес внезапно хвана ръката ѝ и я задържа над средата на масата. Усетила силата на огромните му пръсти, Юдит се почувства неловко. Погледът му бе станал по-сериозен и по-пламенен отпреди. С изключително тържествен тон, който нямаше нищо общо с безгрижното гугукане на млади влюбени, той заяви:

— Юдит, ти си жената, за която винаги съм мечтал. Искам да ти дам цялата си любов.

Тъй като казаното определено не беше въпрос, Юдит не знаеше какво да отговори. Ето защо реши просто да загатне:

— Ханес, толкова си мил с мен. Все още не мога да проумея, че това ми се случва.

Понечи да освободи ръката си, но Ханес явно не беше приключил. Безименният ѝ пръст бе особено обездвижен в хватката му и тя усети как нещо се приплъзва по него. Едва тогава Ханес я пусна и Юдит се втренчи онемяла в пръста си. Не реагира много естествено, тъй като доста пъти бе гледала подобни сцени на кино. Трябваше да подбере подходящите думи.

— Ханес, да не си се побъркал? С какво съм го заслужила? Рожденият ми ден е едва след пет месеца. Не мога да го приема.

— Приеми го като малък спомен за общото ни начало — каза той.

Юдит кимна.

— Харесва ли ти?

— Да, разбира се, прекрасен е — отвърна тя.

Това беше първата ѝ лъжа — право в сияещото лице на Ханес.

За да свикне с мисълта за пръстена, Юдит предложи да се преместят в друго заведение — бар „Триъгълник“ зад парка „Вотив“. Беше ходила там няколко пъти с Карло. Сега Ханес имаше всички изгледи да се справи по-добре от него. Оскъдната жълтеникавочервена светлина от тавана се пречупваше в матовите стъклени стени и меко озаряваше лицата на посетителите. Хората се превръщаха в красиво оцветени силуети без контури, които трудно се разграничаваха едни от други. Всеки път, когато Карло бе настоявал тя да се отбие при него (тоест в леглото му), Юдит обикновено се бе съгласявала, ако се намираха във въпросния бар.

Ханес не спадаше към мъжете, които биха извлекли полза от изкусителната атмосфера на такова заведение. Юдит оценяваше неговата сдържаност и дори я смяташе за привлекателна. Той все пак си позволи да сложи ръка върху рамото ѝ, сякаш се опитваше да я предпази от опасност. Подобно на музейни експонати, двамата стояха на бара и си споделяха незначителни истории от миналото.

Юдит трябваше да изпие две по-силни напитки, за да му постави принципния въпрос:

— Какво ще кажеш за една целувка?

Тя се втренчи предизвикателно в широко отворените му очи, съзнавайки, че в този момент изглежда изумително. Ако беше на негово място, веднага щеше да приеме предложението. Ханес се съгласи, без да се замисля.

— Но не тук и сега — добави той за нейно недоумение.

— А къде и кога? — попита тя.

— Вкъщи — отвърна той, без да уточнява кога.

— У вас ли?

Юдит поглади ръбестата повърхност на новия си пръстен. Мразеше кехлибар. Ами ако всички предмети в жилището му бяха от кехлибар?

— Не, по-хубаво да отидем у нас — възрази тя и сама се учуди на настоящия си тон.

— Добре, така ще направим — съгласи се бързо той.

Ханес се засмя и бръчиците около очите му засияха. Поиска сметката и Юдит разбра, че явно смята да тръгнат веднага.

Лампионът до тъмножълтото ѝ канапе в дневната представляваше ценна находка от един антикварен магазин в Ротердам. Подвижните му рамене се спускаха като златен дъжд от дебелия извита стойка, наподобяваща стъбло на цвете. Източникът на светлина беше дискретен и загатваше съвсем бегло за присъствието си в помещението.

На Юдит ѝ бе отнело доста време да нагласи лампиона в подходящата позиция. Сега той имаше способността да придава блясък на най-изморените очи, да развеселява най-посърналите лица и да размива най-мрачните хора. Ако Юдит беше психотерапевт, щеше да накара пациентите си да седнат мълчаливо под него, а после да ги разпита какви са проблемите им, ако изобщо продължаваха да си спомнят за тях.

Тя беше толкова чувствителна към познатите светлини и тяхното въздействие, че ги усещаше дори със затворени очи, както и сега, в празничната атмосфера на първата си целувка с Ханес. Какво я бе попитала Дара по телефона? „Хубаво ли се целува?“ Юдит бе докоснала устните му с пръсти, а той бе положил ръка на тила ѝ и нежно бе придърпал главата ѝ към себе си. После тя усети присъствието му с цялата си същност. Краката му обгърнаха тялото ѝ, а лявото му рамо се впи в торса ѝ. Лактите му се плъзнаха по бедрата ѝ, ръцете му обхванаха тънката ѝ талия и продължиха нагоре, като обвиха плътно шията ѝ. Юдит бе напълно приклепена от него в момента, когато устните му се приземиха върху нейните, подобно на огромен самолет върху мек асфалт. Той леко ги придвижи нагоре-надолу, след което засмука още по-силно. Юдит отвори уста и освободи езика си, който се завъртя неконтролируемо като в центрофуга на високи обороти.

Тя успя да дръпне едната си ръка и го потупа по главата. Той веднага отпусна хватката си.

— Не толкова грубо, оставяш ме без въздух — оплака се Юдит.

— Прости ми, скъпа — промълви Ханес в ухото ѝ.

Едва сега тя отвори очи. Видът му я успокои.

Приличаше на непохватен ученик, който отново е объркал всичко.

— Винаги ли се целуваш така необуздано? — попита Юдит.

— Не, аз просто, просто... Толкова много те обичам, че не мога да се контролирам — отвърна Ханес с виновен тон.

Добре, аргументът беше приемлив.

— Но все пак не бива да ме задушаваш — каза тихо тя.

Той се усмихна смутено, а очите му засияха на златистата светлина.

— Трябва да ме докосваш нежно, все едно съм от порцелан — добави Юдит и го перна закачливо по носа.

Ханес леко обгърна лицето ѝ с длани.

— Защо трепериш? — попита тя.

— Желая те толкова много.

— Искаш ли да спиш с мен?

— Да.

— Тогава го направи.

— Добре.

— Само че лампата ще остане включена.

ΤΡΕΤΑ ΦΑΣΗ

1

Началото на юни беше горещо и сухо. Ярката дневна светлина сякаш се излъчваше от космически неонов лампи. Човек се нуждаеше от слънчеви очила, за да може изобщо да различи нещо наоколо. Хибискусът на терасата на Юдит бе изгубил и последните си червени цветове, но затова пък огромният фикус, подарен ѝ от Ханес, растеше неконтролируемо. Колкото и да не ѝ се искаше, Юдит трябваше да го подреже преди настъпването на есента.

Тя седеше на каменните стълби със затворени очи и се опитваше да прочете скритите послания, които слънцето изписваше от вътрешната страна на клепачите ѝ. Беше си поставила амбициозната задача веднъж завинаги да си изясни какво се бе случило с нея през последните седмици и как се бе озовала в подобна ситуация.

Искаше ли да има мъж? (Не непременно.) Човек, с когото да сподели живота си? (Само при определени условия.) Не познаваше ли вече всякакви категории мъже? (Преди няколко седмици би казала „да“.) Нима не бе в съзвучие със себе си? (Напротив. Само когато се напиваше, звуците ставаха повечко.) Не държеше ли всичко под контрол? (Да, понякога. Предимно по време на работа в магазина за лампи.)

Преди около три месеца се бе запознала с някого. Всъщност той не беше просто „някой“, а Ханес Бергталер! Архитект. И в момента планираше общото им бъдеще. Основите вече бяха положени. Ако зависеше от него, двамата щяха да живеят и под открито небе.

Този мъж притежаваше забележителна, необятна, спираща дъха способност да обича. Той разпръскваше любов около себе си. И кой беше обектът на неговите чувства? Тя, Юдит. Колко я обичаше? Ужасно много. Повече от всичко.

Внимавай, Юдит! Може би само се преструва, сигурно постъпва така с всички жени. Навярно се влюбва на всеки няколко месеца, като същински Дон Жуан. Не, не и Ханес. Ханес е искрен. Той не е играч. Не е въздух под налягане. Именно това го отличаваше от предишните мъже в живота ѝ. В начина, по който я обичаше, имаше нещо

окончателно, някакъв неразгадаем стремеж към вечността. Ханес беше напълно вгълбен в своята отдаденост, изключително последователен в действията си и естествен в засвидетелстването на любовта си. И през цялото време мислеше за нея. Това ѝ се струваше ужасно... очарователно. Всъщност не знаеше дали е улучила правилната дума, но беше съвсем близо. Струваше ѝ се толкова, толкова...

Учудваше се на себе си. Искаше ли да бъде носена на ръце? (Само от баща си.) Копнееше ли някой да я постави в центъра на Вселената? (Не, не го очакваше дори от баща си.) Жадуваше ли да бъде нечия избраница? (Не, обикновено тя държеше да избира.) Да, точно там се криеше проблемът. Ханес не ѝ даваше право на избор. Винаги я изпреварваше с няколко крачки и я поставяше пред свършен факт. А тя само изоставаше от събитията, без да успее да достигне емоционалните му висини.

Опасяваше се, че няма да може да го следва още дълго. Пътеката, по която я водеше, беше прекалено стръмна. Юдит трудно щеше да издържи на темпото. Не ѝ достигаше въздух. Трябваше да спре за малко. Нуждаеше се от почивка.

От три седмици се виждаха всеки ден. ВСЕКИ ДЕН. През няколко часа той се отбиваше в магазина, за да пият кафе или просто да гледат крушките. Когато Юдит имаше клиенти, Ханес чакаше смирено тя да се освободи. Междувременно бе научил наизуст целия каталог за лампи, а стажантката го бе осведомила кои са стоте „най-яки дискотеки“. Вечер двамата излизаха да хапнат нещо и ходеха на кино, театър или концерт — всъщност за него мястото нямаше никакво значение. Стига да беше с Юдит, би проявил интерес дори към буница, автоморги и военни учения.

И да, вече прекарваше нощите при нея, което означаваше, че тя спеше, а той я наблюдаваше. Или поне всеки път, когато Юдит отвореше очи, Ханес беше буден и я съзерцаваше. Като дете тя напразно се бе опитвала да открие своя ангел хранител, който да бди над съня ѝ. Но ето че в зряла възраст, когато всички илюзии би трябвало да са изчезнали, в леглото ѝ изведнъж се бе появил Ханес Бергталер.

Разбира се, правеха и секс. Може би не толкова често, колкото му се искаше, но все пак повече от достатъчно. За нея сексът беше... хубав, да, съвсем нормален. А той изпитваше върховна наслада.

Самата тя се опияняваше от удоволствието, което предизвикваше у него.

Нима това беше лошо? Дали не проявяваше прекален нарцисизъм? Нуждаеше ли се от Бергталер, за да може отново да повярва, че е красива и желана? Трябваше ли да бъде с такъв човек, за да възвърне своята самоувереност? Толкова ли много се бе подценявала досега? Колко зле се бе чувствала, без дори да го забележи? А в момента по-добре ли й беше? И какво щеше да се случи по-нататък?

Отговорите изчезнаха. Светложълтите послания, които слънцето изписваше върху клепачите ѝ, потъмняха. Юдит отвори очи. На небето бе излязло малко безобидно облаче.

В петък преди Петдесетница Юдит за пръв път посети жилището му на Ниселгасе. Часове преди нейната поява той си бе отишъл вкъщи, за да „подреди“, както сам се бе изразил. Тя не можеше да си представи, че в живота му съществува нещо неподредено, още по-малко апартаментът му.

Ханес се държа особено при пристигането ѝ. Открехна колебливо входната врата, сякаш се боеше от неканени гости. Щом Юдит влезе, той веднага заключи и дръпна резето.

— Какво ти става? — попита тя.

— Обичам те! — отвърна той.

— А иначе? Изглеждаш ужасно напрегнат.

— Разбира се, че съм напрегнат. Нали си в моя дом.

По обзавеждането Юдит веднага разбра колко бегло го познава. Същевременно всичко ѝ се стори съвсем логично. Всеки един предмет, включително и множеството ценни мрачни антики, си знаеше добре мястото. От старомодното канапе се разкриваше прекрасна гледка към грамадната дървена маса, разположена в средата на стаята. Над нея висеше грозна светлокафява лампа, която се състоеше от няколко груби стъклени топки. Кухнята беше тясна и стерилна — като извадена от каталог. Съдовете се криеха зад витрини от страх да не бъдат използвани. Юдит и бездруго искаше само чаша вода.

Единственото помещение, което загатваше за признаци на живот, беше работният му кабинет. Именно тази стая подсказваше, че обитателят на жилището всъщност е архитект, а не пенсиониран адвокат, специализиран в завещанията. Навсякъде се виждаха планове и скици — по стените, на бюрото, на пода. Миришеше на моливи, гумички и изключително прецизна работа.

Вратата към спалнята беше затворена и спокойно можеше да си остане така. Ханес я открехна съвсем леко, сякаш двете единични легла с карирани кувертюри не биваше да бъдат обезпокоявани в хилядолетния си сън. От тавана висеше бяла кръгла лампа. Юдит

знаеше добре, че кръглите лампи никога не представят нещата в подходящата светлина.

— Да, хубаво е — казваше тя на всеки трийсет секунди. — Не съвсем мой стил, но е хубаво.

През цялото време Ханес я водеше за ръка, все едно прекосяваха труднодостъпен терен или минно поле.

— Много ли жени са минавали през това жилище? — попита Юдит.

— Не съм сигурен. Знам само, че предишните наематели са били двойка зъболекари — отвърна Ханес.

Той владееше изкуството да разбира погрешно въпроси, които не съдържаха и най-малкото двусмислие.

В края на обиколката двамата застанаха до дървената маса, потънали в неловко мълчание. Скоро обаче на лицето на Ханес изгря познатата слънчева усмивка. Той я прегърна и целуна, след което я поведе към канапето. Преди да се стоварят върху него, Юдит успя да прошепне в ухото му:

— Скъпи, имаш ли нещо против да отидем в моето жилище?

— Какво ще правим през уикенда? — попита Ханес.

Минаваше един часът след полунощ и осветлението в спалнята на Юдит (което идваше от нетрадиционния месингов полилей на някаква млада пражка дизайнерка) бе изключено. Тя беше будна, лежеше върху корема на Ханес и усещаше силните му пръсти, които нежно масажиреха главата ѝ.

Въздъхна дълбоко и измъчено, както само тя умееше.

— Трябва да отида на село при брат ми Али. Не мога да пропусна голямата семейна среща. Хеди има рожден ден. Ще бъде доста натоварващо. Хеди е бременна и скоро ще ражда. Майка ми, разбира се, също ще присъства. А както знаеш, двете с Хеди не се спогаждат особено. Трудно ще издържа изпитанието.

За да засили ефекта, Юдит въздъхна отново.

— Заедно ще го преодолеем — каза той, след като леко се надигна в леглото.

— Не, Ханес, моля те! — извика тя, но бързо се овладя и смекчи тона. — Виж, скъпи, трябва сама да се справя. Няма да е много приятно изживяване. Не мога да ти го причиня. Не познаваш роднините ми.

Тя нежно прокара нокти по ръката му.

— Тъкмо ще се запозная с тях. Убеден съм, че ще ми харесат.

— Не мисля, че е добра идея да виждаш всички заедно. Повярвай ми, ще ти дойде в повече. Брат ми е доста странен. Поканили сме и едно приятелско семейство с две деца. Едва ли ще има достатъчно място. Не, Ханес, много мило от твоя страна, но този път сама ще изпия горчивия хап.

Двамата вече седяха един до друг в леглото. Юдит бе скръстила ръце.

— Не, скъпа, и дума да не става — продължи да упорства той. — Няма да те оставя сама. Естествено, че ще те придружа. Ако сме заедно, всичко ще мине като по вода.

Юдит не беше на същото мнение. Тя включи лампата, за да му покаже решителността в погледа си.

— Стига, Ханес. Не и този път. Разбери, че дори няма да има легло за теб. Ще се върна в неделя вечерта. Тогава ще научиш как е минало. Съгласен ли си?

Тя го погали по бузата. Той не отговори нищо и промени изражението си. Юдит за пръв път го виждаше такъв. Явно бе стиснал здраво зъби, тъй като челюстите му бяха изпъкнали. Бръчиците около очите му се очертаваха ясно, но без усмивката на лицето му приличаха по-скоро на мрачни бразди. Накрая Ханес ѝ обърна гръб и се отпусна на възглавницата.

— Лека нощ, скъпа — измърмори той след дълга пауза. — Ще го обсъдим пак утре.

Рано на следващата сутрин, след дълга безсънна нощ, Юдит долови аромата на кафе. От радиото се носеше класическа музика. Ханес, който беше почти напълно облечен, се приведе усмихнат над нея и я целуна.

— Майка ти се обади — заяви той.

— Защо?

Всъщност искаше да разбере защо е вдигнал слушалката, вместо да я събуди.

— Попита кога ще минем да я вземем.

— Ние? — изкрещя Юдит.

Вече беше съвсем будна и ужасно ядосана.

— Обясних й, че най-вероятно няма да те придружа.

— Аха.

— Тя остана разочарована и изрази надежда, че все пак ще променя мнението си. Щяла да се радва да се запознаем. Каза, че си й говорила много за мен.

— И?

Юдит не бе отваряла и дума за Ханес. Очевидно майка й отново не бе разбрала за кой мъж става дума.

— Няма да дойда, ако не искаш. В никакъв случай не желая да се натрапвам. Може би наистина е прекалено рано да се срещам със семейството ти.

— Да.

Юдит въздъхна и го погали по врата.

— Но все пак бих се радвал. Майка ти страшно ми допадна. Звучеше толкова любезно по телефона. Гласовете ви си приличат. Искам да дойда. Скъпа, ще видиш, че ще се получи чудесно. Харесвам семейството ти. Харесвам всичко, свързано с теб.

— Да, знам.

— Обещавам ти, че ще бъде страхотно. Мога да спя на пода, не е проблем. Имам топъл спален чувал. Обожавам да прекарвам времето

си с теб, скъпа. Обичам те. Много ми се идва. Нали нямаш нищо против?

Юдит се засмя. Ханес приличаше на добре дресиран санбернар, надушил сочна пържола. Тя го докосна по върха на носа и го целуна по челото.

— Само да не кажеш, че не съм те предупредила.

Той излезе след закуска, тъй като трябваше да купи някои неща. Юдит реши да навакса пропуснатите часове сън. В късния следобед, когато навън започна да вали, двамата отидоха (с белия ѝ ситроен) да вземат майка ѝ.

— Ще се кача за малко, можеш да ни изчакаш в колата — предложи Юдит.

Естествено, той я придружи. В дясната си ръка държеше голям лилав чадър, а в лявата — букет божури, които връчи на майка ѝ с театрален поклон. Тя веднага го хареса. В крайна сметка Ханес се обличаше като от времето на нейната младост. После прегърна дъщеря си по-сърдечно от обикновено. Най-сетне желанието ѝ се бе сбъднало — да види Юдит с мъж, с когото си допадат. Имаше предвид себе си, не Юдит.

— Какво работите? — попита тя, докато пътуваха.

— Архитект съм, уважаема госпожо.

— О, архитект!

— Малкото ми проектантско бюро е специализирано в изграждане и преустройство на аптеки.

— О, аптеки, чудесно!

— Ако искаш, ще построи една и за теб, мамо — пошегува се Юдит.

След два часа и половина път стигнаха до скромното старо стопанство, намиращо се в една изолирана местност на Мюлфиртел. Хеди се занимаваше с производство на биопродукти. Али работеше като пейзажен фотограф, но рядко правеше снимки, освен ако самият пейзаж не му се примолеше. Материалната страна на нещата не беше важна за тях и те безпроблемно се лишаваха дори от фризьорски услуги.

— Аз съм Ханес — представи се придружителят на Юдит с типичната за него еуфория и енергично подаде ръка на Али.

Брат ѝ инстинктивно се отдръпна назад.

— Ханес е моят приятел — обясни Юдит.

Али се втрени в него така, сякаш виждаше осмото чудо на света.

— Той е архитект — добави майка й възторжено, като зашари с поглед между Али и Хеди.

Ханес подари на домакините трилитрова кутия с биовино и заяви:

— Според мен е най-доброто от този регион.

Али мразеше вино. Юдит изпита желание да си тръгне още сега. Навярно никой нямаше да забележи.

Вечерта се нижеше изключително бавно. Всички бяха седнали около огромната селска маса, огряна от светлината на грозния рустикален абажур. Главното занимание на Юдит беше да си играе с разтопения восък на свещта пред нея. Оформяше красиви топчета, смачкваше ги с палец върху плота на масата, отделяше ги с нож и отново започваше да вае топчета.

Ханес държеше едната си ръка върху коляното й, което ставаше все по-топло. С другата жестикулираше, докато обясняваше на семейството за архитектурата, любовта (към Юдит) и света като цяло. Той несъмнено беше най-разговорливият и най-енергичен човек в тази компания.

Само веднъж на масата се разрази спор. Хеди изрази намерението си да роди вкъщи с помощта на някаква акушерка от Чехия, а майката на Юдит твърдо настояваше това да се случи в сигурната обстановка на една определена болница във Виена. Според нея там се предлагаха далеч по-подходящи условия — най-вече по отношение на хигиената. Докато говореше, тя не пропусна да хвърли изпепеляващ поглед на снаха си. Ханес прекрати дискусията, като реши да поднесе личния си подарък за бъдещата майка (той вече бе дал известна сума пари за бебето, както изискваше традицията). Извади два комплекта ританки — един в розово и един в светлосиньо. Очевидно ги бе купил по-рано днес.

— Не знаехме дали ще е момиче или момче — поясни той и намигна на Юдит.

Майка й се засмя. Али остана безмълвен.

— Ще бъде момиче — заяви Хеди. — Ще запазим синята дрешка за вас.

Майката продължи да се усмихва блажено. Али мълчеше. Ханес сияеше. Юдит леко избута ръката му от коляното си. Трябваше спешно да отиде до тоалетната.

Късно вечерта пристигна и семейство Винингер. Някога Юдит бе имала връзка с Лукас, най-добрия приятел на брат ѝ — приятен, чувствителен и интелигентен мъж. По онова време той бе работил за представителството на една книжарница в Германия, като по този начин се бе превърнал в пълен антипод на Ханес — никога не се задържаше достатъчно дълго около Юдит. Едва когато срещна Антония, която беше студентка по английска филология в Линц и изглеждаше като негова близначка, Лукас изостави кариерата си и започна работа в градската библиотека. Имаха две деца — Виктор на осем години и Сибиле на шест.

Али отиде с малките в градината, за да ги научи как да стрелят с лък, въпреки че навън валеше дъжд. Може би просто искаше да си измие косата. Лукас измъкна Юдит от восъчните ѝ скулптури и двамата се впуснаха в интимен разговор за стари и по-нови събития, за пропуснати възможности и твърде прибързани решения. Виното допълваше идеално обстановката.

По някое време тя забеляза, че ръката е изчезнала от коляното ѝ. Ханес го нямаше. След дълго търсене най-накрая го откри навън. Седеше стоически върху купчина дърва в отдалечения край на градината. Явно не обръщаше внимание на дъжда.

— Какво правиш тук? — попита Юдит.

— Размишлявам — отвърна той, без да я погледне.

— За какво?

— За теб.

— И по-точно?

— За теб и Лукас.

— Лукас ли?

— Да не мислиш, че не забелязвам?

Той се опитваше да шепне и думите му звучаха накъсано.

— Какво имаш предвид?

— Начина, по който те гледа.

— Хората обикновено се гледат, докато разговарят. Или бъркам?

— Въпросът е как го правят.

— Ханес, недей, моля те! Познавам Лукас от двайсет години. Ние сме стари приятели. Преди много, много време бяхме...

— Не ме интересува какво се е случило в миналото. За мен е важно настоящето. Излагаш ме пред семейството ти.

Тя се наведе и се втренчи в лицето му. Целият трепереше. Юдит въздъхна демонстративно, след което заговори бавно и отчетливо — така както човек обяснява принципни въпроси.

— Ханес, стига вече! Този път наистина прекали. Водих съвсем нормален разговор с Лукас. Ако това представлява проблем за теб, значи имаш проблем с мен. Изобщо не мога да понасям подобни сцени. Още в пубертета спрях да ги толерирам. Нямам никакво намерение тепърва да свиквам с тях.

Без да каже нищо, Ханес зарови лице в дланите си.

— Смятам да вляза вътре — продължи Юдит. — Съветвам те да направиш същото. Вали дъжд, ако не си забелязал.

— Почакай един момент, скъпа — извика той след нея. — Нека да влезем заедно.

Гласът му отново звучеше сравнително нормално.

Викове и звучен смях откъм градината събудиха Юдит на следващата сутрин. Синият спален чувал на пода беше празен. Очевидно Ханес си бе легнал, след като тя бе заспала, и бе станал преди нея. До възглавницата си Юдит намери бележка, на която с молив бе изрисувано несъразмерно сърце. Отдолу пишеше: „Скъпа, не знам какво ме прихвана вчера. Държах се като някой петнайсетгодишен. Обещавам ти, че никога повече няма да се повтори. Моля те, прости ми. Поведението ми може да се обясни единствено с безпределната ми любов към теб. Твой Ханес“.

Навън беше слънчево. Тя погледна през прозореца и го видя. Беше в чудесно настроение и си играеше с децата. От време на време хващаше някое от тях и го завърташе във въздуха. Лукас и Антония стояха отстрани и се шегуваха с него. Щом зърна Юдит, той ентусиазирано ѝ помахна.

На терасата вече ги чакаше закуската.

— Явно през нощта в къщата е шетало работливо джудже — каза Хеди на Юдит.

Купищата съдове от предишната вечер бяха измити и прибрани, а подът — безупречно изметен. Кухнята не приличаше на себе си — от години не бе изглеждала толкова чиста. Дори безнадеждно изцапаната готварска печка сияеше от белота.

— Може ли да ми преотстъпваш Ханес през седмицата? — пошегува се Хеди.

Юдит се опита да се усмихне.

Ханес отказваше да приеме каквито и да е комплименти.

— Когато имам проблеми със съня, се залавям за домакинска работа — обясни той. — Това ми е нещо като тик. А за закуската ми помогна... мама.

Тя, разбира се, седеше до него. Ханес леко я докосна по рамото.

— О, само извадих няколко чаши — подметна тя и кокетно примигна.

Докато Ханес се занимаваше с децата, Юдит успя да изкопчи няколко думи от мълчаливия си брат Али. Антидепресантите му понасяха по-добре и на моменти той дори преливаше от енергия. Очакваше с нетърпение бебето и се заклеваше (пред себе си и пред Хеди), че ще бъде идеален баща. Само че нямаше постоянна работа. Пейзажната фотография не им носеше никакви доходи. За съжаление Али не умееше да прави друго, но и не желаше да сменя професията си.

— Какво мислиш за Ханес? — попита Юдит.

— Очевидно умее да разтребва.

— А иначе?

— Ами не знам. Струва ми се... ужасно... ужасно мил.

— Да, такъв е.

— И вече е част от семейството.

— Всичко се случи толкова бързо. Все още не мога да го проумея!

— По-различна си, когато си с него.

— Какво имаш предвид? — поинтересува се Юдит.

— Все едно си наполовина себе си.

— Звучи доста страшно от твоята уста.

— Е, щом го обичаш.

Юдит не отговори нищо. Настъпи кратко мълчание.

— Обичаш ли го?

— Не знам.

— Човек би трябвало да е наясно дали обича някого.

Юдит се страхуваше от последния етап на пътуването им към къщи. Току-що бяха закарали майка ѝ. Ханес, естествено, бе качил багажа ѝ до вратата на апартамента. Вероятно тя вече попълваше формуляра за осиновяване.

— Знаеш ли, Ханес...

Юдит трябваше да му каже на всяка цена. Искаше да прекара нощта сама. Освен това спешно се нуждаеше от няколко дни „за себе си“, тоест „без него“. Копнееше да си върне изгубената половина. Без нея ѝ се струваше безсмислено да продължава връзката си с Ханес.

Той обаче я прекъсна.

— Скъпа, реших да оставя лошата новина за края. Нарочно я отлагах. Днешният ден беше толкова хубав и хармоничен. Точно както си го бях представял. Имаш страхотно семейство. И много симпатични приятели. А децата бяха ужасно сладки.

Изглеждаше гузен.

— Каква лоша новина? — попита Юдит.

— Няма да можем да се виждаме една седмица.

— Една седмица?

За щастие тя бе твърде концентрирана върху шофирането, за да си позволи какъвто и да е емоционален изблик.

— Да, знам, че е ужасно. Трудно ще издържим, но...

Ханес ѝ обясни, че трябва да отиде на някакъв архитектурен семинар в Лайпциг.

— Да, разбирам — отвърна Юдит. — Щом се налага, ще заминеш. Няма как.

Тя се опитваше да запази сериозния тон.

— Може би ще ни се отрази добре — заяви той.

Юдит се обърна към него. В погледа му нямаше и следа от цинизъм.

— В какъв смисъл? — попита предпазливо тя.

— Необходима ни е известна дистанция, за да подредим мислите си. Така ще запазим тръпката помежду си.

— Да, Ханес, имаш право!

Трудно ѝ беше да сдържи радостта си.

— И най-голямата любов се нуждае от въздух, за да вирее —
продължи той.

— Да, вярно е, несъмнено.

Тя го целуна, зави надясно към паркинга и заяви:

— Но тази нощ ще останеш да спиш вкъщи.

— Ако може.

Бръчиците му отново засияха.

— Не може, а трябва.

ЧЕТВЪРТА ФАЗА

Юдит се зарадва на бързината, с която изгубената ѝ половина се завърна. Двете ѝ половини със замах продаваха скъпи лампи в магазина, потяха се в часовете по степ аеробика през обедната почивка, обикаляха по книжарници и бутици след работно време. Вечер се забавляваха с „Джеймс Бонд“ и „Мюзик Айдъл“, хранеха се с пица и дюнери, пиеха кианти и се чувстваха идеално със себе си и своята уравновесена притежателка.

Юдит се учудваше, че вече трети ден не е чула и дума от Ханес. Нито една от двете ѝ половини обаче не смееше да твърди, че ѝ е скучно без него. Единствено вечер, когато легнеше под завивките, затвореше очи и потънеше в размисли, тя усещаше как нещо бързо преминава по тялото ѝ — от стомаха до главата и от там обратно до студените пръсти на краката ѝ. Навярно все още бе твърде слабо, за да бъде наречено копнеж, но може би щеше да узрее през следващите няколко дни.

В сряда Юдит реши да проведе сериозен разговор със стажантката си.

— Бианка, възхищавам се на внушителната ви гърдна обиколка, но нека не забравяме, че се намираме в магазин за осветителни тела. Препоръчвам ви да носите сутиен.

— Да, госпожо, но тук е ужасно горещо — отвърна отегчено тя.

— Повярвайте ми, ще бъдете много по-привлекателна, ако не излагате всичко на показ.

— Явно не познавате добре мъжете. И след като подхванахме тази тема, защо приятелят ви спря да идва?

— Замина в командировка в Лайпциг.

— Но тази сутрин беше тук.

— Не е възможно, Лайпциг все пак е в Германия.

— Наистина. Мина покрай магазина и дори надникна през витрината.

— Не, Бианка, най-вероятно сте се припознали.

— Във всеки случай приличаше адски много на него, госпожо.

— Добре, добре. И ако обичате, утре си сложете сутиен!

Вечерта Юдит се среща с Герд и няколко негови колеги от Картографския институт в испанския ресторант на Мерцщрасе.

— Къде е Ханес? — попита той вместо поздрав.

— В командировка в Лайпциг.

— Ех, жалко.

Не го каза просто от учтивост. Реакцията му беше съвсем искрена и в известна степен притесни Юдит. Тя я прие като лека обида срещу наскоро извоюваната ѝ втора половина.

Четири часа по-късно, след като я изпрати до къщи, Герд поправи грешката си.

— Винаги си била специална, но днес си просто изключителна — заяви той. — Надмина себе си.

— Благодаря.

Герд едва ли имаше предвид приноса ѝ към обсъжданите теми — домашен прах, майки, вредни насекоми, прераждане.

— Беше ми много приятно във вашата компания, получи се хубава вечер — отвърна Юдит.

На лицето ѝ все още сияеше усмивка, когато тя затвори входната врата на сградата, качи се с асансьора до последния етаж и включи осветлението на площадката. Изведнъж нададе остър писък. Връзката ключове се изплъзна от ръката ѝ и падна шумно на пода. Някой се беше свил пред вратата ѝ, но рязко се изправи и тръгна към нея. Юдит понечи да избяга или да извика за помощ, но от шока остана като вцепенена.

— Скъпа — каза глухо той.

— Ханес, ти ли си? — едва успя да изрече тя. — Да не си се побъркал?

Сърцето ѝ биеше като лудо.

— Какво ти става? Защо си тук? — продължи Юдит.

Едва сега забеляза огромния букет тъмночервени рози, който той бе насочил като оръжие срещу нея.

— Чаках те да се върнеш. Но ти закъсня, скъпа. Прибираш се ужасно късно!

— Ханес, да не си откачил? Как изобщо ти хрумна подобно нещо? Изплаши ме до смърт. Защо не си в Лайпциг? Какво търсиш тук?

Юдит дишаше тежко. Ханес остави цветята на пода и разтвори ръце. Тя се отдръпна.

— Какво търся ли? Разбира се, че теб, скъпа. Искях да те изненадам. Нямах представа, че ще си дойдеш толкова късно. Защо се забави? Къде скиташ посред нощите? Защо ни причиняваш това?

Гласът му трепереше. Светлината играеше по лицето му. Около очите му се открояваха дълбоки сенки.

— Моля те, върви си! — каза Юдит.

— Гониш ли ме?

— Сега не съм в състояние да говоря. Трябва да остана сама, да дойда на себе си. Моля те, тръгни си!

— Скъпа, недей така. Мога да ти обясня всичко. Искам да бъда с теб, завинаги. Готов съм да те закрилям. Ние си принадлежим. Пусни ме вътре. Нека да обясня.

Юдит усети как вцепенението постепенно започва да отстъпва място на гнева. Гласът ѝ бе възвърнал силата си.

— Ханес, напусни сградата! — изкрещя тя. — Веднага! Разбра ли ме?

На четвъртия етаж се отвори врата и някой извика:

— Тихо там горе! Ще се обадя на полицията!

Заплахите очевидно подействаха, тъй като Ханес рязко смени тона.

— Мислех, че ще се зарадваш — измънка той пред вратата на асансьора. — Изобщо ли не ти липсвах?

Юдит стоеше безмълвно.

— Няма ли поне да вземеш цветята? Почти увехнаха. Имат нужда от вода. От часове чакат някой да ги сложи във ваза.

3

След мъчителна, безсънна нощ тя му изпрати есемес, в който го помоли да се видят. Срещнаха се в кафене „Райнер“ в обедната почивка. Той бе избрал същата маса като на първата им среща, но този път седеше на ъгловата пейка. Юдит се настани на неудобния стол срещу него. Ханес изглеждаше блед и уморен. Тя познаваше отлично гузното изражение на лицето му. Приличаше на ученик, който е получил слаба оценка по математика.

Историята за Лайпциг се оказа лъжа. Нямамо никакъв архитектурен семинар. Ханес бил забелязал, че нейната любов не нараства със същото темпо като неговата. Искал да ѝ даде почивка, възможност да си отдъхне (сякаш любовта беше някакво състезание). Моментът му се сторил подходящ, тъй като и бездруго трябвало да свърши нещо. Той се подсмихна — скоро Юдит щяла да разбере за какво става дума.

— Ханес, не може да продължаваме така — заяви тя.

— Нормално е да ми се сърдиш за вчера — отвърна той. — Беше глупаво от моя страна. Трябваше да ти звънна предварително. Появих се в доста неудобен момент.

— Не, Ханес, не е само това. Връзката ни е толкова интензивна, че си мисля дали да не...

— Ако обичаш, не продължавай! — прекъсна я той.

От засрадения ученик нямаше и следа. На негово място се бе появил изнервеният, строг баща.

— Разбирам те напълно. Наясно съм, че допуснах грешка, няма да се повтори. Но знаеш ли какво означава копнеж? Да ти го кажа ли буква по буква? К-О-П-Н-Е-Ж. Копнеж. Аз копнеех за теб. Нима това е престъпление?

Щом забеляза, че Юдит се е загледала в свития му юмрук, той веднага го разтвори и се усмихна като по команда. Безуспешно се опита да възвърне обичайното си ведро изражение. Протегна ръка към нея, но тя се отдръпна.

— Ще видиш, скъпа, всичко ще бъде наред.

Юдит поиска сметката.
— Не, аз ще платя — настоя Ханес.

— Госпожо, търсят ви по телефона — извика Бианка няколко часа по-късно от предната част на магазина.

Юдит се намираше в офиса, където се опитваше да сглоби пъзела в главата си, без да се разстройва допълнително.

— Заета съм, не искам да ме безпокоят — отвърна тя.

След шока, на който бе подложена миналата вечер, сърцето ѝ още не можеше да влезе в обичайния си ритъм.

— Обажда се брат ви Али.

— А, добре, прехвърли го.

Али говореше два пъти по-бързо и по-високо от обикновено. Направо кипеше от възбуждане — ако застоялата вода изобщо можеше да кипи.

— Не знам как да ви се отблагодаря — започна той.

Юдит също не знаеше. А и нямаше представа за какво става въпрос.

— Толкова е хубаво да имаш сестра, която ти помага в трудни времена — продължи той.

— Да, по принцип е така. Но какво съм направила?

— Доведе Ханес у нас. Хеди е ужасно щастлива. Ще видиш, скоро изобщо няма да се нуждаем от медикаменти.

Юдит изгуби търпение.

— Изплюй камъчето, Али! Каква е връзката с Ханес?

— Само не ми казвай, че не знаеш.

В началото на седмицата, веднага след гостуването им, Ханес се обади на брат ѝ със страхотно предложение за работа. Единственото задължение на Али било да прави снимки на аптеки — първо само в Северна Австрия, а после и в други части на страната. Ден по-късно Ханес го взел със себе си и двамата отишли до Шваненщат, където разгледали първия обект. Ханес му обяснил, че най-важни са снимките на сградите отвън. После подписали временен договор за половин година.

— Хиляда евро на месец плюс служебните разходи. И то за няколко обикновени снимки! Не е ли страхотно? — събщи възторжено Али.

Юдит мълчеше.

— Срамувам се, че толкова го подцених — добави брат й. — Хора като Ханес са по-добри от всички терапевти, натрупали богатство от страданието на пациентите си.

Нямало да му помогнат онези, които следват с години в университета, за да му кажат, че спешно трябва да започне работа. Нуждаел се от хора, които могат да му я осигурят.

— Да, така е — промълви Юдит.

Гърлото й беше пресъхнало и гласът й едва се чуваше.

— Ханес не само умее да изслушва другите, но и е готов да направи нещо за тях. Някой ден ще му се реванширам, обещавам ти.

— Да.

— Знам, че ти стоиш зад всичко това. Благодаря ти, мила сестричке.

Юдит прехапа устни. Имаше ли право да прекърши ентусиазма му и да се опита да го разубеди? Но с какви аргументи? Заради шестото си чувство?

— Радвам се за теб, Али — каза тя. — Искам да поговорим при първа възможност. Трябва да ти обясня нещо важно. Надявам се, че ще разбереш. Но не е за телефона.

През следващите дни Юдит се изненада приятно от сдържаното му поведение. Все още не се чувстваше готова да прекара вечерта с него. Беше подготвила няколко извинения, за да отложи евентуалната среща. Най-вероятно обаче нямаше да успее да го излъже, което означаваше, че ще му каже следното: „Съжалявам, Ханес, но в момента просто не съм в настроение да се виждаме. Копнежът ти ме изнервя, а твоята настойчивост ми идва в повече. Или по-конкретно — неочакваната ти поява. Трудно ми е да забравя образа на дебнещия пред вратата ми мъж, който чака да се върна у дома. И в момента ми се струва напълно недопустимо да приема подобен мъж в леглото си.“

Но въпросните думи останаха неизречени, тъй като Ханес дори не загатна за възможността да прекарат заедно някоя от идните ноци. На няколко пъти мина покрай магазина, но само й помахаша за поздрав. Разговорите им по телефона бяха кратки и неангажиращи. Той полагаше огромни усилия да бъде забавен и понякога почти успяваше да го постигне.

Във всеки случай Юдит харесваше новата приятна черта на характера му. Ханес сякаш бе загърбил меланхолията и се стараше да общува съвсем непринудено, като избягваше патетичната тема за любовта на живота му. Задоволяваше се единствено с малки жестове на внимание и нежни цитати от тайния си речник на най-красивите комплименти.

След една седмица, прекарана в добре премерена близост, Юдит събра кураж, за да обсъди с него новата работа на Али.

— Защо го направи? — попита тя.

— Ти как мислиш?

— Не ми се иска да е онова, което мисля.

— Ще се наложи да ми кажеш какво е то.

— Мисля, че си го направил заради мен.

Ханес избухна в смях. Ако реакцията му беше престорена, той определено имаше актьорски заложби.

— Скъпа, този път грешиш. Нуждая се от снимките, за да изготвя картотека. Али пък се нуждае от пари, за да издържа семейството си. Той е добър фотограф. Защо всички служебни въпроси не се решават така лесно?

— Защо не го обсъди с мен?

— Трябва да призная, че исках да те изненадам, скъпа. Знаех, че ще се зарадваш за брат си.

— Ханес, изненадваш ме твърде често и твърде интензивно.

— Скъпа, трудно ще се отуча от подобен навик.

— Обичам да ти правя изненади. Те са най-забавното ми хоби, почти осмислят живота ми.

Ханес се засмя. Юдит го харесваше най-много тогава, когато се опитваше да проявява самоирония.

Новия Ханес, който не чакаше на повикване като предшественика си. Нямахше търпение да се срещне с него за пръв път.

Актуалната изненада на Ханес беше упоритото отлагане на въпроса дали искат да прекарат някоя вечер заедно. От кошмарната сцена пред вратата ѝ бяха изминали цели две седмици. Дали той бе изгубил интерес към нея? Не търсеше ли вече компанията ѝ? Нима се бе появила друга жена? (Тази мисъл я успокояваше, но същевременно я хвърляше в смут.) А може би след четиримесечното им познанство, връзка или както там се наричаше Юдит за пръв път трябваше да предприеме сама следващата стъпка?

Беше десет и половина вечерта. Тя лежеше на тъмножълтото канапе, огряна от нежната светлина на любимия ѝ лампион. Скучният летен ден отиваше към своя край, съпроводен от монотонния глас на телевизионния водещ. Изведнъж Юдит реши да напише съобщение на Ханес: „Ако още си буден, не заспивай. Ако още искаш да дойдеш при мен, ела!!!!“ Тя все пак изтри три удивителни, преди да го изпрати.

Две минути по-късно пристигна неговият отговор: „Скъпа, днес няма да успея. Но утре може да вечеряме заедно. Ако ТИ искаш!!!“ Разочарованието ѝ продължи само няколко минути и не помрачи радостното настроение, с което смяташе да си легне. Юдит определено държеше да опознае по-добре новия Ханес, който не чакаше на повикване като предшественика си. Нямаше търпение да се срещне с него за първи път.

Сигурно току-що бе завършил ускорен курс по безгрижност. Поздравът му беше твърде мимолетен и се състоеше от кратко ръкостискане и бегла целувка по бузата. Освен това Ханес закъсня с цели девет минути — време, през което Юдит наистина го очакваше с копнеж.

— Още шест минути, и щях да си тръгна — излъга тя.

Той леко се усмихна. Ако пред нея не стоеше проектантът на аптеки Ханес Бергталер, Юдит спокойно можеше да си помисли, че усмивката му излъчва превъзходство.

Държеше да го види в най-хубавата светлина. Ето защо бе избрала маса до прозореца, огрявана от лъчите на залязващото слънце. Бръчиците около очите му сияеха. Скоро и зъбите на баба му разкриха своя блясък — наподобяваха снежнобял хамак, разпрострял се от едното му ухо до другото. Жалко, че Юдит не носеше фотоапарат. Искаше й се да запечата момента завинаги.

Тя се учуди, че този път не е гладна. Също така й се стори странно, че той отделя твърде много внимание на менюто. В резервираното му поведение нямаше и следа от бурните чувства, с които я бе заливал през последните месеци. Юдит усети, че я обзема несигурност.

— Променило ли се е нещо? — попита тя след цял час, прекаран в забавни, но безсмислени приказки.

(За щастие не изрече на глас въпроса, който се въртеше в главата й: „Не ме ли обичаш вече?“)

— Да — отговори Ханес, — промених нагласата си.

Съобщи го със същия тон, с който преди малко й бе препоръчал ягодовия сладкиш.

— Опитвам се да подхожда предпазливо — продължи той. — Искам да се чувстваш добре с мен. Не желая да те задушavam с любовта си.

— Това е много хубаво и аз го оценявам, скъпи.

Тя понечи да улови ръката му, но той рязко се отдръпна.

— Но? — попита Ханес.

— Няма „но“.

— Напротив, виждам, че има.

— Но не бива напълно да спираш да ми показваш, че все още означавам нещо за теб — отвърна Юдит.

— Съжалявам, за мен не съществува средно положение.

— Радвам се, че си откровен, но не мисля, че постъпваш справедливо. Как си се държал в предишните си връзки?

— Не ми се говори за това. Каквото се е случило в миналото, си остава там.

Междувременно слънцето бе залязло.

— Да тръгваме ли? — попита той.

— Добра идея — съгласи се тя.

Искаше ѝ се да го целуне още по пътя към къщи — всъщност едва се сдържаше да не го направи, — но Ханес вървеше толкова отмерено и целеустремено, че Юдит не посмя да наруши ритъма му. Когато тя отвори входната врата на жилищната сграда, той изведнъж спря и заяви:

— Е, аз съм дотук.

— Моля?

— Няма да се кача с теб.

— Но защо?

Юдит положи огромни усилия да прикрие разочарованието си.

— Смятам, че така е по-добре.

Всъщност никога не е добре, когато някой използва тази отвратителна, банална фраза, помисли си тя. После попита:

— А ако ти кажа, че непременно искам да спя с теб?

— Ще се зарадвам.

— Но няма да се възбудиш.

— Напротив.

— Но?

— Няма „но“.

— Виждам, че има.

— Но сексуалната възбуда не е всичко.

— Добре, Ханес, ще направя последен опит. Искам да прекараш тази нощ с мен. Искам го ужасно много!

— Това е страхотно.

— Но?

— Но аз не искам да прекарвам само отделни нощи с теб.

— А какво?

— Целия си живот!

Кратката пауза беше повече от необходима.

— Е, добър вечер, господин Бергталер, за малко нямаше да ви позная.

Той не каза нищо.

— Между другото, нека те информирам, че е трудно да прекараш цял живот с една жена, ако не си прекарал с нея отделни нощи. Първо идват нощите, после целият живот. Питам те последно: ще дойдеш ли, или не?

Ханес мълчеше. Юдит бавно пристъпи навътре и понечи да затвори външната врата. Той не помръдна от мястото си.

— Лека нощ! — каза ядосано тя през пролуката на вратата.

— Моето пожелание за лека нощ се намира в чантата ти, скъпа!
— провикна се след нея Ханес.

В продължение на няколко неспокойни часа Юдит се въртя в леглото, като се стараеше да пренебрегне чуждото тяло в чантата си. Знаеше, че може да очаква от Ханес всичко — от салфетка с надпис „Сладки сънища!“ или „Обичам те!“ до брат близък на отвратителния кехлибарен пръстен. Към три сутринта тя все пак реши да погледне, за да успее най-сетне да заспи. Пожеланието му за лека нощ обаче я държа будна още дълго време. Представляваше пощенски плик със самолетни билети — Венеция, три дни, двама души, три нощи, нейното и неговото име. Тръгване в петък, вдругиден. Върху плика бе изрисувано голямо сърце, а с почерка на Ханес бе написано: „Изненада!“

Венеция нямаше вина. Градът направи всичко по силите си, за да оправдае романтичната си слава. Но още от самото начало пъстрите гондоли и зелените канали се оказаха неравностоен противник на Ханес Бергталер. Неговият трескав изследователски поглед, екскурзоводската му целувка за поздрав и грижливо подредените му куфарчета дадоха на Юдит да разбере, че е допуснала грешка, като е приела подаръка. Единствената ѝ утеха беше, че за последен път е проявила подобно лекомислие.

Двамата отседнаха в малък апартамент с балкон в четиризвезден хотел, който се намираше до един от 426-те исторически моста в града. Ханес знаеше имената на всички, така че Юдит не трябваше да се старае да ги запомня. Човек би помислил, че той е отраснал във Венеция. Ханес обаче я уверяваше, че никога не е бил там преди.

Във всеки случай познаваше града по-добре от самия себе си. И искаше непременно да предаде тази информация на Юдит, което съвсем скоро се очерта като по-дълбокият (и основен) смисъл на пътуването. Тя дори не се опита да протестира. Нищо не бе в състояние да отклони Ханес от мисията му — да положи света (под формата на Венеция) в краката ѝ.

Сексът неизменно се отлагаше от една вечер за друга заради (нейната) умора, а и защото и без това нямаше да допринесе за онагледяването на (неговата) Венеция. По цял ден те се придържаха към изключително строга географска система за посещение на музеи, разглеждане на (не)забележителности и кратки престои в различни кафенета, които Ханес използваше за сцена на своите частни архитектурни семинари. В програмата се включваха и разходки до периферията на града, където можеше да се усети духът на „потайната, но истинска Венеция“. И за трите вечери той бе запазил маси в известни ресторанти и бе осигурил билети за най-добрите концерти и театрални представления. Навярно дори местата за гардероб бяха предварително ангажирани. Юдит постепенно си даде сметка с какво се бе заминавал Ханес през последните две седмици.

За пореден път осъзна, че чувствата ѝ към него са свързани с безброй задължения. Сега му дължеше благодарност и признание. Та Ханес беше прекрасен екскурзовод и вадеше всякакви козове от ръкава си, само и само да докаже любовта си към нея! Но когато човек трябва да демонстрира възторга си в продължение на три дни, и то на всеки кръгъл час, той бързо губи търпение. След втория ден Юдит се пресити от изнервящите обиколки из Венеция и започна да се оправдава с мигрена.

В третата последна нощ от престоя им тя се стресна от някакъв кошмар и видя, че е притисната по гръб между ръцете и краката му. Всичките и опити да се измъкне от хватката му, без да го събуди, се увенчаха с неуспех. Юдит прокле себе си, защото бе изпаднала в подобно положение. Състоянието и прерастваше в паника, която се сля с дълбокото чувство на тъга, подсилено от тишината и мрака наоколо. Със свободната си ръка тя се пресегна настрани, за да включи елегантния полилей в стаята. Кристалните висулки заблестяха в познатите и от детството цветове. Но съвсем скоро контурите им се разкривиха и постепенно потънаха в напирещите в очите ѝ сълзи. Накрая изчезнаха напълно в буйните потоци, които се стекоха по лицето ѝ.

Юдит се помъчи да сподави хлипанията си. Налагаше ѝ се да изтърпи тази ужасна обездвижена поза поне още няколко часа. След Венеция смяташе да направи необходимото. Трябваше да му каже. И то така, че да я разбере. Трябваше да се раздели с него в дух на разбирателство. Самата мисъл я накара да настръхне.

ΠΕΤΑ ΦΑΖΑ

1

— Причината не е в теб — заяви Юдит.

Още в началото изрече най-безсрамната от всички лъжи. После потопа три бучки захар в кафето си. Ханес бе забил поглед в чашата с вода пред себе си — Юдит дори не искаше да знае какво му минава през главата. Никоя връзка не е толкова свършена, че да оправдае горчивината на раздялата.

— В момента просто не съм готова да се обвържа — продължи тя.

По дяволите, не можеше ли поне да се разгневи? Защо ѝ се усмихваше така смирено?

— Ханес, аз... много съжалявам.

Той избърса с палец една сълза, която се стичаше по носа ѝ. Юдит бе твърдо решена да не плаче повече.

— Ти си прекрасен човек. Заслужаваш жена, която е сигурна в чувствата си и може да откликне подобаващо на вниманието, с което я обграждаш. Жена, която...

Нищо чудно, че бе спрял да я слуша. Той измъкна от папката си лист хартия и го остави на масата.

— Направи ли ти впечатление? — попита.

Звучеше твърде развеселен в тази ситуация. Обясни ѝ, че докато седели в едно кафене до Моста на въздишките, той бил поръчал на някакъв уличен художник да ги нарисува. Именно заради това трябвало да притисне лицето си до бузата ѝ в продължение на няколко минути. Неговите черти бяха изобразени сполучливо, но нейното лъчезарно излъчване ѝ се стори чуждо. Не можеше да очаква от един случаен художник във Венеция да знае как изглежда влюбената Юдит.

— Ханес, по-добре ще е известно време да не се виждаме...

— Да, ясно — прекъсна я той. — Подарявам ти рисунката. За спомен.

— Благодаря.

Юдит се подразни. Представяше си по друг начин истинското сбогуване.

— Вероятно сме възложили прекалено много очаквания на Венеция — каза той.

— Не, не, всичко беше чудесно. Ще запазя много хубав спомен от пътуването, наистина.

(Юдит усети срама си чак в слепоочията. Дори баща ѝ не бе изричал такива лъжи пред майка ѝ.)

— Мразиш ли ме? — попита тя с надеждата да чуе категоричното „да“ в кулминацията на своето смущение.

Не му попречи, когато той взе ръката ѝ и я целуна. Щом напускаш някого, е редно да му позволиш подобни жестове.

— Да те мразя ли? — отвърна с усмивка Ханес. — Скъпа, не знаеш за какво говориш.

Не, явно *ти* не знаеш за какво говоря, което е по-лошо, помисли си Юдит. А и беше крайно време да престане да я нарича „скъпа“.

— Ами добре тогава — заяви тя, след като мълчанието ѝ се стори непоносимо дълго.

— Добре тогава — каза той, сякаш току-що бе чул гениална фраза, която заслужаваше да се повтори.

Искаше ѝ се да вметне нещо от сорта на: „Най-вероятно пак ще се засечем някъде.“ Вместо това обаче реши да приключи разговора с утешителна доза оптимизъм.

— Определено няма да се изгубим от поглед.

Ханес се засмя и разкри блестящите си зъби.

— Не, със сигурност няма.

Юдит стана от масата и бързо се насочи към изхода, за да избегне драматичната целувка за сбогом.

— Със сигурност няма да се изгубим от поглед, скъпа — извика той след нея.

Вечерта Юдит реши да притъпи сетивата си с помощта на всевъзможни телевизионни предавания и няколко чаши червено вино. Не беше в състояние да се вижда с други хора или да се среща с приятели, за да им разкаже за пълния си провал. Едно нещо знаеше със сигурност и предпочиташе да го запази за себе си — Ханес щеше да бъде последният ѝ злополучен експеримент. Никога повече нямаше да се обвърже с някого, ако не го обичаше дотолкова, че да е убедена в желанието си да остане с него по-дълго. Занапред смяташе да си спести подобни унижителни ситуации.

Към десет часа мелодията на телефона ѝ я откъсна от поредния сапунен сериал. Ханес пишеше: „Може ли да ти пращам есемеси, когато не се чувствам добре?“ — „Разбира се, винаги“ — отговори му тя, измъчвана от гузна съвест и благодарна на дискретния му опит за преодоляване на отчаянието. После изключи телефона си.

През нощта се събуди на няколко пъти и се увери, че Ханес не лежи до нея. Накрая реши, че няма да успее да заспи отново, включи всички лампи в апартамента и си сложи слушалки, за да изолира евентуалните шумове от стълбището. Успокои нервите си, като прочете началните страници от новия роман на Т.К. Бойл, и зачака будилникът да звънне.

На сутринта се постара да излезе колкото се може по-бързо от къщи. Когато затвори вратата на апартамента — защо изобщо се бе обърнала? — забеляза на дръжката найлонов плик с надпис „За Моята Юдит“. Вътре намери три жълти рози, увити в хартия, и закодираното послание „Какво Общо Имат Тези...“. Не липсваше и запазената марка на Ханес — твърде широкото, нарисувано с молив сърце. Юдит трябваше още днес да му каже, че не иска да я затрупва с цветя. Защо изобщо бе дошъл до вратата ѝ?

3

— Госпожо, изглеждате болна — заяви Бианка, щом я видя.

Юдит стоеше под светлината на новите лампи от Лиеж.

— Не, скъпа, просто съм зле гримирана — отвърна тя.

Бианка беше безпомощна срещу толкова силни аргументи.

— Госпожо...

Още по тона Юдит разбра, че стажантката се кани да ѝ съобщи неприятна новина.

— Вашият приятел беше тук и остави нещо. Бързаше много и аз го попитах какво да ви предам. Помоли ме да ви кажа, че ви обича повече от всичко. Толкова мило! И аз бих искала да имам такъв мъж.

Бианка ѝ подаде три жълти рози, за които бе прикрепена бележка със странното послание „... И Тези...“, оградено от кошмарно сърце.

Юдит се оттегли в офиса и включи телефона си. Трябваше незабавно да звънне на Ханес и да му забрани да ѝ праща цветя. Беше получила единайсет нови съобщения — всичките от него. Единайсет съобщения с един и същи текст. 02:13 ч.: „Не се чувствам добре.“ 03:13 ч.: „Не се чувствам добре.“ 04:13 ч.: „Не се чувствам добре.“ Не се чувстваше добре цели единайсет пъти — през интервал от точно един час. Явно не го интересуваше дали е ден или нощ. Тя погледна часовника и осъзна, че след петнайсетина минути ще дойде време за нов есемес. Той искаше съвсем ясно да ѝ напомни за състоянието си, в случай че бе забравила.

Юдит избра номера му, но попадна на гласова поща. „Ханес, спри, ако обичаш! Моля те, не ми изпращай повече такива есемеси! Разбери, че няма смисъл! И забрави тези игрички с розите! Ако все още означавам нещо за теб, бъди така любезен да уважиш желанието ми. Повярвай ми, и аз не се чувствам добре. Но решението ми е окончателно. Моля те, приеми го!“

Трудно дочака края на работния ден. Ханес бе преустановил изпращането на съобщения след обаждането ѝ, но Юдит продължаваше да се притеснява от атаката с розите. На връщане към къщи не я напускате усещането, че той е някъде наоколо.

Представяше си как внезапно я пресреща или изскача зад ъгъла. А може би се прокрадваше зад нея и я следваше плътно по петите.

Някакво предчувствие я накара да мине по Флахгасе, където паркираше ситроена си. Още отдалеч забеляза издължения бял пакет, пъхнат под чистачките на колата: три жълти рози и нов фрагмент от посланието „... И ТЕЗИ...“, ограден от грозно, несъразмерно сърце. Тя се утеши с надеждата, че цветята са били оставени преди телефонното ѝ оплакване.

Щом се прибра у дома и заключи вратата, напрежението започна да отслабва. Спокойствието обаче не продължи дълго. Юдит тъкмо лежеше на тъмножълтото канапе и се наслаждаваше на меката светлина от ротердамския лампион, когато някой позвъни на вратата. Първоначалният шок бързо прерасна в ярост.

— Ханес? — изкрещя Юдит.

Вече имаше твърдото намерение да го прати по дяволите.

— Аз съм, госпожа Грабнер, домоуправителката — обади се плах женски глас. — Трябва да ви предам нещо.

— Кой го остави? — попита Юдит с изключително любезен тон, след като отвори вратата.

— Един куриер.

— Кога, ако може да попитам?

— Преди обяд, към единайсет часа.

— А, към единайсет значи. Много ви благодаря, госпожо Грабнер.

Тя хвърли цветята в боклука, без дори да ги разопакова. Погледна за миг новото послание, след което го разкъса на парчета. Този път пишеше: „... Рози...“. Юдит мислено подреди отделните фрагменти: „Какво Общо Имаг Тези, И Тези И Тези Рози...“ Изречението не беше завършено. Явно я чакаха още подаръци.

— Получи ли всички, скъпа? — попита той. Очевидно бе очаквал обаждането ѝ, тъй като отговори веднага.

— Защо го правиш, Ханес?

— Мислех, че ще се зарадваш. Винаги си се радвала. Ти обичаш рози, знам колко много ги обичаш.

Звучеше като проповедник от някоя секта.

— Освен това харесваш жълтия цвят — продължи той. — Цял живот си била заобиколена от жълтото. Русата ти коса е най-прекрасната на света. Израснала си в светлина, скъпа. Ти си дете на светлината.

— Ханес, моля те, спри...

Той я прекъсна. Тонът му изведнъж стана хладен и строг.

— Няма нужда да се повтаряш, скъпа. Получих съобщението ти. Имам го на телефона. Мога да го прослушам по всяко време. Ще уважа твоето желание. Повече няма да ти подарявам рози — нито жълти, нито каквито и да било други.

— А къде са последните цветя? И какво послание ми изпращаш на части? Каж ми го. Да приключваме вече!

— Просто измислих малка гатанка, скъпа. Съвсем елементарна. Знаем, че лесно ще се досетиш за отговора.

Юдит повиши глас:

— Моля те! Не искам да се досещам нищо! Искам да ме оставиш на мира!

— Общо петнайсет рози. Пет пъти по три. Скромнен жест на внимание и безобидна задача, нищо повече. Извади голямата кристална ваза. Колко букета събра до момента?

— Четири. Пред вратата, в магазина, върху колата, при съседката. Къде е петият, Ханес? Каж ми. Не издържам вече... Ядосваш ме!

— Отлично. Последователността е правилна. Знаех, че ще се отбиееш до колата, преди да се прибереш вкъщи. Познавам те, скъпа. Точно заради това си мислех, че ще се зарадваш.

— Къде е последният букет? Кажй най-сетне!

Настъпи кратко мълчание.

— Последните рози... Къде ли са те? У мен, естествено. Желанието ми беше да ти ги поднеса лично. Смятах днес да...

— Със сигурност няма да ми поднесеш цветя или каквото и да било друго, Ханес. Няма да се видим днес. Нито пък утре или вдругиден. Разбери, че не го искам!

— Не е нужно да викаш, скъпа. Обиждаш ме. Разбрах те напълно. Няма да идвам, щом не искаш. След като Венеция ти е дошла в повече и се нуждаеш от известна пауза, ще уважа решението ти.

— Ханес — каза тя съвсем спокойно, — не се нуждая от пауза. Вчера Скъсах Окончателно С Теб. Помниш ли? Опитай се да приемеш този факт.

За да придаде по-голяма тежест на думите си, Юдит прекъсна връзката.

Три дни Юдит не чу, не видя и не помириша нищо от Ханес. Времето беше задушно, дъждовно и потискащо — напълно в унисон с психическото и физическото ѝ състояние. Тя се будеше рано с тягостното усещане, че през нощта някой (например Ханес) е лежал с цялата си тежест върху корема ѝ. Скрита под чадъра си, сутрин Юдит се прокрадваше до магазина, а вечер отново се измъкваше незабележимо. Работния ден прекарваше предимно в офиса, за да избегне контакта с един определен потенциален клиент. Вечер оставаше вкъщи, въоръжена с книги, филми и музика, под светлината на своите лампи. На всеки няколко часа тихо благодареше, че мобилният ѝ телефон не издава никакъв звук.

На четвъртия ден от злополучния последен разговор Юдит за пръв път си позволи „компания“. Лара и Валентин — двамата влюбени, които постоянно се държаха за ръце — ѝ бяха казали, че ще се отбият за малко. Предстоеше им пътуване до Франция и затова искаха да ѝ донесат по-рано подаръка за рождения ден, — макар че дотогава имаше десетина дни. Юдит предполагаше, че ще получи порцеланов съд за горещо какао. Предишните години Валентин (още без Лара) ѝ бе подарил няколко порцеланови кани — за чай, кафе и плодов сок.

Този път обаче се изненада приятно от красивия комплект чаши от чешки кристал, купен в някакъв антикварен магазин в центъра. (Влиянието на Лара бе осезаемо.) Юдит смяташе да им признае за края на връзката си с Ханес, ако станеше дума за него. Все с някого трябваше да сподели. Но той изобщо не присъстваше в разговора им. Двамата най-вероятно се досещаха какво се е случило, тъй като Юдит не спомена нито веднъж името му в плановете си за близкото бъдеще. Разказа им за Венеция съвсем набързо, сякаш бе ходила в командировка, наситена с досадна културна програма.

Приятната среща, продължила около два часа, помогна на Юдит да се отърси от мрачните си мисли. На раздяла Лара изненадващо я утеши с думите: „Всичко ще се оправи!“ Валентин я прегърна нежно и

окуражително, сякаш тя преживяваше тежка криза. Юдит реши, че някои хора се досещат и без много обяснения.

Обзе я приятна умора и тя се отправи към спалнята с надеждата, че ще може да се наслади на седем безпаметни часа сън. Включи пражкия месингов полилей и погледна с недоумение леглото. Нещо не беше както трябва. Изведнъж осъзна, че преди няколко часа не бе забелязала издутината в долната му част. Юдит се доближи и повдигна завивката. Не изпищя само защото не можеше да повярва на очите си. Та нали всички прозорци бяха затворени, а и беше изключено той да се е промъкнал през вратата.

Но ето че върху чаршафа лежеше малък продълговат пакет, от който се подаваха три жълти рози. Тя хвана букета и го запрати към стената. Сгуши се до леглото, опряла колене в гърдите си, и се опита да подреди хаоса в главата си. Не, първо трябваше да прочете бележката. Юдит допълзя до прекършените цветя и веднага зърна грозното сърце. До него беше написано: „... Помежду Си?“ Проклетата гатанка най-сетне добиваше цялост. „Какво Общо Имат Тези И Тези, И Тези Рози Помежду Си?“ Всички бяха жълти. Пращаше ги Ханес. А тя бе попаднала в капана им. И се страхуваше от тях. По дяволите.

Нещата постепенно започваха да се избистрят — имаше само едно логично обяснение за появата на цветята върху леглото ѝ. Юдит звънна на Валентин, но попадна на гласовата му поща. За щастие телефонът на Лара даваше свободно.

— Ало.

— Здравей. Вие ли сложихте розите под завивката?

Юдит се постара да звучи нормално. Никой не биваше да разбира в какво душевно състояние се намира в момента.

— Разбира се — отвърна Лара и се засмя. — Едва ли е бил Дядо Коледа. Изненадахме те, нали? Искахме да допринесем за вашето сдобряване.

— Какво сдобряване? — попита Юдит.

Тогава Лара ѝ разказа цялата история.

От няколко седмици Ханес и Валентин ходели редовно да играят тенис. (Били се разбрали да опитат още през май, на терасата в дома на Илзе. Интересно. Ханес никога не бе споменавал за това.) След мачовете обикновено оставали да си поговорят, понякога и самата Лара се присъединявала към тях.

Ханес често споменавал за любовта си към Юдит и се смятал за „най-щастливия човек на Земята“. Преди два дни обаче с дълбоко отчаяние им признал, че пътуването до Венеция било претърпяло „лека злополука“. Той бил ядосал Юдит с „няколко глупави забележки и постъпки“ и искал да изглади „малката криза в отношенията им“ с рози и други прояви на внимание.

Затова попитал Лара дали двамата е Валентин не могат да занесат цветята в жилището ѝ, след като и бездруго щели да ходят там. Помолвил ги да оставят незабелязано букета на някое скришно място — „например върху леглото ѝ“, — за да засилят ефекта. Тъй като не искал да безпокои Юдит, ги предупредил да не коментират пред нея „глупавата криза в отношенията им“.

— Страхотно — измърмори Юдит. — Значи настройва и приятелите ми срещу мен.

— Но защо говориш така?

— Лара, аз скъсах с Ханес, и то окончателно. Моля те, предай го на Валентин и останалите. Но най-вече на Ханес, когато се видите следващия път на тенис корта или някъде другаде!

— Ах, Юдит, звучиш много отчаяна. Горе главата, сигурна съм, че всичко ще се оправи!

— Няма какво да се оправя, Лара. Чувствам се чудесно.

С всеки изминал ден, лишен от „инциденти“, все повече нарастваше надеждата на Юдит, че Ханес най-сетне се е примирил с фактите. Бианка ѝ съобщи, че го е видяла само веднъж „да профучава покрай витрината“.

— Защо вече не влиза при нас, шефке? — попита тя.

— В момента е много зает — отвърна Юдит. Що се отнасяше до Бианка, истината можеше да се отложи.

За съжаление обаче истината се отлагаше за всички. Юдит все още не беше готова да обсъжда провалената си връзка с Ханес. Ужасяваше се от изказвания като „Горе главата!“ и „Всичко ще се оправи!“. Не искаше да гледа разочарованите лица на приятели и познати, които бяха толкова ужасно загрижени за нея, че ѝ желяеха само най-доброто. А в момента трябваше безучастно да наблюдават как най-доброто отново се е оказало недостатъчно за Юдит — Ханес, тази шестица от тотото, този невероятен шанс, който съдбата предлагаше веднъж в живота. Мъжът мечта бе предопределен единствено за нея, а тя го бе изоставила по най-жестокия възможен начин, заедно с всичките му жълти рози.

С всеки изминал ден, лишен от „инциденти“, нарастваше и състраданието ѝ. Неговото положение със сигурност бе по-окаяно от нейното. За Юдит Ханес беше просто един болезнен „провал“, ясно доказателство за това, че не е достатъчно да обичаш някого с цялото си сърце, за да спечелиш любовта му. Жалко, че въпреки житейския си опит бе попаднала в толкова елементарен капан. Той от своя страна трябваше тепърва да се примири с факта, че е бил отхвърлен от жената, която бе заела централно място във вселената му и бе станала обект на най-силните му чувства. Юдит се проклинаше, че изобщо е допуснала подобно нещо.

Кой ли щеше да го утеши сега? Едва ли имаше много приятели, след като никога не ѝ бе споменавал за такива. А предишни връзки? Миналото му беше обвито в мистерия. Ханес не поддържаше контакт с доведената си сестра и нейното семейство. Беше загубил биологичния

си баща още като дете. Майка му и новият ѝ съпруг живееха в Грац. Но той се бе изказал доста сдържано за тях. Нима оставаха само двете му безлични колежки?

След осем дни, към обяд, Юдит реши да му се обади от офиса.

— Как си? — попита тя. Не ѝ хрумна въпрос от по-лично естество.

— Благодаря, Юдит, опитвам се да се справя, доколкото мога.

Отговорът му я успокои. За пръв път я наричаше Юдит вместо „скъпа“. А и всичко друго — тонът на гласа, интонацията и съдържанието на думите му — свидетелстваше за известна уравновесеност.

— Старая се да ангажирам вниманието си с работа — продължи той. — В момента имаме големи проекти.

Ханес използваше множествено число, и то без да включва нея. Това ѝ хареса. Също така споменаваеше важни думи като „ангажирам“, „работа“ и „проекти“.

— А ти как си, Юдит?

— Ами горе-долу.

— Често ли излизаш?

— Не, не, стоя си най-вече у дома. Както казах, нуждая се от спокойствие и дистанция от... ъъ... всичко. Бих искала отново да постигна равновесие със себе си.

— Да, разбирам. Сигурно и на теб не ти е лесно.

— Така е.

Юдит скоро трябваше да намери изход от този ужасно съдържателен разговор, в противен случай и двамата щяха да изпаднат в униние.

— А как смяташ да отпразнуваш рождения си ден? — попита внезапно той.

Хвана я неподготвена. Въпреки че рожденият ѝ ден се падаше само след два дни, досега тя бе успяла да не мисли за него. Ханес вероятно бе оградил датата с огромно сърце в календара.

— Може би със семейството? — продължи той.

— Ами... още не знам, ще го реша спонтанно — излъга тя.

— Поздрави ги от мен, ако ги видиш.

— Да, непременно. Благодаря ти, Ханес.
Благодареше му за приятния, формален, почтително дистанциран поздрав.

— Е, ще се залавям за работа — каза той.

Страхотно.

— Да, и аз имам да свърша някои неща. Ще се чуем.

— Само секунда, Юдит. Реши ли гатанката?

— Коя гатанка?

— С розите. Какво е общото помежду им? Досети ли се? Не е трудно.

Гласът му отново звучеше ведро. Разговорът незабавно трябваше да приключи.

— Всички рози са жълти — отвърна тя бързо и отегчено.

— Разочароваш ме, не е чак толкова просто. Разгледай ги още веднъж. Обещай ми, че ще го направиш. Предполагам, че още ги пазиш. Нали не са увехнали, скъпа?

Юдит реши да замълчи. „Скъпа“ беше последната изречена дума.

В третата събота на юли, тъкмо когато бе нахлул студен фронт, неомъжената Юдит навърши трийсет и седем години, и то „у дома“ при мама. Али бе дошъл с бременната Хеди, която всеки момент трябваше да роди. Може би бебето смяташе да отпразнува рождения си ден заедно с Юдит.

Още самото посрещане ѝ се стори особено тържествено. Майка ѝ не бе изглеждала толкова развълнувана от години. А брат ѝ направо беше неузнаваем — избръснат, с изгладена бяла риза и широка усмивка, сякаш изведнъж бе започнал да приема живота от забавната му страна. Човек би помислил, че са се събрали по някакъв извънреден повод.

— За съжаление Ханес е възпрепятстван и няма да дойде — заяви Юдит, изненадана, че никой не бе попитал за него.

Думите ѝ също не предизвикаха очакваната реакция. Тя искаше да изчака поне час, преди да им разкаже в пълни подробности за мъчителната раздяла. Този път бе твърдо решена да го направи.

— Днес имаме специална изненада за теб, Юдит. За теб и за всички нас — съобщи Али, който никога досега не бе вземал пръв думата.

Те седяха около масата, огряна от множество свещи.

— Изненада за всички нас? — повтори предпазливо тя.

— Да, чака те в спалнята — издаде Хеди.

— Не, моля ви — измърмори Юдит.

До края на живота си не желаше да чува за повече такива изненади. Али почука нетърпеливо на вратата, сякаш се бе пренесъл обратно в детството, когато още вярваше в Дядо Коледа. Тя се отвори. Няколко гласа запяха нескопосано „Честит рожден ден, скъпа Юдит“, но поне го направиха в унисон. Тя замръзна на място и извика:

— Татко! Не мога да повярвам! Какво търсиш тук?

Той я прегърна сърдечно и далеч по-бащински, отколкото Юдит бе свикнала през годините. После се заеха с раздаването на подаръците, опаковани в златиста хартия, и вдигнаха наздравица с

шампанско — за рождения ден, за семейството, за щастието. Здравето също не бе подминато.

Накрая седнаха на масата. Али, с когото баща им се държеше необичайно мило, засне събитието с фотоапарат. Специално за повода татко дори прегърна през рамо мама — затрогваща сцена, каквато Юдит бе виждала за последно в училищна възраст. Някак тихомълком стана ясно, че напоследък двамата са се „сближили“ и са излизали заедно няколко пъти. Али подшушна на сестра си, че не е изключено родителите им да се опитат да се съберат отново.

Юдит се стараеше да не показва резервираното си отношение. Опомнянето на баща ѝ бе дошло с два̀йсетгодишно закъснение. Истинският подарък за нея — един от най-хубавите изобщо — беше метаморфозата, претърпяна от върналия се към живота Али. Семейната хармония представляваше най-добрата терапия за помалкия ѝ брат, който с еуфория наблюдаваше случващото се.

— А сега да поговорим за теб, Юдит — заяви мама.

Приятният един час, който ѝ напомни за детските празненства от началото на осемдесетте, бе изтекъл. Тортата с плътна розова глазура вече бе изядена. Край на семейната идилия — беше време за радикална промяна в настроението.

— Дете, дете, много сме разтревожени — продължи мама.

Този на пръв поглед безобиден упрек бързо прерасна в горчиво, строго порицание, след като баща ѝ кимна в знак на солидарност. Али извърна глава — никога не вземаше страна в даден конфликт. Хеди сложи ръце върху големия си корем, сякаш искаше да закрие очите и ушите на бебето.

— Защо не си ни казала, че имаш проблеми? — попита майка ѝ.

Проблеми ли? Наистина ли имаше такива?

— Разделих се с Ханес — заяви троснато Юдит. — Не смятам, че това е проблем.

Другите мълчаха угрижено. Все едно Юдит току-що бе признала, че е извършила тежко престъпление.

— Да, но защо, за бога? — попита мама.

Изглеждаше съкрушена и изключително напрегната, но не и изненадана. Юдит усети как в нея се надига горещина, която скоро щеше да избие по бузите ѝ.

— Много е просто. Не го обичам достатъчно — отвърна тя.

— Не го обичаш достатъчно. Не го обичаш достатъчно. Кога най-сетне ще обичаш достатъчно? Нима чакаш приказния принц на бял кон? Спри да витаеш из облаците, дете! Порасни най-после!

Горещината вече бе достигнала бузите ѝ. Слепоочията ѝ пулсираха. Юдит понечи да се изправи и да си тръгне — стар ритуал от училищните години. Но в следващия миг се намеси баща ѝ и сцената стана модерна и живописна.

— Юдит, моля те, остани. Не се сърди на майка си. Реакцията ѝ беше повлияна от обстоятелствата. Трябва да ти обясним нещо. Знаеш ли кой е отговорен за събирането на цялото ни семейство днес?

В нея се зароди ужасяващо предчувствие.

— Ханес.

Али се бе осмелил да изрече вълшебната думичка. Ханес се свързал с баща ѝ и двамата си уговорили среща. Ханес — архитектът, партньорът на дъщеря му, работодателят на сина му — искал да зарадва „любовта на живота си“ за рождения ѝ ден с „най-хубавия от всички подаръци“: мама и татко. Безценно, ненадминато, незаменимо.

„Направо ще се разплача“, едва се въздържа да не каже Юдит. Но Али беше там и тя не искаше да го обиди. Отдавна не го бе виждала толкова щастлив. Освен това се опитваше всячески да овладее гнева си. Треперещите ръце ѝ подсказваха, че съвсем скоро ще избухне.

Ханес разговарял дълго с родителите ѝ. Али също се присъединил към тях. Разглеждали заедно фотоалбуми, разказвали си стари семейни истории и подробности от детството на Юдит (и Али). „Винаги съм си мечтал за такова семейство“, споделил Ханес.

„А вие сте си мечтали за такъв зет“, помисли си Юдит. Човек, който събира отломките от миналото и ги сглобява в едно цяло, а после ги залива с розова глазура. Не след дълго се появяват и едно-две внучета, преди дъщеря им да е станала прекалено възрастна, за да бъде майка. Коленете на Юдит затрепериха.

— Но това е ужасно унижително! — заяви тя. — Защо първо не говорихте с мен?

— А ти говори ли с нас? — възрази майка ѝ.

— Юдит, направихме го заради теб — намеси се баща ѝ. — Искахме да те изненадаме за рождения ти ден. Ханес имаше добри намерения.

— Не можехме да предположим, че междувременно си го... —
добави майка й.

— Много съжалявам, но аз не обичам този мъж! — прекъсна я
Юдит.

Възцари се неловко мълчание. Али се опита да прекрати спора.

— Какво толкова. Щом не го обича...

Той сви рамене и на лицето му отново се изписа познатата тъжна
физиономия. И заслугата беше изцяло на Юдит, или поне това се
четеше в погледите на мама, татко и Хеди.

— Вчера Ханес ми се обади по телефона, за да каже, че няма да
дойде на празненството — оплака се майката точно преди Юдит да
стане и да се насочи към вратата. — Попитах го защо. „Юдит не иска“,
обясни той. Как така? „Напусна ме.“ Не може да бъде! „В момента не
била готова да се обвърже.“ Божичко! „Има нужда от време,
следователно трябва да й го дадем.“ Какво време? Нали става на
трийсет и седем? Ще поговорим с нея, аз и баща й. „Не, не го правете
— тръгна да ме разубеждава той. — Нещата ще се решат от само себе
си, мога да почакам.“ Много съжалявам, Ханес. Накрая ни пожела
хубаво изкарване. Горкичкият. Помоли да си спомняме за него.

ШЕСТА ФАЗА

Настъпи период на дълго, напрегнато затишие. По цели дни и нощи тя си представяше как той обмисля своя следващ ход. Този път искаше да бъде подготвена. Но нямаше да се справи сама. Юдит, борбената личност, която рядко се нуждаеше от чужда помощ, за да преодолее тежките житейски кризи, и почти никога не споделяше проблемите си с другите, изведнъж се сблъскваше с неравен противник — неизвестността.

Нощите започваха твърде рано и свършваха прекалено късно. Първите съюзници на Юдит — приспивателните хапчета — бързо отслабиха ефекта си. Вече нищо не помагаше; просто трябваше да поговори с близък човек. Родителите ѝ и Али скоро бяха изключени от сметките ѝ. Контактът с тях означаваше контакт с Ханес. А Юдит не желаше да го улеснява толкова.

Най-големи надежди възлагаше на Герд. Тя прикри своя зов за помощ с покана за кино. По-късно, в бар „Руфус“, където млечната неонна светлина не оставяше място за тайни, най-последно изплю камъчето.

— Герд, аз скъсах с Ханес, но той не желае да го приеме. Имам чувството, че ме преследва. Страх ме е от него. Какво да правя?

— Знам — отвърна той. — Но мога да те успокоя.

Думите му постигнаха противоположния ефект.

— Какво знаеш? Да не би да играете тенис заедно? Може би вече сте първи приятели? Да не ти е предложил работа? Случайно да носиш букет жълти рози?

— Юдит, какво става? Цялата трепериш. Явно е крайно време да обсъдим нещата. Наистина мога те успокоя, скъпа моя. Изслушай ме.

Ханес му се обади преди два дни с дискретната молба за „съвет от много лично естество“. Обяснил му следното: Юдит била сложила край на тяхната връзка, което дошло за него като гръм от ясно небе. Светът буквално рухнал под краката му. В отчаянието си той реагирал погрешно. Първо досаждал на Юдит с цветя. После се срещнал с родителите ѝ, за да организира семейно тържество по случай

рождения ѝ ден. Направил го с добри подбуди, но усетил, че се е намесил в лични работи, които изобщо не го засягат. Предположил, че Юдит му се сърди, затова държал да ѝ се извини. Не искал между тях да има лоши чувства. Но пък не смеел да ѝ се обади. Решил да се обърне към Герд и да го попита как да постъпи.

— Посъветвах го да изчака още няколко дни, преди да те потърси — заяви Герд. — Поговорете на спокойствие. Хубаво е нещата да се изяснят.

— Не желая да говоря с него. Вече му казах всичко. Искам просто да изчезне от живота ми. А и не вярвам на нито една негова дума. Ханес постоянно плете интриги. Опитва се да спечели благоразположението на собствените ми приятели.

— Юдит, успокой се. Той не ти мисли лошото. Не е някакво чудовище. Просто много те обича, не можеш да го упрекваш за това. Тепърва трябва да се примири с раздялата ви. И те моли за извинение. По-добре е да го обсъдите като зрели хора. Постарай се да го разбереш, не е лесно, когато внезапно...

— Не искам да го разбирам. Искам ти да ме разбереш! Нуждая се от човек, който да влезе в моето положение. Но ти явно не си подходящият, Герд. Очевидно си на негова страна. Ханес за пореден път ме е изпреварил.

— За какво говориш? Не съм на ничия страна. Аз съм твой приятел и искам да се чувстваш добре. Затова играя ролята на посредник. Винаги съм предпочитал мирното разрешаване на конфликтите. Юдит, приела си прекалено навътре нещата, чак ме плашиш. Звучиш, сякаш някой те преследва.

— Да, Герд, и така се чувствам. Защото наистина ме преследват. Явно трябва да свикна с тази мисъл. Благодаря ти за подкрепата.

Ханес послуша съвета на Герд и изчака няколко дни, преди да се обади на Юдит и да ѝ остави следното съобщение на гласовата поща: „Здравей, Юдит! Не искам да се разделяме с неприятни чувства. Не желая да ме запомниш с лошо. Ето защо те моля да се срещнем за последно. Съзнавам, че постъпих грешно. Нека да се видим утре към дванайсет часа в кафене «Райнер». Ако не се обадиш, ще смятам, или по-скоро ще се надявам, че ще дойдеш. Аз ще бъда там и ще те чакам. До утре!“

Тя не се обади и нямаше никакво намерение да отиде на срещата. На следващата сутрин вече не можеше да прикрие измъченото си състояние и реши да разкаже на Бианка за случилото се с Ханес.

— Гадна работа, шефке — заяви стажантката. — Но напълно ви разбирам. И аз не обичам някой да ме дебне по петите, когато вече нямам чувства към него. А на мен мъжете много бързо започват да ми лазят по нервите.

В подкрепа на твърдението си тя направи подходяща отвратена физиономия. Юдит си помисли, че ако владееше подобни гримаси, отдавна щеше да се е отървала от Ханес.

— Но отидете на срещата — продължи Бианка. — Само така ще го разкарате. Иначе ще продължи да ви звъни и утре, и вдругиден. Ясни са ми тези номера, някои мъже просто не могат да се примирят.

Странно, че тъкмо Бианка първа реагираше сравнително адекватно при създадите се обстоятелства. Навярно в емоционално отношение Ханес бе останал някъде на нейната възраст.

— Благодаря, Бианка — каза Юдит.

— Не му се давайте, шефке! — отвърна шестнайсетгодишната стажантка.

3

Той седеше леко приведен над масата до прозореца вляво от входа. Юдит се шокира от външния му вид. Беше небръснат, с мазна коса и хлътнали бузи, а кожата му имаше нездрав зеленикав оттенък. Щом я зърна, ококори очи.

— Радвам се, че си тук — каза той.

Беше му трудно да преглъща и с усилие изговаряше думите.

— Болен ли си? — попита Юдит.

— Не и когато те виждам.

Тя вече съжаляваше, че е дошла.

— Трябва да отидеш на лекар.

Той се усмихна измъчено.

— Несъмнено си най-красивата жена на света.

— Май си вдигнал температура. Сигурно си пипнал някой грип или вирус.

— Ти си моят вирус.

— Ханес, престани, моля те. Крайно време е да ме забравиш.

Явно я бе заразил, защото и тя започна да преглъща трудно.

— Скъпа, и двамата допуснахме грешки.

— Да, моята е, че дойдох тук.

— Защо говориш така? Нараняваш ме. Скъпа, какво съм направил, че се отнасяш толкова лошо с мен?

— Ханес, умолявам те, спри да ме наричаш „скъпа“. Вече не сме заедно. Искам отново да водя нормален живот.

— Нека ти припомня нещо, Юдит. — Гласът му изведнъж стана силен и яростен. — Сецаш ли се как седяхме ей там?

Той посочи масата в ъгъла.

— Случи се преди двайсет и три дни — Ханес погледна часовника си... — и седемдесет и пет минути. Както си седяхме, ти ми каза следното (поправи ме, ако бъркам): „В момента просто не съм готова да се обвържа.“ След няколко минути добави: „Ханес, по-добре ще е известно време да не се виждаме.“

Той направи кратка пауза. На бледото му лице се прокрадна лека усмивка.

— Е, Юдит, позволи ми да те попитам, какво според теб означава понятието „в момента“? И колко дълго трае „известно време“? Двайсет и три дни и седемдесет и пет — Ханес отново погледна часовника си, — не, седемдесет и шест минути? Бих казал, че това далеч не е един момент. Дори не е известно време, а цяла вечност. Погледни ме, Юдит, виж уморените ми очи. В тях ще откриеш двайсет и три дни и седемдесет и шест минути. Колко още възнамеряваш да ме мъчиш?

— Ханес, ти напълно отричаш реалността. Нуждаеш се от лекар. Болен си, направо си се побъркал.

— Ти ме побъркваш с твоите играчки. Бях си обещал да бъда търпелив, дори го казах на родителите ти, но понякога, понякога...

Той сви юмруци и стисна силно зъби. Челюстите му изскочиха, вените по челото му изпъкнаха.

Юдит понечи да стане от масата и да избяга от кафенето. Тогава обаче си спомни за Бианка и мъжете, които просто не искаха да се примирят. Ханес щеше да продължи да я преследва, ако тя не го отблъсне веднъж завинаги. Затова се опита да запази спокойствие и заяви почти шепнешком:

— Съжалявам, Ханес. Харесвам те и много те ценя, но не те обичам. Не Те Обичам! Двамата никога няма да се съберем отново. Никога, Ханес, никога. Погледни ме: никога! Моля те, спри да ме чакаш. Спри да мислиш за мен. Зачеркни ме от живота си. Знаем, че звучи ужасно. Боли ме дори когато го изричам. Но пак повтарям, за да не останат никакви съмнения. Зачеркни ме от живота си!

Той я погледна и поклати глава. Стисна очи и се вгълби в себе си. После се усмихна, вдигна рамене и пак ги отпусна. Като че ли най-сетне се опитваше да възприеме думите ѝ и да се отърси от натрапчивите си мисли, но нещо в него продължаваше да се бунтува. Юдит седеше мълчаливо и наблюдаваше вътрешната му борба с каменно изражение.

— Юдит — каза Ханес, сякаш обявяваше изводите от своите разсъждения, — ще те освободя от присъствието си.

Някак между другото започна да навива ръкавите на ризата си.

— Обещавам да те оставя на мира и да те зачеркна от външния си свят.

После сложи силно окосмените си ръце върху масата.

— Но ти ще продължиш да живееш в сърцето ми — заключи патетично той, след което демонстративно завъртя ръце и разкри вътрешната страна на предмишниците си.

Юдит го погледна ужасено. По цялото протежение на ръцете му се очертаваха кървавочервени ивици — твърде дълбоки и симетрични, за да бъдат следи от ноктите на котка.

— От какво са тези рани? — попита Юдит.

Треперещият ѝ глас му подейства като мехлем и Ханес се усмихна кротко, почти блажено.

— Двамата сме неразривно свързани във вътрешния ми свят — обясни той. — Вече си свободна да си ходиш.

Смисълът на следващите дни — Юдит бе дочакала началото на август с нарастващо притеснение — се изразяваше в отброяване на изминалите часове. Тя бе дотолкова заета с пропъждането на натрапника от мислите си, че забравяше дори да се храни. Нощем ѝ беше трудно да заспи, тъй като се страхуваше да не сънува кошмари с издрани ръце. Ето защо продължително се взираше в светлината на ротердамския лампион, докато клепачите ѝ сами се затвореха.

Всеки ден Герд правеше неуспешни опити да се свърже с нея. Другите ѝ приятели също започваха да се притесняват. Уви, твърде късно. Юдит се бе затворила в себе си и с ужас очакваше следващите атаки на Ханес. Беше в постоянна готовност, заредена с непоклатима решителност да не им обръща никакво внимание.

В този период той неизменно ѝ оставяше по едно съобщение на ден на гласовата поща. За щастие винаги го правеше следобед, никога през нощта. Юдит изтриваше мигновено посланията му, без дори да ги прослуша. Успокояваше се с мисълта, че ако упорството му се запази в умерени граници — едно неизвестно съобщение дневно върху нищожната СИМ-карта на бездушния ѝ мобилен телефон, — тя скоро ще успее да извоюва обратно нормалния си живот. Представяше си как, подобно на новородена, се завръща при своите приятели и роднини с думите: „Ето ме отново, просто преживях малка криза. Нищо чудно, че се получи така — знаете каква жега беше, а като се добави и целият стрес...“ И те щяха да отговорят: „Радваме се, че си сред нас, Юдит. Сега заслужаваш хубава почивка. Няма от какво повече да се страхуваш. Всички сме с теб!“

Все още не се чувстваше готова. Продължаваше да си пробива път през тесния мрачен тунел, но вече се забелязваха първите слънчеви лъчи. В моментен изблик на еуфория, по време на първата си изпитателна разходка под открито небе, Юдит реши да резервира едноседмична екскурзия до Амстердам в края на август. Там можеше да отседне при приятели, които не познаваха Ханес и (в най-лошия случай) щяха да научат от самата нея, че ежедневно е била тормозена

от някакъв натрапник, който ѝ е оставял безсмислени съобщения на гласовата поща.

Два дни по-късно Юдит прояви прекалена наивност и отвори един плик без подател, докато преглеждаше служебната си поща. След първоначалния шок — бързо разбра, че писмото е от Ханес — тя допусна втора сериозна грешка: прочете написаното ред по ред, до последната дума.

Текстът беше в телеграфен стил и в началото звучеше подвеждащо неутрално: „Дванайсети август, седем часа, радиобудилникът ѝ се включва. Неговият часовник показва седем без шест минути. Нейният избързва; той има правилното време. Тя си взема душ. Страхотно е как хладката вода се стича по нежната ѝ, копринена кожа. Тя постоянно си мисли за него. И той за нея — винаги.

Седем часа и четирийсет и три минути. Тя напуска сградата. Носи прилепнала светлозелена рокля. Русата ѝ коса е леко разрошена. Прилича на двацетгодишно момиче. Най-красивата жена на света. Но лицето ѝ е твърде сериозно и тъжно. (Телеобективът рисува всичко в черни краски!) Тя му липсва. Той ѝ липсва.

Седем часа и петдесет и седем минути. Тя отключва магазина за лампи. Смарагдовозелената ѝ чанта се изплъзва от крехкото ѝ рамо. Изглежда припряна, напрегната, изнервена. Явно е разсеяна. Мисли си за него. И той за нея — винаги.

Дванайсет часа и четиринайсет минути. Тя излиза от магазина. Озърта се. Търси го. Той е толкова близо. На една ръка разстояние. Обича я повече от всичко на света. Тя него също. Несъмнено. Несъмнено. Несъмнено.

Дванайсет часа и двацет минути. Тя влиза в банката. Нима ще тегли пари? Той е готов да ѝ даде своите. На него не му трябват пари, а единствено нейната обич.

Дванайсет часа и двацет и седем минути. Тя излиза от банката. Той ѝ изпраща въздушни целувки. Тя надушва близостта му, усеща дъха му, търси го. Объркана е.

Дванайсет часа и трийсет и пет минути. Шмугва се обратно в магазина. Той ѝ маха. Тя не може да го види, но долавя присъствието

му. Той я закриля. Предпазва я от всичко зло.

Седемнайсет часа и десет минути. Тя излиза от магазина. Чакането си заслужаваше. Чакането винаги си заслужава. Търпение и вяроност — двете най-важни неща в човешкия живот. Именно те подхранват любовта. Интересно, този път тя избира друг маршрут. Голдшлагцрасе. Таненцрасе. Хютелдорфер Щрасе. Тя поглежда назад. Той усеща вятъра, завихрен от движението на тялото ѝ. Тя си мисли за него. И той за нея — винаги.

Седемнайсет часа и двацсет и три минути. Тя влиза в... ооо... туристическа агенция. Той е като ударен с мокър парцал. Може би иска да го изненада? Отново Венеция? Тя го обича, несъмнено. И той нея — повече от всичко.

Седемнайсет часа и четирцсет и две минути. Тя излиза от туристическата агенция. Усмивва се. Радва се. Мисли си за него. Обича го. Колко жалко. Жалко. Жалко. За няколко минути му се налага да я изпусне от очи. Тя ще се прибере у дома без него. Той влиза в туристическата агенция...

Осемнайсет часа. Тук приключват записките за деня. Той ще остане до нея. Любовта ги сближава. Вечността ги споява. Тя е неговата светлина, а той — нейната сянка. Двамата не могат един без друг. Щом диша тя, диша и той.

Той ще остане на пост. Тя усеща близостта му. Той се радва. Радва се на пътуването им до Амстердам.“

— Лошо ли ви е, шефке? — попита Бианка.

— Не, просто ми е паднало кръвното.

— Искате ли „Ред Бул“? Винаги пия по един, когато ми се вие свят.

Юдит се бе отпуснала на стола в офиса и не откъсваше очи от бялата купчина хартия в кошчето. Писмото, което току-що бе прочела, не съществуваше. Мъжът, който го бе написал, не съществуваше. Зачеркни. Изтрий. Забрави. Заличи. Изгори. Разпръсни пепелта във въздуха.

— Да не би да е заради бившия ви приятел? — поинтересува се Бианка.

Юдит вдигна глава и погледна учудено стажантката си.

— Още ви досажда, нали?

— Да, така е.

— На някои мъже им отнема много време да приемат истината.

— Той ме наблюдава. Дебне ме по петите. Знае какво правя във всеки един момент.

— Сериозно ли? Колко гадно! Като някакъв призрак.

— Бианка?

— Да, шефке.

— Може ли да ви помоля да ме придружите до къщи?

— Разбира се, никакъв проблем. А ако го срещнем по пътя, ще му кажем да върви по дяволите. Някои хора не разбират от добра дума.

Тя показа среден пръст в подкрепа на твърдението си.

— Ще се кача с вас до горе. Сигурното си е сигурно. Гледах един филм, в който някакъв тип се криеше в асансьора, сграбчи жената и я удуши. С червена вратовръзка, ако не се лъжа.

— Звучи страхотно — отвърна Юдит.

Ужасът от писмото на Ханес тъкмо започваше да отшумява, когато тя изведнъж видя отвратителния найлонов плик, който висеше

на дръжката на вратата ѝ. Юдит отстъпи назад и се вкопчи в Бианка.

— По-добре е да остана с вас, докато се успокоите — предложи стажантката. — Можем да си поръчаме суши.

— Да.

— Да погледна ли какво има в торбичката?

— Не, не държа да знам.

— Представете си, че са най-обикновени рекламни брошури. Няма смисъл да се притеснявате излишно.

— Искам да ми е безразлично какво има вътре.

— Само че не ви е безразлично. Честно казано, изглеждате адски напрегната.

Бианка остана с нея няколко часа. Присъствието ѝ се отрази добре на Юдит. Стажантката изпробва най-различни сенки за очи, спирали за мигли и лакове за нокти. Дори си спретна малко модно шоу с дрехи от гардероба на Юдит, която ѝ подари три тениски и една къса рокля. Шевовете им едва ли щяха да издържат дълго предвид пицната фигура на момичето.

— Със сигурност не е някой сериен убиец — успокои тя Юдит, която я наблюдаваше как яде суши. — Стори ми се страшно мил, когато разговарях с него. От хората, които и на мравката път правят. Явно е лудо влюбен във вас и е загубил връзка с реалността. Но все някога ще се откаже.

— Смятате ли?

— Спали ли сте с него?

— Да, разбира се.

— Не е трябвало. Вероятно сега си мисли само за това.

— Бианка, може ли да те помоля, тоест да ви помоля...

— Спокойно ми говорете на „ти“, шефке. Като моите приятели.

— Благодаря ти, Бианка. Ще погледнеш ли какво има в онзи плик?

Бианка извади отвътре писмо и малка кутийка.

— Отгоре е нарисувано сърце. Да ви прочета ли какво пише?

Юдит прехапа устни и кимна. Бианка започна: „Скъпа, защо не прослушваш съобщенията ми? Как са нашите рози? Увехнаха ли вече? Сигурно отдавна си разрешила гатанката. Не беше много трудна. Изпращам ти нещо, което ще допълни картината. Предпочитам да е у

теб. Вече окончателно те оставям на мира. Честна дума! Освобождавам те от присъствието си, скъпа! Твой Ханес“.

Бианка раздруса кутийката.

— Вероятно са малки камъчета или нещо подобно — предположи тя.

На капака пишеше: „Въпрос: какво общо имат тези и тези, и тези рози помежду си? Отговор: всички те са без...“

Бианка отвори кутийката и извика:

— Бодли.

— Бодли — повтори шепнешком Юдит.

— Нещо лошо ли е, шефке? — попита Бианка.

Юдит започна да ридае. Веднага си бе спомнила за издраните ръце на Ханес.

— Ако искате, ще остана да спя при вас тази нощ — предложи стажантката.

СЕДМА ФАЗА

1

Минаха три седмици. Петстотин часа. Осемнайсет пъти ходене пеш до работа. Осемнайсет пъти връщане до къщи. Над двайсет пъти отваряне на вратата на сградата, отключване на апартамента, влизане, заключване, претърсване на терасата, поглеждане под леглото, надничане в гардероба.

Три седмици. Хиляди двойни превъзможвания за Юдит. Хиляди пъти прескачане на две сенки — нейната собствена и неговата, невидима. Над двайсет пъти спускане на щорите, събличане, влизане в душкабината, излизане, нов бърз поглед под леглото, повдигане на завивката, опипване на възглавницата. Лягане. Затваряне на очите. Отваряне на очите. Кафе машината! Скок от леглото. Бегом към кухнята. Кафе машината. На същото ли място стоеше винаги? Не беше ли я оставила малко по вляво?

Три седмици. Двайсет и осем допълнителни работни часа за грижовната Бианка. Провалено пътуване до Амстердам. Отказ за ходене на кръщение. (Поводът — племенницата ѝ Вероника, здраво бебе, 4,20 кг. Хеди в добро състояние. Али щастлив. Поне той.) Ходене до полицията: „Удрял ли ви е? Не? Заплашвал ли ви е? Също не? Преследва ли ви? Да? Добре, значи преследване. Законът изрично го забранява. Какви доказателства можете да ни представите? Разполагате ли с нещо срещу него? Бодли. Аха. Писмо, чудесно. Къде е то? Изхвърлили сте го. Лошо. Много лошо. Моля, запазете следващото и ни го донесете.“

Три седмици. Нито едно обаждане. Никакви есемеси, имейли, писма, бележки, рози. Никакви бодли.

— Готова съм да се обзаложа, че се е отказал — заяви Бианка.

— Но все пак е някъде наоколо — отбеляза Юдит.

— Да, със сигурност. Но важното е, че повече не ви тормози. Нали така?

В първия петък на септември, когато задушното лято вече приближаваше своя край, към три следобед в магазина влезе бледа жена, която ѝ се стори някак позната. Тя подаде ръка на Юдит и се представи:

— Волф, Гудрун Волф. Извинете за безпокойството, но сигурно ще можете да ни помогнете. С госпожа Ферстел сме много разтревожени и помислихме, че...

„Познаваме ли се?“ — искаше да попита Юдит. Но опасението ѝ, което бързо се оправда, беше толкова лошо, че гласът ѝ се сподави. Жената бе седяла в бар „Финикс“ онзи път и ѝ бе помахала за поздрав — беше една от колежките на Ханес.

— Притесняваме се за господин Бергталер. От няколко седмици не е идвал на работа. Доскоро няхахме никаква вест. Днес обаче...

— Съжалявам, но не мога да ви помогна — прекъсна я Юдит.

Тя се опита да я избути към вратата, но жената вече бе успяла да извади малка изтъркана бележка от грозната си светлобежова чанта.

— Днес получихме това писмо от него — добави тя.

Размаха го във въздуха, сякаш се опитваше да прогони зли духове.

— Пише следното: „Колкото и да ми е мъчно, ще трябва да си взема сбогом с вас. Скоро ще съществувам само на хартия...“

Гудрун Волф направи кратка пауза, за да си поеме въздух. После продължи с театрален и укорителен тон:

— „Скоро ще съществувам само на хартия и в сърцето на моята избраница, любовта на живота ми.“ Тук писмото свършва. И ние с госпожа Ферстел, естествено, започнахме да се безпокоим. Ето защо си помислихме, че тъй като на практика сте единствената...

— Съжалявам, но наистина не мога да ви помогна. От доста седмици не поддържам никакъв контакт с господин Бергталер. Абсолютно никакъв.

Юдит размаха бурно ръце във въздуха.

— Добре ли сте, шефке? — намеси се Бианка.

Тя застана до Юдит, за да я хване, в случай че припадне.

— Много съжалявам, но вече нямам нищо общо с него.

— Но може би все пак знаете... — настоя Гудрун Волф.

— Не, не зная нищо и изобщо не ме интересува.

— Вижте, шефката ми не се чувства добре. Ако обичате, вървете си — прекъсна я Бианка.

— Само се надявам той да не направи някоя глупост — заяви Гудрун Волф.

3

След края на работния ден Юдит реши да се махне от града. Бианка ѝ помогна при опаковането на багажа, придружи я до колата, огледа страничните улички и каза:

— Теренът е чист, шефке. Можете да потегляте.

Юдит бе изпратила на брат си само кратък есемес: „Скъпи Али и Хеди, смятам да дойда при вас тази вечер. Удобно ли е да остана до неделя? Няма да ви преча. Юдит“.

Тя пристигна в старото стопанство, когато слънцето залязваше и синьо-виолетовите багри на небето вече загатваха за една бурна нощ. Още отдалеч се чуваше силният рев на малката Вероника. Али се опита да поздрави сърдечно сестра си. Изглеждаше уморен и измъчен, вероятно отново вземаше медикаменти.

— Каква изненада! — възкликна той, без да уточнява дали е хубава или лоша.

В продължение на няколко часа разговаряха около масата почти безспирно, твърдо решени да не позволят да настъпи неловко мълчание. Обсъдиха най-належащите проблеми, трудното раждане на Вероника, непосилното настояще и несигурното бъдеще. Всичко това бе съпътствано от разглеждане на снимки, кърмене на новороденото и пронизителни звуци от детското легълце.

Юдит търпеливо чакаше да я попитат защо е решила да дойде, как вървят нещата при нея, какво се е случило и защо изглежда така разстроена. Али обаче не смееше да отвори дума. В представите му Юдит отдавна беше единственият човек, който не можеше да се чувства по-зле от него. И ако тя някога пренебрегнеше своята роля, нестабилният свят на Али щеше да се разпадне.

Той все пак сподели, че се е отказал от работата като фотограф на аптеки.

— Защо? — попита Юдит.

— Защото беше по-скоро терапия, отколкото истинска работа. Не биваше да продължавам така.

— Знаеш го брат ти, поставя гордостта над всичко — добави Хеди. — Щеше да е по-различно, ако ти и Ханес... сецаш се.

— Да.

— Не го приемай като упрек — каза Али и я погали нежно по ръката.

Юдит вече бе взела решението да се прибере у дома още същата вечер. Но тогава пред нея изведнъж се появи неочакван гост, който я погледна толкова продължително, настойчиво и угрижено, че очите ѝ се насълзиха.

— Радвам се, че отново си с нас, Юди — заяви Лукас Винингер, сякаш междувременно бе станал член на семейството.

После мина директно към съществената част.

— Какво има, да не ти е зле? Цялата си пребледняла, а бузите ти са хлътнали. Изглеждаш страшно изтощена. Мъчи ли те нещо?

— Може да се каже.

Тя все пак се насили да се усмихне заради Али.

— Какво става? Да нямаш проблеми с приятеля си?

— Бившия приятел.

— Зарязал ли те е?

— Не, по-скоро обратното.

— Изплюй камъчето най-сетне!

— Дълго е за обяснение. Не искам да ти губя времето.

— За такива неща винаги има време.

— Нали няма да се сърдите, ако ви оставя насаме? — попита Али.

Без да дочака отговор, той стана и бързо целуна сестра си по челото.

На следващия ден Юдит се събуди чак към обяд. Беше спала непробудно. През нощта есента тихомълком се бе промъкнала и бе донесла със себе си аромати, които нямаха нищо общо с Ханес. Слънчевите лъчи се пречупваха през стъклото на отворения прозорец и озаряваха стаята в бледооранжев цвят. Светлочервеният полилей от Краков, който висеше във витрината на магазина, излъчваше подобна светлина.

Двамата с Лукас бяха разговаряли цели пет часа. „Все нещо ще ни хрумне — бе казал той накрая. — Все нещо ще НИ хрумне.“ Беше й обещал. Когато Юдит проследи аромата на кафе до кухнята, Лукас стоеше облегнат на един шкаф и й се усмихна окуражаващо.

— Тук ли живееш вече? — попита тя.

— От време на време, само при специални случаи.

— Лукас, не искам заради мен да...

— Две лъжици захар, без мляко?

Щом се върна във Виена, тя взе твърдото решение да обяви война на Ханес Бергталер с подкрепата на Лукас и Бианка. Но как можеше да се отърве от неговата сянка? Като го подмамиш да напусне скривалището си, посъветва я Лукас. Юдит търпеливо трябваше да изчака следващата му поява. За да демонстрира извоюваната си самоувереност, но и за да провокира Ханес, тя на няколко пъти си сложи грозния кехлибарен пръстен.

— Това някакъв талисман ли е? — попита Бианка.

— Не, по-скоро е оръжие — отвърна Юдит.

— На ваше място бих си взела истински бокс.

Минаха още две седмици без изненади или действия от страна на Ханес. Поради обзелата я тревога обаче Юдит усещаше, че скоро ще се случи нещо. Този път искаше да го изпревари.

— Защо не му се обадим в офиса? — предложи Бианка.

— Ще го направиш ли? — помоли я Юдит.

— Естествено, и на мен ми е любопитно какво е станало с него.

Но не вярвам да се е самоубил заради вас. Мъжете бръщолевят такива неща, за да си придават важност.

— А как ще реагираш, ако той вдигне телефона?

— Ще кажа, че съм сбъркала номера. Никога няма да ме познае.

Умея да преправям гласа си. Ще имитирам Барт Симпсън.

На позвъняването отговори колежката му Беатрикс Ферстел.

— Може ли да ме свържете с господин Бергталер?

Бианка звучеше по-скоро като Мики Маус, отколкото като Барт Симпсън.

— Да, и кога ще се върне? Ясно, значи е в болнични. — „Още е жив“, успя да прошепне на Юдит. — В болница ли? Но какво му е? Аха. Колко жалко. Аха. Не, просто дъщерята на една негова позната. Не, няма нужда. Ще се обадя пак, щом го изпишат. А кога очаквате да дойде на работа? В коя болница е? „Йозеф“. С „ф“ или с „в“ накрая? Добре. Благодаря, дочуване.

— Е?

— Приет е в болница „Йозеф“ със симптоми на неизвестна болест. Трябва да лежи поне още две седмици, а свижданията са забранени. Но пък ние не искаме да му ходим на свиждане, нали?

— Не, не искаме.

— Какво ви тревожи, шефке? Щом е в болница, няма от какво да се страхуваме. Като нищо ще вземе да се влюби в някоя медицинска сестра и ще ви остави на мира завинаги.

— Неизвестна болест... Това никак не ми харесва.

— Какво толкова? Сигурно е хванал птичи грип. Или луда крава. Да, не мислите, че е СПИН, шефке? Не ми се вярва. Едва ли се друса. А и не е обратен, нали? Най-много да е бисексуален. За всеки случай си направете тест. Не е нищо особено. Само ви вземат малко кръв. Изобщо не боли. Но е хубаво да не гледате. Иначе...

— Благодаря ти, Бианка, можеш да си тръгваш. Наистина много ми помогна. Радвам се, че си до мен.

По пътя към къщи, в сумрака на една ветровита есенна вечер, Юдит изведнъж усети страх от неизвестното. Докато чакаше асансьора, си въобрази, че чува стенания от по-горните етажи. Обзета от паника, тя веднага излезе на улицата, смеси се с пешеходците и се обади на Лукас. Със сподавен от ридания глас му съобщи за мнимата болест на Ханес и постъпването му в болница. Шестото ѝ чувство и стонове в сградата ѝ подсказваха, че има нещо гнило в цялата история.

Лукас обеща да дойде във Виена до два часа. Юдит се опита да го разубеди, но той не искаше и да чуе. Тя просто трябваше да запълни оставащото време. В нов прилив на смелост реши да се върне обратно. Малко преди да стигне входа на сградата обаче, рязко се обърна и тръгна към близката спирка на метрото, където уличното осветление беше по-ярко. Дори там не се чувстваше сигурна. Сирената на минаваща линейка я уплаши до смърт. Може би караха Ханес при нея, или още по-лошо — точно го бяха отвели от жилището ѝ.

Юдит се качи на едно такси и се обади на майка си. Излъга, че случайно е попаднала в нейния квартал, и попита дали е удобно да се отбие за малко.

— А, значи си жива! — отвърна сърдито тя, но веднага смени тона. — Разбира се, знаеш, че винаги си добре дошла.

Майка ѝ изглеждаше зле и скоро стана ясно, че отново се е разделила с баща ѝ в дух на разбирателство. Юдит нямаше нужда от намеци, за да се почувства виновна. За наказание ѝ прочете на глас противопоказанията на различни лекарства, които лекарите ѝ бяха предписали срещу слепота, инфаркт, страх от смъртта и т.н. Поне Ханес не присъстваше в разговора. Юдит проверяваше часовника си през няколко минути.

— Бързаш ли за някъде? — попита мама.

— Да, имам среща с Лукас.

— Лукас ли?

Най-последен един директен упрек.

— Защо с него?

— Защото той ми е приятел, а човек трябва от време на време да се вижда с приятелите си — отвърна язвително Юдит.

— Но Лукас е семеен мъж!

— Слушай, мамо, нямам никакво намерение да обсъждам този въпрос с теб.

Юдит се изправи и затръшна входната врата. Постоя няколко минути отвън, осъзнавайки окаяното си положение, и след малко отново позвъни. Майка ѝ отвори колебливо. Очите ѝ бяха подуте. Юдит я прегърна и се извини.

— В момента изживявам труден период — каза тя.

— Знам — отговори майка ѝ.

Настъпи тягостно мълчание.

— Откъде знаеш?

— Изписано е върху лицето ти, детето ми.

Срещнаха се в бар „Ирис“. Лукас вече седеше там и тъкмо приключваше някакъв телефонен разговор. Пред него се виждаше чаша аперол, която бе огряна от малката свещ на масата и придаваше на изсеченото му лице червеникавооранжев отблясък. Когато поздрави Юдит, той обгърна с длани лицето ѝ — проява на закрила и нежност. Защо не можеше да си намери мъж като него?

— Юди, не се притеснявай, Ханес наистина е приет в болница „Йозеф“ — заяви Лукас.

От болницата му казали, че миналия понеделник е постъпил мъж на име Ханес Бергталер. Не поискали да разкрият нито в кое отделение се намира, нито защо лежи там. Диагнозата и състоянието му също се пазели в тайна. Самият пациент изрично бил помолил да не се дават никакви сведения за него.

— Лукас, да не би да ме гони параноя? — попита Юдит.

— Едва ли.

— Защо тогава си мисля, че лежи в болница заради мен и се е погрижил да не науча нищо?

— Защото вероятно е така.

— Да, но не сме сигурни.

— Подозрението е напълно достатъчно.

— Но ако действително е тежко болен и има нужда от лечение?

— Може би иска да си мислиш именно това, и то непрекъснато.

— Може би.

— Във всеки случай те принуждава да се занимаваш с него.

— А аз те принуждавам да се заминаваш с мен.

— Не, Юди, не ме принуждаваш. Правя го доброволно и ми доставя удоволствие. Ето къде се крие разликата.

* * *

Въпросната разлика ги накара да останат в бар „Ирис“ до затварянето му. Юдит бе изпила повече, отколкото можеше да понесе. А Лукас се държеше така, сякаш комбинацията от аперол и вино изобщо не му бе повлияла. На няколко пъти ръката му се изплъзваше към рамото ѝ, но бързо се връщаше в изходна позиция. За Юдит беше важно, че той е успял по един ненатрапчиво привлекателен (или по-скоро привлекателно ненатрапчив) начин да отклони мислите ѝ от Ханес. От време на време двамата си спомняха с носталгия за отдавна приключилата им интимна връзка. Какво мислеше Антония за решението му да остави семейството си, за да обикаля цяла нощ из мрачните виенски барове, опитвайки се да утеша параноичната си бивша приятелка? Лукас я увери, че тя няма нищо против.

— Антония е наясно, че с теб сме много близки, Юди. Освен това знае, че не бих злоупотребил с твоето доверие.

— Ас нейното?

— В никакъв случай.

Последното изречение ѝ прозвуча по-еротично, от което и да е обяснение в любов.

Двамата се понесоха с нерешителна стъпка към жилището ѝ. Физическият контакт помежду им се състоеше единствено във взаимното подпиране и в опита им да се целунат по бузата на раздяла.

— Ще се качиш ли? Може да спиш на канапето в хола — каза заваляно Юдит.

Лукас ѝ благодари за поканата, но обясни, че негов колега бил заминал извън града и му оставил ключовете от апартамента си, разположен на няколко пресечки от там. А и предпочиташе да вземе глътка свеж въздух. Обеща на Юдит да изчака долу, докато тя не запали осветлението в жилището си. Искаше да бъде сигурен, че всичко е наред.

Юдит подмина асансьора и бавно се заизкачва по спираловидното стълбище. Спираше на всяка площадка, за да се увери, че не чува никакви стенания или други шумове. Щом стигна до последния етаж, интуитивно се досети, че нещо не е наред. За всеки случай си пое въздух, за да може при необходимост да изкрещи навреме. Но когато видя бележката на вратата си, Юдит буквално онемя — върху лист хартия, обрамчен с черен кант, бе нарисуван кръст. Несъмнено беше смъртна вест. Тя панически извърна глава.

Нямаше нужда да прочита името, то отдавна бе запечатано в съзнанието ѝ. Втурна се надолу по стълбите, които изкънтяха под краката ѝ.

— Лукас! — изкрещя тя.

— Какво стана?

С огромни усилия Юдит отключи външната врата.

— Мисля, че Ханес е мъртъв! — каза тя и се сгуши в обятията му.

Отне му половин час да я утеши и още толкова да я убеди, че трябва да се качи отново до жилището. Разбира се, този път я придружи.

— Хелмут Шнайдер — прочете Лукас на некролога, сякаш съобщаваше името на някой победител.

Юдит се спотайваше зад гърба му.

— Юди, починалият не е Ханес. Казва се Хелмут Шнайдер. Познаваш ли го? Погледни снимката.

— Беше ми съсед — промърмори тя. — Пенсионер... Но защо са закачили некролога му тук? Двамата рядко се засичахме. Защо съобщението се появи на моята врата точно в този момент? Надали е случайно.

— Сигурно има некролози на всички врати — отвърна Лукас. — Искаш ли да проверим?

— Не, не искам. Трябва да повярвам, че наистина е така. Не мога да живея постоянно в ужас. Омръзна ми да се страхувам. Искам да заспивам и да сънувам само хубави неща. А после да се събудя и да мисля позитивно. Лукас, ще останеш ли при мен? Поне докато стане светло. Моля те! Само този път. Ще спиш на канапето. Или в моето легло, а аз ще спя на канапето. Няма значение.

На следващата сутрин и двамата се събудиха с главоболие. Кафето бързо възстанови силите на Юдит.

— Лукас, смятам да се срещна още веднъж с него.

— Сериозно ли? Дали е разумно?

— Трябва да го направя. В противен случай ще започна да виждам призраци.

— И какво ще му кажеш?

— Нямам представа. Все едно. Ще измисля нещо. Важното е да го зърна с очите си, за да спра да се страхувам.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Наистина ли?

— Ако ще се почувстваш по-спокойна.

— Може би е по-удачно да ме посрещнеш след това.

— Както желаяш.

— Да, нека се разберем така.

— А как ще се свържеш с него?

— Ще му се обадя по телефона, още днес или утре.

— Юди, той е в болница.

— О, да, бях забравила. По дяволите.

ΟСМА ФАЗА

Двайсет и четвърти септември, седем часа сутринта. Радиобудилникът ѝ се включва. Следва прогнозата за времето. Тя се стряска. Ниско атмосферно налягане. Захлупва с възглавница главата си. Тъмни, черни облаци. Бързо помисли за нещо хубаво, Юдит!

Седем часа и шестнайсет минути. Тя е достатъчно будна, за да не иска да се събуди. Няма стимул. Няма причина да отвори очи. Какво ѝ липсва? Кой ѝ липсва? Закрилникът, който винаги е до нея. Мъжът, който я прегръща, гали, докосва и покрива с тялото си. Мъжът, когото тя усеща дълбоко в себе си. Мъжът, който я кара да диша учестено и да трепери от радост и възбуда. Нима възбудата ѝ е изчезнала? Вече не изпитва ли желание? Из главата ѝ се въртят само мрачни мисли. Тъмни, черни облаци.

Тя отива под душа. Пуска горещата вода. Банята се изпълва с пара. Вратата е заключена. Никой не може да влезе. Тя е насаме със себе си. В огледалото вижда своите трийсет и седем години. Красива жена с хубаво лице. Хубаво лице с отблъскващи бръчки от страх. Слага си малко грим. Трябва да се приведе във вид за работа. Да потъне в ежедневието. Избира грозен кафяв пуловер, с който никой няма да я разпознае. Обува някога тесните джинси. Сега ѝ висят като торба.

Седем часа и четирийсет и шест минути. Жената със златисторусата коса облича дебело зелено яке и излиза от сградата. Озърта се. Въздиша облекчено. Само така, Юдит! Отърси се от лошите мисли. Можеш да го направиш. Не бива да се страхуваш. Ти си съвсем сама. Разчиташ единствено на себе си. Хладен ден, студен живот.

Седем часа и петдесет и девет минути. Тя коленичи пред вратата на магазина. Рови в черната си дамска чанта. Къде е ключът? Да не би да го е забравила? Или пък той да е... А, ето го. Отваря магазина. Някакви изненади? Не! Облекчена въздишка. Бързо запалва всички лампи. Включва кафе машината и пуска тиха музика. Стопля вкочанените си пръсти под овалния кристален полилей от Барселона, най-хубавия ѝ екземпляр. Именно тук започна всичко. Спомня ли си? Какво направи тя? Какво се случи с нея? С нея и с него. С него. Къде е

той, нейният преследвач? Тя го усеща, едва ли е далеч. Той е вътре в нея. Къде я следва той? Къде го следва тя? Кой започна пръв?

В обедната почивка Бианка, която се бе влюбила през уикенда и за пръв път се появяваше с естествено зачервени бузи, трябваше да държи едната ѝ ръка. С другата Юдит избра номера на офиса му. Обади се Беатрикс Ферстел. Говореше със снизходителния тон на секретарка, която седи в скута на „отсъстващия“ си шеф. Попита дали може да предаде нещо на господин Бергталер. Юдит се поинтересува дали Ханес е излязъл от болница. Госпожа Ферстел я помоли за разбиране и изтъкна, че подобна информация от лично естество едва ли...

— Ще му предадете ли да ми се обади още днес? — прекъсна я Юдит.

— Не знам дали ще е възможно, но с удоволствие ще запиша телефонния ви номер.

— Ханес го има.

— Добре, но бъдете така любезна... Между другото, за кого да предам?

— Казвам се Юдит. Видяхме се през пролетта в бар „Финикс“. А колежката ви — госпожа Волф, ако не бъркам — дойде в моя магазин преди няколко седмици!

— Кое фамилно име да запиша?

— Но ние се познаваме!

— И все пак?

— Юдит е напълно достатъчно.

— Добре, госпожо... въъ... Юдит. Само че не мога да ви обеща...

— Няма нужда да ми обещавате нищо. Просто му предайте да ми се обади.

— По какъв въпрос?

— По спешен!

— Извинете, по какъв?

— По моя.

3

На четвъртата вечер, откакто Ханес не се бе обадил на Юдит, Герд я покани на гости. На събирането присъстваха и други нейни приятели от предишния ѝ живот. Нямаше специален повод, а както бързо стана ясно, и особен смисъл от срещата. Още на влизане Юдит забеляза, че нещо не е наред с останалите, и това важеше в еднаква степен за всички. Ръкостискането им беше вяло, а целувките по бузата — остри като игли. Усмиваха ѝ се горчиво и разговаряха с нея по-тихо от обикновено.

— Радвам се, че дойде, Юдит — заяви патетично Герд, сякаш тя току-що бе възкръснала от гроба.

След няколко банални фрази, които далеч не помогнаха за разчупване на леда, всеки от гостите се сдоби с чаша просеко. Разговорът постепенно премина към първите паднали зъби на Мими и Били — децата на Илзе и Роланд, благодарение на които двамата изобщо продължаваха да бъдат заедно. После дойде време за ергенския специалитет на Герд — дълбоко замразени тиквени ньоки, приготвени в микровълновата фурна. Лара, която междувременно бе престанала да държи за ръка Валентин и вместо това го удряше с юмрук по рамото след всеки сексистки коментар, се възхити на красивата лилава рокля на Юдит, която „ужасно отивала“ на обувките ѝ. Тя побърза да се осведоми за марката, магазина, от който е била купена, цената и цветовете, в които се предлага. Попита дали наистина е произведена в Тайван и дали си заслужава да се шият там дрехи, за да се покриват нуждите на богатите западни страни. След това се зачуди при какви условия работят тайванските шивачки, с което неусетно подхвана темата за световната бедност. Юдит очакваше всеки момент някой да свали роклята от гърба ѝ и да я разкъса на парчета.

Когато вечерта най-сетне наближи връхната си точка, а именно своя край, леко подпийналата Илзе си позволи една малка забележка, за която веднага съжали.

— Чух, че имаш нов любовник.

— Аз ли? — учуди се Юдит. — Кой ти каза?

— Някой сигурно си е направил шега. Знаеш какво говорят хората, когато си нямат работа. Не ми обръщай внимание.

— Кои хора?

Роланд се притече на помощ на жена си, която внезапно се задави.

— Видели са те в компанията на атрактивен мъж в бар „Ирис“, нищо повече — заяви той. — Илзе просто ти завижда, тъй като трябва да се задоволи с мен.

Някои се опитаха да се засмеят.

— Кой ме е видял? — попита Юдит.

— Моля те, Юдит, не се ядосвай — отвърна Роланд. — Някаква колежка на Паул. Познаваш ли Паул? Той и братът на Илзе са...

— Лукас е мой добър приятел!

— Извинявай, Юдит, наистина не исках да... — започна да се оправдава Илзе. — Казах го без...

— Приятел, който ме подкрепи, когато имах нужда!

Всички мълчаха. И след като бездруго седяха така неловко и наблюдаваха слисани сълзите ѝ, Юдит реши да продължи, без да снишава глас.

— Между другото, какво става с Ханес? Не се преструвайте, че не съществува. Е, как е той? Какво прави? Къде се изгуби напоследък?

— Моля те, Юдит, не започвай тази тема — плахо се намеси Герд.

— Но защо? От месеци се занимавам само с нея!

— Много отдавна не сме го виждали — каза обидено Валентин. — Сега доволна ли си?

Не беше доволна, а разгневена.

— Виждайте се с него колкото пъти искате. Играйте тенис, заживейте в едно жилище, ако щете. Само не увъртайте, когато ви питам. Е, как е той? Защо са го приели в болница? И каква е тази мистериозна болест?

— Болница ли? — промърмори учудено Валентин. После добави с още по-тих глас: — Мистериозна болест?

— Скъпа Юдит — намеси се отново Герд.

Тя избута ръката му от рамото си.

— Ханес иска единствено да те забрави. Повярвай ми, полага огромни усилия. Надява се и ти да го забравиш. Убеден е, че така е

най-добре за двама ви.

— Дори обмисляше да се премести в друг град — уточни Лара.

— Чудесна идея — заяви Юдит. — По-добре да действа.

— Юдит, защо говориш с такава злоба? Какво толкова ти е направил? Той просто те обича.

— Да ви кажа ли какво ми е направил? Ето това!

Показалецът ѝ обходи всеки един от тях.

— А също и това! — Юдит посочи себе си. — И продължава да го прави.

Повечето гости забиха поглед в празните чинии от десерта. След малко се чу затръшване на врата.

В нощта на шестия ден, откакто Ханес не се бе обадил на Юдит, тя за пръв път чу гласа му. Лежеше по гръб на канапето в дневната, огряна от златистата светлина на ротердамския лампион, и чакаше клепачите ѝ да се затворят. Предишните вечери този метод ѝ бе помогнал да си извоюва поне няколко часа сън, преди зората да я избави от кошмарните сенки.

Първоначално Юдит чу звуци, напомнящи огъването на ламарина в някоя пещера. После долови нечий шепот. Той постепенно прерасна в мърморене, което все повече се усилваше. И накрая тя разпозна неговия глас, да, нямаше никакво съмнение. „Цялата тази навалица — каза Ханес, както при първата им среща в супермаркета. Думите му отекнаха в стаята. — Тази навалица, тааази навааалица, тааазиии навааалиицааа...“ Юдит веднага проследи реакцията си. За своя изненада не се поддаде на паника, дори напротив. Гласът ѝ беше познат, толкова отдавна го носеше в себе си. До този момент го бе потискала като мъчителна тайна, но сега той най-сетне напираше да излезе навън, за да се върне на мястото си — при Ханес. Юдит не помръдваше. Стараеше се да диша едва доловимо, за да не изпусне нито дума от казаното. „Сигурно ви е заболяло много — продължи гласът. Явно имаше предвид настъпването по петата ѝ. — Надявам се, че не ви притеснявам.“ Беше казал това, когато за пръв път бе застанал под светлината на кристалния полилей от Барселона. „Надявам се, че не ви притеснявам, не виии притесняявам, прииитееееняяявааам...“ Не, не я притесняваше, успокояваше я. Тя се отпусна. Обзе я умора. Накрая чу само: „Лека нощ, скъпа. Скъъъпа, Скъъъпааа...“ После всичко наоколо утихна и потъна в мрак.

На следващата сутрин Юдит се чувстваше така, сякаш страдаше от тежък махмурлук. Имаше силно главоболие и изпитваше известно смущение от среднощното си преживяване. Възприемаше го като първия сериозен гаф на мозъка си. Не беше просто някакъв сън, тъй

като в будно състояние човек винаги знаеше дали е сънувал, или не. А Юдит не бе сигурна. За пръв път ѝ се случваше подобно нещо.

Когато отиде на работа, тя реши да го сподели със стажантката си. Бианка не се впечатли много от историята.

— О, аз чувам гласове непрекъснато. Особено този на майка ми, който е доста пронизителен.

— Бианка, кажи ми честно, смяташ ли, че нещо не е наред с мен?

— Съвсем честно ли?

— Да, моля те.

— Добре, шефке. Мисля, че изглеждате ужасно.

— Благодаря ти за комплимента! Защо „ужасно“?

— Ами как да се изразя, все едно сте бегла сянка на жената, която бяхте доскоро. Ставате все по-изпита и бледа. Треперите. Вече не се обличате хубаво. Да не говорим за прическата ви! А когато в магазина има клиенти, ставате нервна и раздразнителна и гризете ноктите си. Неща от този сорт. Може би се нуждаете от почивка. Или от нов любовник, който да пропъди мрачните ви мисли. В момента изживявам точно такъв период. Човек забравя всичките си грижи.

Бианка извъртя очи, за да подсили думите си.

— Или поне си купете нови ботуши — добави тя. — Щом се чувствате зле, трябва да се сдобиете с нещо красиво.

— Знаеш ли кое ме побърква най-много? — каза Юдит.

— Предполагам, Ханес.

— Фактът, че не се обажда.

— Вероятно си е намерил друга. Нормално е да се ядосвате в подобна ситуация, въпреки че го ненавиждате.

— Бианка, според мен няма друга.

— Тогава се радвайте, че ви е оставил на мира!

— Но Ханес не ме оставя на мира. Той окупира и блокира съзнанието ми. Вече не е просто някъде наблизо, а вътре в мен.

— Хм — промърмори Бианка и потупа с показалец слепоочието си. Рядко се замисляше толкова напрегнато. — Знаете ли какво? — заяви тя накрая. — Нека отидем да ви изберем нови ботуши!

ДЕВЕТА ФАЗА

1

Октомври донесе безветрие, отне блясъка на слънчевата светлина, издължи призрочно сенките, съкрати внезапно дните и проточи безкрайно нощите. Лукас се обаждаше често, за да я попита как се чувства. Но ако тя разкриеше истинското си състояние, той веднага щеше да поеме към Виена, за да я утеши. Юдит си представяше как с часове лежи в обятията му, а след всяко събуждане той я гали по косата и прогонва кошмарните ѝ сънища. Само че Лукас беше „семеен мъж“, както майка ѝ наскоро бе споменала съвсем деликатно. А и не можеше да се противопостави на призрака Ханес. Ето защо тя се стараше да го убеди, че се чувства добре. Твърдеше, че жизнените ѝ сили постепенно се завръщат и че е започнала да си търси нов партньор по интернет. Флиртуването в и извън мрежата ѝ доставяло голямо удоволствие.

— Радвам се, Юди, вече съм по-спокоен! — отговаряше той.

Юдит леко се дразнеше, че Лукас се успокоява така лесно — очевидно не искаше нищо друго, освен спокойствие. Но тя поне знаеше, че може да разчита на него, ако нещата отново излязат извън контрол. Тази мисъл ѝ носеше утеха.

Разбира се, не търсеше никакъв партньор. Или поне не в онези сайтове за запознанства, които представяха най-големите аутсайдери на обществото като неотразими чаровници. В първия петък от месеца, когато сенките временно бяха изчезнали, Юдит действително срещна някого. След края на работния ден се видя с приятелката си Нина, която също нямаше особен късмет с мъжете. Двете отскочиха да пийнат по нещо в кафене „Вундерлих“. „Отскачането“ продължи доста дълго. Часове наред някоя от тях неизменно поръчваше последна чаша вино, вода или аперол. Накрая решиха да завършат вечерта в бар „Ойген“ — огряно от множество свещи заведение, където ходеха предимно тийнейджъри, очакващи първата си целувка с език. По реакциите на Нина обаче, чиито очи постоянно се плъзгаха встрани и на моменти я стрелкаха твърде изпитателно, Юдит разбра, че зад гърба ѝ стои истински мъж. По едно време тя реши да се обърне. Тогава

настъпи един от онези мигове, в които погледите на двама души се срещат и си обещават общо бъдеще, независимо дали то ще приключи още на следващата сутрин.

Той се казваше Крис и имаше римска осанка. Изглеждаше като жива бронзова статуя на Донатело и дори беше пълнолетен (на двайсет и седем). Интересуваше се от приятели, футбол, риболов и жени — именно в тази последователност. Що се отнасяше до последното, важно беше единствено количеството и липсата на всякаква обвързаност. Накратко, Крис се очертаваше като пълен антипод на Ханес. Ето защо Юдит си записа имейл адреса му и си уговори среща с него след няколко дни в същия бар, разбира се, без компанията на риболовните му приятели и сияещата от щастие Нина.

Той я целуна още в началото и така им спести усилията да подготвят почвата за нещо, което и бездруго беше предварително решено. През следващите няколко часа в бара Юдит му позволи да държи ръката ѝ и с удоволствие изслуша забавните истории от един живот, в който не се бе случило кой знае какво. Изчезването на въдицата му в устата на някакъв гигантски костур минаваше за най-голямото нещастие, сполетяло го до момента.

Когато Крис поиска да узнае повече за Юдит и тежката ѝ раздяла, която според него бе изписана на лицето ѝ, тя реши, че е крайно време да пристъпят към вечния въпрос „у нас или у вас“. Той се оказа чисто формален, тъй като бързо стана ясно, че Крис ще я последва в нейния апартамент.

— Чувствам се страхотно с теб. Влияеш ми много добре, миличък — прошепна Юдит в ухото му, докато чакаха асансьора.

Отдавна не бе изпитвала подобно безгрижно щастие. Най-сетне бе успяла да надхитри сянката, която я преследваше. Почти се надяваше Ханес да може да я види отнякъде в този момент — толкова стабилна, самоуверена и безстрашна.

Когато се качиха в жилището, всичко протече учудващо професионално и непринудено, сякаш двамата с Крис се познаваха от дълго време. Юдит се погрижи за бутилка червено вино, приглушена светлина и подходящо одеяло за канапето. Крис избра музиката — албум на „Тиндърстикс“, — нагласи звука и отиде в банята, където се забави по-дълго от обичайното за един мъж. Когато се появи отново, ризата му вече беше разкопчана. Гледката определено се хареса на

Юдит. Горката Нина! За щастие той спадаше към симпатичния тип „самосъбличащи“ се хора, а не към досадниците, които с минути се опитват да отворят копчетата и циповете на партньорите си и убиват цялата страст, дърпайки напразно прилепналите им поли или панталони.

Разговорите заглъхнаха. Чуваше се само дишането им. Без да губи излишно време, Крис се сгуши с нея под одеялото и я обсипа с целувки. Юдит затвори очи и се отдаде на най-прекрасното преживяване от месеци насам. По-късно Крис навярно щеше да се похвали пред приятелите си, че е правил много добър секс. Юдит почувства невероятно спокойствие и прилив на топлина — дори в най-отдалечените, сковани от студ клетки на мозъка си.

Звънецът на вратата за секунди унищожи цялата позитивна енергия от последните дни и върна Юдит в изходно положение. Три кратки алармени сигнала право в сърцето ѝ. Крис се надигна от леглото и се усмихна смутено. Приличаше на виновен ученик, току-що спипан с марихуана от по-големия си брат.

— Да не би да имаш консервативни съседи, които не могат да понасят определени звуци? — учуди се той.

Юдит се обърна настрана, за да скрие тревожното си изражение.

— Познавам ги съвсем бегло — отвърна тя. — Толкова ли шумни сме били? Съмнявам се.

Изрече последното шепнешком, тъй като гласът ѝ трепереше.

— Крис, ще отидеш ли да провериш? — помоли го Юдит. — Не отваряй, само попитай кой звъни.

Той очевидно се подразни.

— Не е ли по-добре ти да... все пак живееш тук. Защо просто не го пренебрегнем?

— Моля те, Крис, попитай кой е.

— А ако се окаже твой приятел?

— Приятелите ми не звънят толкова късно.

Тя чу как подът скърца под краката му, зави се през глава и го изчака да се върне.

— Нямаше никой — заяви отегчено Крис. — Явно си имаме работа с изнервен съсед.

Той се пхна отново под завивката и се притисна към нея. Юдит почувства, че действително лежи до бронзова статуя — прониза я остър студ. Тя спря ръката му, която се бе плъзнала към бедрото ѝ, и го попита дали по изключение не иска да остане при нея тази нощ. Тонът ѝ издаваше всичко друго, но не и еротични намерения. Крис, естествено, го забеляза.

— Не знам, Юдит, не е много удобно. Утре трябва да стана рано.

— Не се притеснявай, ще навия будилника за шест часа. Или е късно? Може би за пет?

— Слушай, Юдит, разбери ме правилно. Ние се познаваме съвсем...

— Разбирам те отлично. Но моля те, влез ми в положението. Не мога да прекарам сама нощта. Наистина Не Мога!

Крис я погледна изумено. В подобни ситуации жените от филмите изпадаха в нервен срив. Какво щеше да обясни на риболовните си приятели?

По-скоро от смущение, отколкото от пресметливост, Юдит започна да го гали. В началото съвсем нежно, после все по-настойчиво. Явно се справяше доста добре, защото Крис скоро усети — и то в онези части на тялото, където се вземат типично мъжки решения, — че ще е жалко да си тръгне веднага.

— Да се преместим ли в спалнята? — прошепна тя.

— Да — отговори той.

Крис притежаваше присъщата на повечето мъже способност да потъне в дълбок сън само три секунди след оргазъм. Бързият преход между двете състояния бе съпроводен от леко хъркане, което за щастие скоро премина в равномерно дишане. Легнала по гръб, Юдит вдигна отпуснатата му ръка от гърдите си и я премести върху корема си. Там щеше да ѝ служи като предпазен колан чак до сутринта.

Положи огромни усилия да не мисли за дебнещия пред вратата Ханес, който бе звънял на пожар. Постепенно очите ѝ се затвориха. Щом осъзна този факт, тя изведнъж долови странния шум от огъване на ламарина. Последваха го шепот и съскащи звуци, също както в предишните нощи. Скоро чу и познатия глас, който повтори думите от първата им среща в супермаркета. Сега ги изрече съвсем тихо, сякаш бяха предназначени единствено за нейните уши: „Цялата тази навалица, тази навалица, тази навалица.“ Юдит лежеше неподвижно и се стараеше да диша бавно. Знаеше отлично коя реплика следва. Беше горда, че го е прозряла. Ханес не можеше да я изненада. Тя раздвижи подигравателно устни в унисон с гласа: „Още веднъж се извинявам, още веднъж се извинявам, още веднъж се извинявам.“ Усети гъделичкане в гърдите си и забеляза как ъгълчетата на устните ѝ се вдигат нагоре. Изпитваше остра нужда да се засмее; едва се сдържаше. Нима това не беше някаква комична игра? Къде беше Ханес? Къде се бе спотаил? Къде бе построил скривалището си? Всеки път, когато си мислеше, че го е видяла, образът му изчезваше. А щом посегнеште да го улови, той рязко се отдръпваше.

Юдит искаше да докосне бучащата си глава и да избърше потта от челото си, но ръцете ѝ отказваха да помръднат. Тя тихичко се засмя. Понечи да се изправи, но някакво чуждо тяло я притискаше към леглото. Изведнъж я обзе паника. Ханес лежеше до нея. Къде се намираха? В хотелската стая? Все още във Венеция? Нали се бяха разделили? Той не знаеше ли? Нима не му бе казала? Юдит се помъчи да избута товара с корема си. Но колкото повече се напругаше, толкова по-тежък ставаше предметът върху нея. Притискаше вътрешностите ѝ,

блокираше дихателните ѝ пътища. Тя се опита да си поеме въздух, запъхтя се от напрежението, усети как слепоочията ѝ започват да пулсират. Трябваше да действа, преди гредата окончателно да я смаже. Ханес? Какво казваше той? Коя беше следващата му реплика?

„Сигурно ви е заболяло много. Сигурно ви е заболяло много. Сигурно ви е заболяло много.“ Чуваше собствения си глас. Изплаши се от силата, с която бе изрекла тези думи. Тежкият товар се понадигна. Явно се подготвяше за удар. Юдит сграбчи с две ръце вражеското оръжие и го насочи към устата си. Зъбите ѝ срещнаха съпротива. Тя усети солен вкус върху езика си.

— Ей, откачи ли? — изкрещя той. — Какво правиш?

Юдит се събуди мигновено. За част от секундата нещо в главата ѝ прещрака.

— По дяволите! — прошепна уплашено тя и включи лампата.

Крис кървеше. Юдит изпитваше болка в цялата си челюст. Скоси рязко и изтича до банята, след което донесе мокра кърпа и уви ръката му.

Той се бе сгушил в леглото с отворена уста и ококорени очи. Наблюдаваше я подозрително.

— Коя си ти всъщност? — попита объркано.

Що за ужасен въпрос?

— Аз, аз, аз... сигурно съм сънувала кошмар — оправда се тя. — Ужасно съжалявам.

Крис свали кърпата и погледна раната си. Ръката му трепереше.

— Това не е нормално, Юдит. Просто не е нормално. Съзнаваш ли го изобщо?

Вече се държеше изключително злобно. Юдит започна да плаче.

— Често ли го правиш? — продължи язвително той.

— Сигурно съм сънувала кошмар — повтори тя. — Много, много лош кошмар.

Крис стана от леглото, събра дрехите си и бързо се облече. Отби се за момент в банята, а после веднага се отправи към коридора.

— Един последен съвет от мен — провикна се на излизане. — Никога не сънувай много лош кошмар с тежък или остър предмет в ръка!

В магазина Бианка я посрещна с думите:

— Не сте гримирана добре, шефке. Имате сенки под очите.

Юдит се хвърли в обятията ѝ и заплака.

— Не го вземайте присърце — успокой я стажантката. — Веднага ще оправим нещата. В чантата си нося пет различни сенки за очи.

Юдит ѝ разказа за любовните си приключения и драматичната им развръзка.

— Не е толкова страшно — заяви Бианка. — Даже си мисля, че на мъжете им допада, когато се държиш по-грубичко с тях.

— Но аз почти му отхапах ръката.

Бианка се засмя.

— Спокойно, шефке. Обадете му се и кажете: „Следващия път, когато правим секс, ще си сложа намордника.“

Юдит почувства известно облекчение. Бианка едва ли щеше да реши основния ѝ проблем, но тя бе длъжна да го формулира пред самата себе си.

— Не мога да избия Ханес от главата си. Ситуацията се влошава все повече. Струва ми се, че наистина имам халюцинации. Понякога съм сигурна, че той контролира всичко и следи всяка моя стъпка. Друг път го усещам толкова дълбоко в мен, че започвам да се чудя дали изобщо е възможно да ми причинява това, чисто физически. Като че ли сама си втълпявам разни неща. Разбираш ли ме?

Бианка се поколеба за миг и я погледна изпитателно. Накрая заяви:

— Не смятам, че сте луда. Далеч не сте от онези хора, които нарязват трупове на парчета и...

— Благодаря ти, Бианка, радвам се, че изяснихме въпроса — прекъсна я Юдит и тръгна към офиса.

След малко стажантката я последва. Бузите ѝ бяха зачервени, а гласът ѝ звучеше развълнувано.

— Хрумна ми нещо, шефке. За да разберем дали наистина ви тормози, или просто си въобразявате — тя почука с показалец по слепоочието си, — ще се наложи да го проследим. Ще го дебнем по петите, ще наблюдаваме действията му и ще чакаме да допусне някоя грешка. Аз познавам човека, който ще го направи. Изборът е повече от логичен: Басти!

Въпросното момче често чакаше Бианка пред входа на магазина. Този път стажантката му махна да влезе вътре.

— Шефке, нека ви представя Басти, моя постоянен приятел — обяви тържествено Бианка и, разбира се, не пропусна да извърти очи.

Той беше на около двацет години и почти два пъти по-висок от нея. Стоеше сковано като пилон за знаме и беше също толкова общителен. Имаше рижава коса и работеше в пожарната.

— Радвам се да се запознаем — каза Юдит.

— И аз — изръмжа страховито Басти и докосна с език обичата над горната си устна.

— В момента Басти ходи на курс за детективи — осведоми я Бианка. — По-късно иска да се специализира в борбата срещу крадци на мобилни телефони. Вече три пъти му задигат джиесема.

Той я погледна така, сякаш очакваше да му преведе казаното.

— Малко практика няма да му навреди — добави стажантката.

Юдит не остана никак въодушевена от предложението, а на Басти очевидно му беше напълно безразлично. Бианка обаче бе изготвила конкретен план и никой не бе в състояние да я разубеди. Приятелят ѝ получи задачата да открие мъж на име Ханес Бергталер — за съжаление те не разполагаха със снимка, но можеха да му дадат подробно описание. Басти трябваше да го следи и да си отбелязва нещата, които му правеха по-особено впечатление. За награда Бианка му обеща да излиза по-често с него вечер и на раздяла да остава поне половин час в колата му — евентуално на някой по-уединен паркинг.

Магазинът за лампи щеше да бъде затворен от четвъртък до понеделник заради ремонт на канализацията. Юдит си бе поставила за цел да дочака невредима неделния ден, когато си бе уговорила среща с Лукас на кафе. Между другото, той смяташе за пръв път да доведе семейството си — факт, който леко я притесняваше.

Плановете ѝ се провалиха още през първата нощ. Тя отново не успя да мигне, въпреки че беше взела приспивателни. Напразно се напругаше да чуе познатите шумове и гласа, който повтаряше все едни и същи реплики. На сутринта се чувстваше ужасно уморена и съсипана. Нима този страхливец вече не искаше да говори с нея, и то тъкмо когато бе започнала да свиква със среднощното му присъствие?

Юдит отдавна бе изтрила номера на мобилния му телефон, но в съзнанието ѝ се открояваше украсена с жълти рози черна дъска, на която ясно личаха цифрите. Дълго време даваше свободно, но накрая се включи гласовата поща и той произнесе името си. Юдит беше прекалено развълнувана, за да се храни, и твърде изтощена, за да заспи. До срещата ѝ е Лукас имаше цели сто и двацет часа. Тъй като не знаеше какво друго да прави, тя продължи да звъни на Ханес през две-три минути и с нарастващо нетърпение дочакваше все същия отговор: „Свързахте се е гласовата поща на — и тук се чуваше неговият глас... — Ханес Бергталер.“ На няколко пъти Юдит се изсмиваше високо, след което отново я обземаше гняв. После реши да му остави, или по-скоро да му изкрещи, следното съобщение: „Здравей, аз съм! Искан само да ти кажа, че не съм толкова глупава. Много добре знам, че си наоколо и ме наблюдаваш. Но нека ти издам нещо — не ме интересува. Вече не можеш да ме уплашиш. Затова се покажи, страхливецо! А ако не го направиш, аз ще те намеря! Където и да се криеш!“

След обаждането не я свърташе вкъщи. На стълбището забеляза, че още е по пижама и чехли. Внимавай, Юдит, сега не е моментът за глупави грешки! Тя се прибра в апартамента, напписка лицето си със студена вода, нанесе плътен слой тъмночервено червило върху устните

си и облече дрехите от предишния ден. Скри бучащата си глава под лилава вълнена шапка, прекрачи прага на жилището и заключи вратата.

При втория си опит успя да излезе навън. Оскъдната мъглява светлина подразни очите ѝ и тя си сложи слънчеви очила. Хората около нея издаваха странни звуци, движеха се като на забавен кадър и до един изглеждаха навъсени. Отначало Юдит си помисли, че просто я избягват, но после усети враждебното им отношение. Децата я зяпаха втренчено и правеха зловни гримаси. Жените се подиграваха на външния ѝ вид и я обиждаха. Мъжете ѝ хвърляха похотливи погледи, сякаш всеки момент щяха да я завлекат в храстите и да разкъсат дрехите ѝ.

За пръв път мярна Ханес на трамвайната спирка, но когато се приближи до него, разбра, че се е припознала. С каква ненавист я изгледа този мъж! По-добре се премести на отсрещния тротоар, Юдит, там ще си в безопасност. Никой няма да ти причини зло.

Но враговете бяха бдителни и продължиха да я следват. Враговете никога не остават на едно и също място. Ти си по-бърза, Юдит, ти ги превъзхождаш. Хайде, скъпа, пресечи отново улицата! Ханес? Той понечи да я хване, но веднага отдръпна ръката си. Беше някакъв непознат, който я стрелна злобно с очи. „Мразиш ли ме?“ — попита тя. „Да те мразя? Скъпа, не съзнаваш какво говориш.“ Минувачите я бутаха. Юдит се опитваше да се защити, доколкото можеше. За миг избяга на отсрещния тротоар, после пак се върна обратно. Постоянно се движеше на зигзаг — така отровните змии нямаше да я докопат. „Пресечи още веднъж, за да се отървеш окончателно от тях. Пази се от шумните автомобили!“ Беше твърде късно. Този път не успя да се измъкне. Враговете се надвесиха над нея. Ханес стоеше сред тълпата и ѝ махаше. Беше тъжен. Юдит отново го бе изоставила. „Определено няма да се изгубим от поглед“, каза тя. „Със сигурност няма, скъпа.“

Някой я хвана за ръката. Всички наоколо мълчаха. „Колко пъти съм ти казвала да внимаваш с колите?“ Най-послед един глас от миналото — още от времето, когато Юдит беше малко дете.

ДЕСЕТА ФАЗА

— Какво си направила, дете? — попита майка ѝ, която бе седнала до леглото.

Юдит присви очи. Тепърва трябваше да свикне с бялата неонена светлина.

— Колко е часът? — поинтересува се тя. — Досега ли съм спала?

Към тях се присъедини руса медицинска сестра с грозна захапка. Разгледа набързо медицинския картон на пациентката, премери пулса ѝ и се усмихна изкуствено.

Беше петък и приближаваше обяд. Юдит научи, че е била приета в четвъртък сутринта с диагноза „остра шизофренична психоза“. Преди това била обикаляла безцелно квартала, държала се грубо със случайни минувачи и говорела несвързано. На няколко пъти пресякла улицата, без да се съобразява с движението. Накрая я блъснала кола. За щастие се бе разминала само с леки охлузвания по крайниците и порезна рана на главата. Лекарят от бърза помощ веднага бе наредил да я настанят в психиатрична клиника.

— Какво се е случило, дете? Какво ти има?

— Стига си се вайкала, мамо. Нали всичко е наред — отговори Юдит.

Чувстваше се като новородена, но по един доста неприятен начин. Беше смачкана и напълно изтощена, а на всичкото отгоре бе принудена да понася спарения болничен въздух, в който се носеше миризмата на телешки гулаш и пеницилин. Ярката стерилна светлина я заслепяваше. Тя още не бе дошла на себе си, но изпитваше безкрайна умора, въпреки че очевидно бе спала почти двайсет и четири часа. А ето че сега я очакваше най-голямото предизвикателство в живота ѝ — трябваше да успокои мама.

В стаята влезе млад лекар, чиито очи имаха различен цвят. Тъмното определено отиваше повече на лицето му. За съжаление Юдит не можеше да разчита на подкрепата му. Според него най-вероятната причина за нервния срив се криеше във физическото ѝ изтощение —

комбинацията от стрес, безсъние, нередовно хранене, липса на витамини и т.н.

— Понякога човешкият мозък просто не издържа и започва да ни погажда номера — обясни той.

— За бога, защо не се храниш, дете? — попита майка ѝ с трагичен глас.

— Мамо, моля те! Не виждаш ли, че тук ми дават храна през тръбички? Така е много по-удобно. Дори нямам нужда от прибори.

— А защо не спиш? Какво правиш нощно време?

— Секс, мамо, не спирам да правя секс!

Лекарят ѝ намигна с по-малко симпатичното си светло око.

— И кога ще мога да изляза от тук? — поинтересува се Юдит.

— Току-що дойдохте, а вече искате да си ходите — престори се на обиден той. — Не, не. Ще останете при нас известно време.

След това се обърна към майка ѝ, която прие думите му с тихо въодушевление.

— Ще се постарая да нахраним добре дъщеря ви. А после ще проверим къде се е загнездил червеят в главата ѝ.

Метафората не прозвуча нито приятно, нито окуражаващо, но мама кимна в знак на задоволство.

— А сега пациентката се нуждае от пълно спокойствие — заключи лекарят.

Четири очи с три различни цвята се втренчиха в майката на Юдит. Но тя не схвана намека и остана до леглото още половин час.

В неделя следобед Лукас Винингер и жена му бяха поканени на кафе при Юдит. Поради организационни причини срещата се проведе в стаята за посетители на психиатричната клиника, наричана от всички „кафене“. Двата пристигнаха без Сибиле и Виктор. Навярно искаха да им спестят гледката на лудата леля Юдит и приятелите ѝ по съдба.

Лукас и Антония седяха чинно един до друг, подобно на двойка състезатели по фигурно пързалане, които очакват с нетърпение съдийските оценки. Разказаха невероятно забавни истории от провинцията и предадоха на пациентката сърдечни поздравии и благопожелания от всички хора, които тя бе виждала поне веднъж в живота си. Зададоха ѝ изключително тактични въпроси, като внимателно избягваха деликатната тема „психоза“.

Когато разговорът вече клонеше към своя край, Юдит успя да преодолее вътрешната си уравновесеност, предизвикана най-вече по медикаментозен път, и уж случайно попита Лукас:

— Разбра ли нещо за Ханес?

— Да — отвърна изненадващо Антония, която сякаш сама се учуди на признанието си.

Юдит изведнъж осъзна защо Лукас е в компанията на жена си и се държи толкова странно. Нямаше и помен от мъжа, който ѝ бе обещал да я подкрепя при всички обстоятелства.

— Юди, не искахме да ти го казваме по телефона — извини се Лукас.

— Колко тактично — заяви Юдит. — По-добре в психиатрията!

— Миналата седмица той дойде при мен — продължи Антония.

— При теб ли?

— Да, и аз останах много учудена, но Ханес просто се появи на вратата.

— Ясно, значи си е все същият.

— Не, изобщо не е така!

Антония направи кратка пауза, след което добави тихо:

— Юдит, двете с теб не се познаваме добре.

— Съгласна съм — отвърна Юдит. Постара се отговорът ѝ да прозвучи неутрално и се въздържа да стрелне с очи Лукас.

— Може би гледната точка на един страничен наблюдател като мен...

— Знам какво имаш предвид. Хайде, изплюй камъчето!

— Юдит, никога повече не бива да се страхуваш от този мъж! Никога!

— Това ли е искал да ми предадеш? — попита тя, като се престори на отегчена.

— Не, Юдит, такава е личната ми преценка след разговора с него. Подобно нещо се забелязва лесно. Просто се усеща. Казвам ти го като...

— Страничен наблюдател.

— Юди! — намеси се Лукас.

Той улови нежно лявата ѝ ръка, сякаш бе репетирил сцената пред огледалото. Жалко, че Антония не прояви дори капчица ревност.

— Юди, искаме да ти помогнем да се пребориш с натрапчивия образ, който си създаде в главата си. Крайно време е да се отървеш от него. Той те изяжда отвътре, натъжава те, изпива силите ти. Затова се разболя.

— Всичко се гради върху една заблуда, една напълно погрешна преценка на ситуацията — изтъкна Антония.

Ето че и в думите си се проявяваха като еднояйчни близнаци.

— Ханес не ти желае злото, Юдит! — продължи сестричката.

— Наистина, дори напротив — вметна братчето.

— Той ще направи всичко по силите си, за да се възстановиш — добави сестричката.

— Момент! — прекъсна ги Юдит.

Отново бе възвърнала силата на гласа си.

— Ханес откъде знае, че не се чувствам добре?

— Юди, състоянието ти отдавна не е тайна за никого — отговори Лукас. — Всички са наясно с положението и се притесняват за теб. Али, Хеди, цялото семейство, приятелите ти. Хората, които те носят в сърцето си.

— Но аз не искам Ханес да ме носи в сърцето си. Защото Той Определено Не е Мой Приятел!

Медицинската сестра с грозната захапка също разбра за какво става дума.

— И никога няма да бъде, независимо колко агитатори изпрати до болничното ми легло.

Юдит дръпна ръката си и се обърна към Лукас.

— Жалко, че и ти стана негов застъпник. Мислех си, че поне Ти си на моя страна.

Тя стрелна с очи Антония.

— Юди, аз Съм на твоя страна. Защото в случая не съществува друга. Моля те, опитай се да го разбереш. Само така ще излезеш от кашата, в която си затънала!

— Добре, добре. Приключихме ли с терапията?

Юдит се насили да се усмихне. Медицинската сестра явно само бе чакала този сигнал.

— Ако обичате, време е!

Тя посочи с пръст китката си, на която не се виждаше часовник.

— Юди, ако искаш, утре ще дойда пак, за да поговорим на спокойствие — предложи Лукас.

После отново взе ръката ѝ, което ѝ подейства добре — въпреки или заради присъствието на Антония.

— Благодаря, но наистина не е необходимо — отвърна възможно най-любезно Юдит. — Разбрах всичко. Все пак се радвам, че дойдохте!

Едва ли щеше да каже последното, ако не беше под влиянието на инжекции и медикаменти.

— Обади ми се, ако имаш нужда от приятел — заяви Лукас. — Винаги съм на твое разположение.

Антония кимна в потвърждение на думите му. Разговорът завърши с четири целувки по бузите на Юдит — две сърдечни и две по-сдържани.

Във вторник се състоя първата ѝ среща с Йесика Райман — дребничка жена, която приближаваше четирийсетте и тежеше едва петдесет килограма, но очевидно беше доста компетентен психиатър. Тя седеше пред огромен компютър и въвеждаше данните на Юдит от някакъв списък с още пет-шест имена.

— Кой са останалите? — попита Юдит.

Райман се усмихна дяволито и отговори:

— Пациенти със сходна медицинска история, директно от интелигентния ни архив.

Страхотно, помисли си Юдит. Ето че и тя пишеше „медицинска история“. Нейният случай също щеше да попадне в архива. Лекарката разгледа резултатите от проведената електроенцефалография, проследи всички диаграми и таблици, след което поклати разочаровано глава и погледна състрадателно Юдит.

— Ужасна скука! Липсват церебрални увреждания, смущения, необичайни събития и инциденти. Нямаме и наследствена обремененост заради някоя луда баба. Абсолютно нищо.

Психиатърката веднага спечели симпатиите на Юдит. Обясни ѝ, че шизофреничната психоза всъщност не е нищо сериозно. Един на всеки сто души страдал от нея поне веднъж в живота си.

— Нормално е да не я възприемате като нещо сериозно — каза Юдит. — Нали се занимавате само с въпросния „един на сто“.

Райман се засмя сърдечно. Явно досега не бе чувала тази шега.

Все пак се радваше да съобщи на Юдит, че всеки четвърти пациент с подобно заболяване не изживява повторно бягство от реалността.

— Така че ако вземате послушно предписаните невролептици преди или след миене на зъбите (но никога по време на това), със сигурност ще станете част от позитивната статистика!

Юдит се радваше, че е попаднала на свестен лекар. Скоро обаче разговорът придоби по-неприятен оттенък — тя за пръв път трябваше да разкаже за „инцидента“.

— Съжалявам, но си спомням съвсем откъслечно случилото се — започна да се оправдава Юдит.

— Още по-добре — отвърна Райман. — Страшно обичам пъзели. Понякога ми отнема цели седмици да ги наредя. Продължете, слушам ви!

— Вечерта преди инцидента не можах да заспя. После нещата ми се губят.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо не можахте да заспите?

— Сигурно не съм била достатъчно уморена.

— Или пък сте чували гласове?

— Какво ви навежда на тази мисъл?

— Подобен сценарий е често срещан при един на сто души.

— В такъв случай ще трябва да ви разочаровам. Не чувах Никакви гласове. Вероятно заради това... не успях да заспя.

Йесика Райман потърка доволно ръце.

— Харесва ми — заяви тя. — Най-сетне нещо различно! А после?

— Какво после?

— Какво се случи на следващия ден?

— Бях напълно съсипана и изтощена, но в приповдигнато настроение, като в транс. Не съм напълно сигурна, но се чувствах така, сякаш някой ме направлява от разстояние.

— Какво ви тревожи?

— Хм, трудно ми е да преценя — излъга Юдит.

Все пак двете не бяха толкова близки.

— Проблеми в работата?

— Определено не — засмя се Юдит.

— Тогава в личния живот?

— От доста време нямам такъв.

— Хората, които го твърдят, често водят изключително интензивен личен живот. Разбира се, той се върти изцяло около самите тях — каза Райман и добави леко нетърпеливо: — Е, ще ми кажете ли кой е причинителят? Майка, баща, настоящ или бивш приятел, любовник, неговата съпруга, домашният му любимец? Може би всички заедно? Кой ви изнервя? Какво ви тормози? Защо страдате?

Юдит сведе глава и се престори на замислена.

— Добре, няма значение, това си е Вашият личен живот — заяви любезно Райман. — Значи в даден момент сте напуснали жилището си. Какво си спомняте после?

— Много хора, които са се надвесили над мен. В объркването си съм скочила пред някакъв автомобил.

— Кой ви тласна към него?

Юдит трепна. Въпросът беше потресаващо точен и недискретен.

— Нечии гласове? — настоя Райман.

Тъй като Юдит мълчеше, тя продължи да задълбава.

— Гласове, които ви даваха заповеди?

— Не, не бяха заповеди — отвърна Юдит. — По-скоро препоръки.

Райман се засмя, с което леко разведри обстановката.

— И какво ви препоръчаха?

— Да пресека улицата.

— Съветът не е особено добър.

— Вече ми е известно — каза Юдит. — Другия път просто няма да ги послушам.

На моменти разговорът наистина я забавляваше.

— След малко приключваме — обеща Йесика Райман.

Юдит се досещаше какъв ще бъде следващият въпрос.

— Чии бяха гласовете?

Да, разбира се. Юдит въздъхна.

— Трудно ми е да определя. Беше нещо като смесица от гласове на близки, роднини, непознати хора...

— Добре, да забравим това — заяви Райман, сякаш бе прозряла лъжата. — Сега ще ви оставя да си починете и да се насладите на вкусната храна в болницата.

Преди да излезе, лекарката огледа Юдит от глава до пети и добави загрижено:

— Аз също имам препоръка за вас.

— И каква е тя? — попита Юдит.

— Не се затваряйте в себе си. Доверете се на онези, които ви обичат. Подновете контакта с приятелите си. Човек никога не може да преодолее сам психичните си проблеми. Изоляцията е най-сигурната предпоставка да се превърнете завинаги в „един на сто“.

В петък Юдит бе свободна да се прибере вкъщи. Но като се изключеше отвратителното безкофеиново кафе — там дори алкохолът беше безалкохолен, — от ден на ден клиниката започваше да ѝ харесва все повече. Ето защо тя удължи до понеделник престоя си, през който вече бе качила четири килограма. Решението ѝ зарадва младия лекар с различните на цвят очи, който отдаде желанието ѝ да остане на собствената си личност и чувствително съкрати интервала между визитите си. Иначе казано — беше ѝ хвърлил око. За съжаление погрешното.

Юдит взе присърце препоръката на Райман и скоро превърна психиатрията в място за срещи. Започна да кани един след друг всичките си приятели, а те я обсипваха с безброй комплименти. Не спираха да я хвалят колко добре изглежда, колко радостен, безгрижен и отпочинал вид има, колко лъчезарна е усмивката ѝ и колко съблазнително ѝ стои късата бяла нощница. Подкрепата им я мотивираше и почти я хвърляше в еуфория. До момента едва ли някой се бе възстановявал толкова бързо в психиатрична клиника.

Изведнъж тя отново бе готова да изслушва проблемите на околните — всички онези досадни ежедневни грижи, които човек постоянно се опитва да избута настрана, но никога не успява да преодолее напълно. Скоро и Юдит щеше да се ядосва на нищожни дреболии — изчерпани торби за смет, рояци от мушички над фруктиерата, чорапи, които след прането са сменили партньора си и не си пасват по цвят или материя.

Налага се да изтърпя само още няколко трудни фази, уверяваше се тя. После ще превъзмогна травмата. На моменти дори успяваше да мисли за Ханес, без да изпада в безпокойство. В крайна сметка той бе убедил всичките ѝ приятели (включително Лукас) в добрите си намерения. Вероятно именно тя самата бе изтъкувала погрешно ситуацията и постепенно бе превърнала Ханес в свой демон, в тъмната половина на душата си.

Нощем не чуваше нито звуци и гласове, нито нещо по-особено. Вече не ги и очакваше. Разбира се, вечерно време медикаментите потискаха възприятията ѝ и изкуствено я потапяха в дълбок сън, но на сутринта главата ѝ отново беше бистра и тя гледаше без страх към бъдещето. Когато излезеше от клиниката, щеше да вземе „личния си живот“ в ръце, за да може някой ден да намери подходящия мъж и да създаде нормално семейство — например след около трийсет, четирийсет години. Подобни мисли я нареждаха сред нормалните деветдесет и девет души от статистиката.

В неделя следобед, преди последната ѝ нощ в клиниката, я посети Бианка, която ѝ се усмихна още отдалеч.

— Господи, шефке, колко сте напълнели в лице! Скулите ви направо са изчезнали — заяви стажантката. — И все пак сте стройна като Кейт Мос. Ужасно несправедливо! Ако аз хапна малко повече, всичко ми се лепи на гърдите и дупето.

После добави, че през изминалата седмица, докато се бе грижила сама за магазина, се е състарила поне с десет години — толкова натоварено било.

— Започне ли да се стъмва по-рано, хората се втурват да си купуват лампи — оплака се тя.

— Бианка, много съм горда, че си се справила с напрежението — успя да вметне Юдит.

— Всъщност ми беше забавно. И освен това...

Бианка изглеждаше развълнувана.

— Какво?

— Имам голяма изненада за вас!

— Хайде, кажи ми!

— Не, ще изчакам да се върнете в магазина. Там ще я видите с очите си.

Оцветените ѝ в лилаво устни се извиха в многозначителна усмивка.

В понеделник сутринта Юдит напусна клиниката и в есенната мъгла потегли с такси към къщи. С удоволствие би поговорила с някой от съседите за мрачното октомврийско време, но както винаги стълбището беше пусто. Из целия вход се носеше познатата миризма на мухъл, лук и стара хартия. Докато отключваше апартамента, тя си спомни за господин Шнайдер — починалия от рак съсед, чийто некролог неотдавна бе висял на нейната врата. Това беше първата ѝ тягостна мисъл от няколко дни насам.

Не се почувства особено комфортно в жилището, което бе осеяно със следи от предишната, кошмарна фаза. С трескаво усърдие Юдит се опита да се пребори с тягостното усещане — смени спалното бельо, размести мебелите, украси наново стените, разчисти гардероба си и дори се раздели с два чифта обувки. Накрая подбра дрехи в ярки цветове за новия старт на работното ежедневие.

В късния следобед прекрачи прага на магазина. Още на входа, където Бианка я посрещна с театрален жест, Юдит забеляза промяната — светлината беше различна, по-матова и приглушена, без обичайния си блясък. Полилеят го нямаше. Огромният кристален полилей от Барселона, на който всички се възхищаваха от петнайсет години, но никой не смееше да купи. Перлата в колекцията на Юдит, най-скъпият артикул в магазина.

— Продаден! — съобщи Бианка.

Стажантката изпъна тялото си като войник и се потупа по гърдите.

— Не е възможно — едва изрече Юдит.

— 7580 евро. Не се ли радвате?

— Да, разбира се, и още как! Но аз... тепърва трябва да...

Тя седна на стъпалото.

— Кой го купи?

Бианка сви рамене.

— Нямам представа.

— Как така?

— Не мога да кажа със сигурност, защото жената изобщо не дойде тук. В понеделник или вторник... Мисля, че беше в понеделник... или пък във вторник...

— Няма значение!

— Един мъж се обади от някакъв офис и заяви, че госпожа Едикоя-си искала да купи полилей, който била видяла в нашия магазин. Той го описа съвсем точно. Веднага се досетих, че става дума за огромния полилей от Барселона, чиито кристални висулки звънтят така хубаво. Тогава, разбира се, му казах колко струва. Но вместо да онемее, мъжът отговори, че цената няма значение, тъй като онази жена непременно държи да го притежава. После ме помоли да го демонтирам и опаковам, тъй като някой щял да дойде да го вземе. И в петък... или пък беше четвъртък?

— Няма значение!

— Както и да е, те наистина дойдоха да го вземат и платиха на място, и то в брой!

— Кой са те?

— Двама млади мъже от някаква куриерска фирма. За съжаление не бяха особено красиви.

Настъпи мълчание.

— Не се ли радвате? — попита отново Бианка.

— Напротив, естествено, че се радвам. Просто всичко е малко изненадващо и все още...

— Да, разбирам ви. Полилеят е поне десет пъти по-стар от мен и е тук от незапомнени времена. Нормално е да сте привързана към него. Но за 7580 евро...

— Значи не е ясно кой е купувачът?

— Ами аз също бях много любопитна и попитах единия от двамата мъже, по-високия, с дългата руса...

— Няма значение!

— Попитах го къде ще доставят полилея. Обясни ни, че не знае, тъй като трябвало да се свърже с онзи мъж от фирмата. Вече му бил звънял, но не го бил открил и затова нямал представа.

— Аха.

— Аз обаче продължих да го разпитвам. Искях да науча на чие име е направена поръчката, тоест как се казва жената, която го е купила.

— И?

— Тогава другият мъж заяви, че не бива да издават името, тъй като купувачите често желаят да запазят анонимност. Не било изключено тя да е някой богат колекционер и да притежава дори картини на Пикасо, та му се струвало нередно...

— Да, разбрах.

— Но въпреки всичко изплю камъчето. Сигурно искаше да си придаде важност или се опитваше да ме сваля, макар че... пфу... беше ужасен.

Бианка се намръщи и подаде на Юдит малък лист хартия.

— Жената се казва Изабела Пермасон. Вече проверих името ѝ в интернет. Не е някоя знаменитост, а и няма профил във Фейсбук.

— Изабела Пермасон — прошепна Юдит и се загледа в бележката.

— Познавате ли я?

— Не, не. Но името...

— Както и да е. Важното е, че полилеят е продаден. Нали така, шефке?

— Да, Бианка.

— Но вие изобщо не се радвате — нацупи се стажантката.

— Напротив — възрази Юдит. — Просто ми трябва малко време да го осъзная.

ЕДИНАЙСЕТА ФАЗА

Първите няколко нощи у дома представляваха своеобразен психически тест за издръжливост. Юдит знаеше колко е опасно да мисли за Ханес сред тъмнината на незащитените помещения — все едно пациент с дискова херния да се подложи на тежка физическа тренировка. Но нямаше друг начин. Всеки път, когато тя затвореше очи, в съзнанието ѝ неизменно изникваха нерадостните картини от последните месеци, в които злодеят Ханес винаги имаше дейно участие. Ето защо Юдит бе принудена да държи очите си отворени възможно най-дълго. На сутринта след това често се събуждаше недоспала.

Из главата ѝ се въртяха и нови, противоречиви мисли за него: Ханес изведнъж бе преминал в другия лагер и бе излязъл от сенките. Вече не я преследваше, напротив, беше неин най-верен съюзник. Подобна представа ѝ вдъхваше сили — с подкрепата на Ханес тя можеше да забрави всичките си страхове, да поднови контакта със своите приятели, да общува свободно с брат си Али, да потърси и намери близостта на родителите си. Ханес я напътстваше и поемаше ролята на закрилник и посредник. Той беше липсващото звено между вътрешния и външния ѝ свят, гарантът за хармония, ключът към щастието ѝ.

Юдит си въобразяваше, че тези акробатични скокове на мисълта ѝ се дължат на взаимодействието между различните медикаменти. За да задържи по-дълго новопридобитата си самоувереност, тя увеличи дозата и на трите лекарства, въпреки че Йесика Райман строго ѝ бе забранила да го прави. Ето защо все по-често изпадаше в еуфорични състояния. Понякога те бяха съпроводени от пристъпи на силен копнеж по Ханес — тогава Юдит не желаше нищо друго, освен той да се върне в живота ѝ.

Когато влиянието на медикаментите отслабваше, което обикновено се случваше между полунощ и зазоряване, тя отново се чувстваше самотна и откъсната от най-скъпите си хора, неспособна да предприеме и най-малката крачка към сближаването. Злодеят Ханес

пак се спотайваше в сенките, причиняваше ѝ болка, тласкаше я към болестта. В подобни моменти Юдит се срамуваше, че изобщо е търсила близостта на такъв човек. Учудваше се на своята наивност и робско послушание.

Но дори и в тези състояния, наподобяващи махмурлук след тежка вечер, тя все пак успяваше да проумее, че е тръгнала в грешна посока, по пътя, който неизменно я отдалечаваше от всички хора и водеше до задънената улица на изолацията. Тогава си спомняше за предупреждението на психиатърката. Съзнаваше, че упорито, враждебно и недоверчиво е поела курс към острова, където завинаги щеше да си остане „един на сто души“. И за да предотврати това, Юдит вземаше нова таблетка и се отправяше на поредното главозамайващо пътешествие из дебрите на своя мозък.

В магазина Бианка я посрещна с нова изненада. Басти седеше в офиса на Юдит, сложил лист хартия и химикалка в скута си, и въртеше смутено обичата над горната си устна.

— Открихме следите на бившия ви приятел — заяви Бианка.

Говореше като героиня от детективски комикс.

— Сигурно сте си мислели, че сме забравили, но ние просто искахме да си стъпите на краката. Нали, Басти?

Отначало той само сви рамене, но после все пак се осмели да кимне. Бианка прокара пръсти по рижавата му коса и шумно го целуна по челото.

След това, без да чакат покана, двамата я запознаха с досегашните резултати от разследването. Първо се бяха опитали да издебнат Ханес пред офиса му.

— Но той така и не се появи, независимо по кое време Басти отиваше там — обясни Бианка. — Следователно има няколко варианта: Ханес работи на друго място или вкъщи, излязъл е в болнични или в отпуск.

Басти прегледа записките си, вдигна показалеца си и промърмори:

— Или е безработен.

В продължение на осем дни, след края на работното време, Басти паркирал колата си на Ниселгасе срещу дома на Ханес. После двамата с Бианка наблюдавали входната врата.

— Там вече го видяхме. Лично аз успях да локализирам обекта — заяви стажантката.

— Тоест да идентифицираш субекта — поправи я Юдит.

— Моля?

— Имаш предвид, че си го разпознала.

— Да, разбира се. Това си беше вашият Ханес от плът и кръв, всъщност бившият ви Ханес. Походката му е много специфична.

Юдит бе осведомена, че в поведението му нямало нищо подозрително. Не го придружавал никой, винаги напускал и се връщал

сам в сградата. Не изглеждал забързан или изнервен. Веднъж задържал вратата на една възрастна дама, а друг път поздравил любезно някаква млада двойка. Облеклото му било толкова невзрачно, че Бианка не можеше да намери думи да го опише.

Последваха още данни от наблюденията: някои вечери Ханес влизал и излизал от сградата на кратки интервали, и то никога с празни ръце. Държал или папка с документи, или черно дипломатическо куфарче. Понякога се появявал с лилава раница на гръб или с торби с покупки. Забелязали го дори да изнася на рамо голям, увит в хартия предмет. Бил доста тежък, ако се съдело по изражението му.

Засега оставаше неясно по кое време на вечерта Ханес напуска за последно дома си и дали не ношува на друго място.

— Скоро обаче ще разберем — заключи Бианка. — Ако изобщо ни позволите да продължим. Какво мислите, шефке? На нас ни е страшно забавно.

Юдит се поколеба за момент, но накрая даде съгласието си, като ги помоли да не прекаляват. Не искаше да отнема радостта им от тяхното първо съвместно разследване.

Когато получи писмото от Ханес, тя се намираше в период на спокойствие и хармония. Това беше първото му директно послание към нея след призрачното му изчезване през лятото. Юдит прие като положителен знак факта, че ръцете ѝ не се бяха разтреперили. Стоеше облегната на кухненския плот, отхапваше от един кроасан и наблюдаваше съсредоточено листовете, сякаш представляваха рекламна брошура за уплътняване на прозорци. Текстът, дълъг две страници, бе написан на компютър и после разпечатан. Видът и размерът на шрифта („Ариел“, 14 пункта) се набиваха също толкова малко на очи, колкото и заглавната част на писмото: „Ханес Бергталер, Ниселгасе 14/22, 1140 Виена“.

„Скъпа Юдит“ — обръщението бе последвано от запетая, в цялото писмо нямаше нито един удивителен знак. „Скъпа Юдит, разбрах, че си лежала в болница. Надявам се, че в момента се чувстваш по-добре. Клиниката, ръководена от проф. д-р Карл Вебрехт, в която са те приели, има отлична репутация. Убеден съм, че си била и все още си в отлични ръце.“ Все още?

„Преди две седмици ти ми остави съобщение на гласовата поща, което силно ме засегна“. Беше му оставила съобщение? „Съзнавам, че времето, което прекарахме заедно — най-прекрасното в целия ми живот, — бе белязано от множество несполуки и сериозни грешки от моя страна. Както казват хората, любовта е сляпа. Впоследствие ти се отдръпна от мен. Заради безкрайната си любов към теб аз не исках да го приема. Извърших неща, за които днес дълбоко се разкайвам. Намесих се в семейни въпроси, без да си ме молила за това. Действията ми бяха неразумни и, естествено, те подразниха. Ето защо те моля за извинение. В своя защита ще изтъкна единствено, че този период беше изключително тежък за мен — както в лично, така и в професионално отношение. Наложих се дори да прекарам известно време в болница заради емоционалното си изтощение. Тогава достигнах най-ниската си точка. Не исках да научаващ, за да не те тревожа и да не ти вмениявам чувство за вина.“

Благодарение на терапевтичната помощ, която получих, постепенно успях да се примиря с раздялата ни. Повярвай ми, процесът беше невероятно труден. Наложих ми се да извървя най-дългия и мрачен тунел в досегашния ми живот. Но вече стигнах до неговия край и отново виждам светлината, която, макар и слаба, придобива все по-голяма яркост. Юдит, никога повече няма да навляза в личното ти пространство, Ако Ти Сама Не Го Пожелаеш“. „Заклевам се във всичко свято.“ Най-последно нещо смислено, помисли си тя.

„Съобщението, което остави на гласовата ми поща, скъпа Юдит, ме засегна дълбоко. Ти звучеше като преобразена — толкова агресивна и изпълнена с омраза. Думите ти ме нараниха: не си била толкова глупава, много добре си знаела, че те наблюдавам, но вече не съм можел да те уплаша. Затова трябвало да се покажа, аз, страхливецът. В противен случай си щяла да ме намериш, където и да се крия.“ Наистина ли бе изрекла подобни думи? Интересно. Значи не си въобразяваше.

„Юдит, никога не съм искал да те уплаша, самата мисъл ме ужасява. Реших, че ще е по-добре и за двамата ни, ако известно време не се чуваме и виждаме. Ето защо се отдръпнах. Всъщност просто послушах съвета на общите ни приятели, които ме увериха, че буквално си развила алергия към моята личност. Но нямам никакво намерение да се крия. И не искам да ме възприемаш като страхливец. За да ти го докажа, написах това писмо.

Е, Юдит, ето ме. За щастие, мога да съществувам и без теб. Но въпреки всичко ти отправям огромна молба. Най-съкровено ми желание е да бъдем приятели. Обещавам ти, че винаги ще съм насреща, когато се нуждаеш от мен. Така или иначе, никой не е в състояние да заличи чувствата ми към теб. С вечна вярност, Ханес“.

Юдит остави писмото и погледна още веднъж ръцете си. Не трепереха. Сипа си изстинало кафе (с кофеин) от синия термос, наля вода в друга чаша, извади едно хапче от опаковката и го поднесе към устата си. В същия миг се разколеба, раздели таблетката на две и изгълта едната половина с малко вода. После сви радостно юмруци, сякаш току-що бе извоювала ценна победа.

„Не се страхувай повече, Юдит, не се страхувай.“

След въпросната случка Юдит спа безпроблемно три поредни нощи. Освен това почувства остра нужда от компания. Поводът си струваше да бъде отпразнуван. Легнала във ваната — както правеше в добрите стари времена, Юдит покани приятелите си на гости в събота вечер. Герд се зарадва изключително много и прие на момента, макар че щеше да ходи на соул концерт с Роми Картен.

— Роми ли? — попита учудено Юдит.

— Да, Роми. Заедно сме от тринайсет дни.

— Ако издържите до петнайсет, непременно трябва да я доведеш!

Илзе, Роланд, Лара и Валентин също имаха други планове, но нищо не можеше да се сравни с приятната покана за вечеря от очевидно оздравялата и сияеща от щастие Юдит. Ето това бяха истински приятели — те държаха на нея и веднага проявяваха готовност да отпразнуват завръщането ѝ към прекрасната баналност на уикенда. На следващия ден и Нина потвърди, че ще дойде. (Може би пък дотогава Герд отново щеше да е необвързан.)

Сред цялата тази еуфория на Юдит изведнъж ѝ хрумна една идея, която преди няколко дни би ѝ се сторила напълно абсурдна. Но писмото бе преобърнало всичко надолу с главата. Самият факт, че обмисля да допусне Ханес отново в жилището си, я даряваше с нови сили. Тя почувства, че е възвърнала смелостта си и голяма част от загубената си самоувереност — нещо, което ѝ трябваше спешно в момента.

„Най-съкровено ми желание е да бъдем приятели“, бе написал той с типичния си патос. Е, едва ли щеше да се стигне чак дотам, като се вземеха предвид всички неприятни инциденти. Но защо да го лиши от този малък жест на помирение? Защо да не покаже на най-близкото си обкръжение, че е способна да прогони демоните си?

Само за няколко дни те бяха придобили нищожни размери. Вече не я преследваха, не ѝ всяваха страх, не я водеха в грешна посока, не я тласкаха към ръба на пропастта. Нима бе напълно излекувана от

жалката си болест, слабост, криза или както там се наричаше червеят, който се бе промъкнал в главата ѝ? Юдит изгаряше от нетърпение да разбере. И за тази цел се нуждаеше от него.

„Здравей, Ханес, в събота ще събера няколко приятели на вечеря. Герд и новото му гадже, Лара и Валентин, Илзе, Роланд и Нина, която познавам покрай работата. Ако искаш, можеш да се отбиеш.“ Не, третото изречение трябваше да се промени: „Ако нямаш други планове, ще се радвам да дойдеш.“ И още: „Ще приготвя гулаш с дивечово месо. Заповядай към осем вечерта.“ (Останалите бяха поканени в седем.) „С приятелски поздрав, Юдит“.

След три часа пристигна ободряващо краткият му отговор: „Здравей, Юдит, много мило от твоя страна. С удоволствие ще дойда. До събота вечер. Поздрави, Ханес“.

Първо, хапчетата определено не вървяха с алкохол. Второ, тя със сигурност щеше да пие алкохол вечерта (тъй като бе започнала още следобед). Трето, вече не се нуждаеше от хапчета, защото не изпитваше страх. И четвърто, бе прекарала една чудесна октомврийска събота на пазара, в магазин „Хофер“ и в кухнята си у дома. Накрая се бе излегнала на канапето в дневната със слушалки в ушите, под благотворната светлина на ротердамския лампион.

Гостите пристигнаха точно в седем. Роми беше енергична колумбийка с прическа ала Даяна Рос след пороен дъжд, която преподаваше степ във Виена. Но още по-екзотичното в случая беше, че Герд бе напълно хлътнал по нея — състояние, в което изпадаше веднъж на десетина години. За щастие, другите две двойки не изживяваха видима криза в отношенията си, а и Нина се вписа отлично в компанията. Идеален повод за Юдит, чието приповдигнато настроение си личеше отдалеч, да разкаже по един дистанциран, самоироничен начин за „людия си период“. Особено подробно описа сцената, в която красивият рибар с римска осанка Крис бе установил, че „някой“ в леглото ѝ здравата го е ухапал. Нина прояви изключително любопитство към подробностите от този инцидент.

Никой не отвори дума за Ханес. Юдит искаше да изненада всички с появата му, която трябваше да се превърне в кулминацията на вечерта. Но той закъсняваше вече с трийсет минути, а приятелите ѝ все по-нетърпеливо питаха за гулаша. Малко преди девет часа Ханес ѝ изпрати есемес, който тя прочете тайно в кухнята: „Скъпа Юдит, за съжаление няма да успея да дойда. Имам страшно много работа! Но друг път с удоволствие. Предай сърдечни поздравии на останалите. Ханес“. Хладният тон на посланието вгорчи вкуса на коняка ѝ.

По реакцията на гостите тя усети постепенния спад в настроението си.

— Добре ли си? — попитаха те.

— Да, да, всичко е наред.

— Защо тогава побутваш с такова нежелание кулинарното изкушение в чинията си?

— Сигурно съм прекалила с опитването. Знаете как е.

— Наистина ли всичко е наред?

— Да, да. Може би изпих повече от необходимото.

За по-сигурно Юдит пресуши чашата с коняк.

Остана на масата до сервирането на шоколадовия десерт, като се стараеше да се смее на подходящите места от разговора, който вече долавяше съвсем откъслечно. После се извини на гостите и легна за кратко на канапето, тъй като ѝ се виеше свят.

— Юдит, ако искаш, ще си тръгнем — обади се нечий мъжки глас.

— Не, в никакъв случай — възрази тя. — Радвам се, когато сте с мен!

На канапето чуваше успокоителните звуци от шепота на масата. На два-три пъти някой се приведе над главата ѝ. След известно време една от жените седна до нея и я попита дали може да ѝ помогне. Не можеше. По-късно някой я зави с одеяло, повдигна нежно главата ѝ и тя усети как потъва в нещо хладно и меко. Скоро след това долови местенето на столове, тракането на чинии и шуртенето на вода в кухнята. Накрая до ушите ѝ достигна единствено някакво леко свистене и уморените гласове на отиващите си гости. Светлината ставаше все по-оскъдна, докато не изчезна напълно заедно с последните приглушени шумове в стаята.

Когато се обърна по гръб, Юдит установи, че лежи в спалнята. Онези, които смятаха, че тържеството е свършило, подценяваха острия ѝ слух и здравия ѝ разум. Ритуалът ѝ беше добре познат. Първо се появяваше шепотът. После в стаята отекваха металическите звуци, последвани от фанфари. Почетният гост бе пристигнал. Явно все пак бе решил да се появи. Тя го очакваше. На него можеше да се разчита. Нямаше да я изостави. Никога. Беше ѝ обещал. Колко хубаво звучеше гласът му: „Цялата тази навалица, тази навалица, тази навалица.“ Винаги казваше това в началото. Всичко се свеждаше до началото, когато той я бе настъпил по петата в супермаркета. „Сигурно ви е заболяло много. Сигурно ви е заболяло много. Сигурно ви е заболяло много.“ Тя изпитваше болка. Опита се да докосне главата си, но ръцете ѝ не помръдваха.

„Лежи спокойно, Юдит, не отваряй очи! Донесъл съм ти нещо, специален подарък.“ Подарък за нея. Двамата седяха около масата. Беше много късно, тъмна нощ. Другите си бяха тръгнали. Оставаха само те и гласовете им. Неговият глас. „Ще отгатнеш ли какво съм ти донесъл?“ Тя трябваше да отгатне.

Изведнъж дочу звънтене. И то какво! Струваше ѝ се познато. „Помниш го, Юдит, нали? Радваш ли се?“ Да, радваше се. Тази гоненица с вятъра, този прекрасен звън. Висулка до висулка, кристал до кристал. Най-ценният ѝ екземпляр. От Барселона. „Надявам се, че не ви притеснявам. Надявам се, че не ви притеснявам. Надявам се, че не ви притеснявам.“ Тогава бе застанал за пръв път под полилея. „Спомняш ли си? Началото на историята, ослепителната светлина, висулките, които си играят с вятъра — като падащи звезди, завихрени в танц. Обещание към вечността. Нашата голяма любов. Как звучеше тя? Как грееше? Как звучи сега? Чуваш ли? По-силно? Още по-силно? Още по-светло?“ Главата ѝ кънтеше!

„Лежи спокойно, Юдит. Не отваряй очи! Недей! Ако го направиш, ще прогониш светлините и ще заглушиш звъна. Ще се окажеш съвсем самичка и ще се превърнеш в сянка. Мрак и тишина ще

обгърнат всичко около теб. Остани, остани при мен.“ Трябваше да остане при него.

Рамото ѝ се удари силно в ръба на леглото. Юдит отвори очи. Ханес? Къде беше той? По дяволите, главата ѝ! Къде висеше испанският кристален полилей, кой го бе разлюлял, откъде се чуваше звъntenето? Тя потърси с ръка ключа на лампата. Светлините на пражкия полилей огряха празната смълчана стая.

Юдит продължи към дневната. Ханес? Около масата нямаше никой. Всичко беше подредено. Гостите си бяха тръгнали. В кухнята се виждаше купчина измити съдове. Всичко беше чисто. Тя избърса потта от челото си с мократа тениска. Краката ѝ трепереха. Завлачи се към входната врата, отвори я и пусна осветлението на стълбището. Там също нямаше никой. Никакви послания или сигнали. Господин Шнайдер беше мъртъв. Юдит заключи вратата, отправи се към кухнята и влезе в банята. Приведе се над мивката, обля се със струя студена вода и избърса мократа си коса.

По дяволите! Главата ѝ бучеше от алкохола. Тя взе силно обезболяващо и отпи малко хладка вода. Преглътна хапчето, което изглеждаше като миниатюрен пясъчен часовник, и грабна още едно — жълтото — срещу червея в главата си. И още едно — овалното, — което трябваше да попречи на червея да се размножи (освен ако не беше твърде късно). Юдит си помисли дали да не извика бърза помощ. Но защо? За да открие мъжа, чийто глас не спираше да отеква в съзнанието ѝ? Или полилея, който все така примамливо звънтеше в ушите ѝ? При подобни аргументи дори най-добрите лекари оставаха безпомощни.

Юдит си даде срок до зазоряване. Беше изключено да заспи. Ето защо реши да се отдаде на по-смислени занимания, докато стане светло. Прибра съдовете в шкафа колкото се може по-бавно. От ръцете ѝ се изплъзна само една чиния — за съжаление не повече. Търсенето и събирането на парчетата ѝ отне най-много пет минути.

Бурята в главата ѝ бавно утихна и на нейно място се спусна гъста мъгла. Юдит се шмугна отново в спалнята, отвори голямата ракла и започна да изпразва с две ръце цялото ѝ съдържание. Струпа на пода огромна купчина палта, якета, пуловери, ризи, тениски, блузи, панталони, чорапи и бельо. После се зае да съгва прилежно дрехите и

да ги нарежда обратно в раклата. След известно време ръцете ѝ продължиха да действат сами, без никакво нейно участие.

Някои я наблюдаваха отдалеч. Стояха на етажерката или висяха на стената над скрина. Изглеждаха като съвсем нормални снимки от детството, но рамките им не успяваха да ги задържат. Човекът, в когото се бе втренчила, тръгна право към нея. Имаше големи стърчащи уши, гъста черна коса и дълги мигли.

Хайде, Али, спокойно можеш да ми помогнеш. Ще подредим заедно раклата, а после ще отидем на кино. Какво казваш? Ела поблизо, не те чувам. Моля те, не прави толкова кисела физиономия. Знам, че искаш да играем на криеница. Откакто се роди, играем единствено на криеница. Добре, щом стане по-светло навън, ще се преместим в парка. Обуй си обувките. Аз бързо ще свърша с дрехите.

Добре, добре, Али, няма нужда да викаш. Ей сега идвам. Само да си взема слънчевите очила и шапката. Не се нуждая от яке, мамо, няма да настина. Горещо ми е, няма да се разболея. Да, аз ще се грижа за Али! Ето я снимката му. Пиронът ще остане на стената, но Али идва с мен. Ще излезем на чист въздух. Просто ще си поиграем малко, мамо. Ще бъдем в парк „Райтхофер“.

Поставям ключа в ключалката. Отварям вратата. Навън вече е светло. Почакай, Али, не тичай напред. И не блъскай хората. Да, те са стражари и апаша, но не си играят, а са напълно сериозни. А вие стойте настрана от Али — той е малкият ми брат! Това е неговата снимка. Не гледайте така лошо! И не ни докосвайте, отиваме в парка!

Най-сетне стигаме до дърветата, но пейката е заета. Ще легна в тревата, чувствам се леко замаяна от чистия въздух. Не бива да се претоварвам. Али, къде си? Скри ли се вече? Ела тук, Али, искам да си почина малко. Тичах прекалено дълго и краката ми натежаха.

Али? Али, ела тук! Не е смешно. Не бива да се криеш толкова дълго. Играта свърши. Али? Али? Аааалиииии? Извинете, виждали ли сте брат ми Али? Не, не ми трябва яке, няма да се простудя. Просто съм леко замаяна и изгубих брат си.

Ехо, вие там? Да не оглушахте? Защо бягате от мен? Не, вие сте ненормални! Всички до един! Вие ми се свят, лошо ми е. Какво ме

зяпате? Само си почивам.

Този мъж ми се струва познат. Ханес? Ханес? Ти ли си? Господ те изпрати при мен! Благодаря, не ми е студено. Не, Ханес, не плача. Изгубих Али от поглед. Трябва да ми помогнеш... Намерил си го? Добре ли е? Мама много ли ми е ядосана? Не, няма да се тревожа. Толкова съм щастлива, благодаря ти много... Да, обещавам. Само ме изведи от тук, не мога да понасям начина, по който ме зяпат хората. Не, не се боя от инжекции... Да, моля те, остани! Имам нужда от теб! Този път трябва да останеш.

ДВАНАЙСЕТА ФАЗА

1

Мръснобялото шкафче беше част от обзавеждането на психиатричната клиника, а в леглото до него за съжаление лежеше тя. Първото ѝ прозрение върху звукоизолиращия под на болничната стая бе толкова потискащо, че Юдит предпочете отново да заспи — в пълен унисон с действието на успокоителните.

Второто ѝ пробуждане се случи много по-късно и не беше нито хубаво, нито лошо. Струваше ѝ се, че се намира в паралелен свят. Може би постепенно трябваше да се примири с това чувство, вместо непрекъснато да му се противопоставя.

Ханес. Да, до леглото наистина седеше Ханес. Усмиваше се с неестествено белите зъби на баба си, които придаваха на лицето му странно сияние. После намигна дружелюбно на Юдит и успя я да откъсне от медикаментозния ѝ зимен сън. В защита на неговото присъствие бе редно да се отбележи, че той някак съумяваше да удържи майка ѝ, която вече бе заела страдалческа поза и само чакаше дъщеря ѝ да проговори.

— Здравей, какво правиш тук? — промълви Юдит и направи бегъл опит да му се усмихне съзаклятнически.

— Аз те намерих — отвърна Ханес с неуместна комбинация от гордост и възхищение.

— Вдигнал те е от земята и те е завел в болница — заяви майка ѝ с далеч по-неутрален тон.

— Но как...

— Чист късмет — прекъсна я той, нетърпелив да изясни въпроса.

В неделя сутринта се бил чул по телефона с Герд, който се притеснявал за Юдит, тъй като не отговаряла на обажданията му. След като изразил съжаление, че Ханес не бе успял да дойде на чудесната вечеря, му разказал как тя изведнъж се почувствала зле. И тъй като Ханес имал работа в нейния квартал, Герд го помолил да отиде до тях и да ѝ звънне по домофона. Предположил, че Юдит най-вероятно не си чува джиесема. На Мерцщрасе, до парк „Райтхофер“, обаче Ханес се

натъкнал на малка група хора. Били скупчени около някаква жена, която лежала на тротоара и очевидно се нуждаела от помощ.

— Това беше ти — каза той по-скоро възторжено, отколкото ужасено. — Ето как те открих.

— Дете, какво правиш...

— Мамо, моля те, наистина не съм в настроение...

— Разхождаш се полугола по улиците и предизвикваш съдбата...

— Юдит, след малко ще те оставим да си почиваш — успокой я Ханес и сложи ръка върху рамото на майка ѝ. — Не искахме да бъдеш сама, щом се събудиш. Трябва да знаеш, че до теб винаги ще има някой, когато не ти е добре.

Без да поглежда майка си, Юдит се досещаше какво е изражението ѝ. Единствено заради него никога нямаше да обикне Ханес.

— Много мило — промълви тя.

Той вече се бе изправил и държеше мама под ръка. След малко махна на Юдит по познатия начин — жестът му не издаваше сбогуване; по-скоро казваше „добре дошла отново“.

Въпреки че се чувстваше като замаяна муха, притисната към чаршафа от бялата неонова светлина, тя искаше веднага да се заеме с трудната задача да възстанови и подреди в съзнанието си събитията от последните часове. А може би бяха минали дни и седмици? Отнякъде се появи дребничка медицинска сестра с малки кръгли очила. Провери някакви стойности и подготви инжекция, чието съдържание беше безразлично на Юдит. Всъщност лекарството трябваше да я направи още по-безразлична.

— Откъде сте? — попита тихо Юдит.

— От Филипините — каза слабичката сестра.

— Жалко, че не можем да бъдем там — прошепна Юдит.

— О, сега е много горещо. Тук е по-добре!

— Бях готова да се закълна, че няма да ви видя повече — заяви Йесика Райман вместо поздрав.

— Да, знам, съжалявам. Нещата се развиха малко тъпо — отвърна Юдит.

Това беше първият ѝ разговор от четири дни насам. Още в началото се почувства уморена и безсилна. Беше отказала да се срещне с приятелите си, тъй като не можеше да понесе катастрофалното си поражение. А и перспективата отново да обсъжда с тях бъдещото си оздравяване я хвърляше в ужас. Все пак току-що бе претърпяла огромен провал, който безмилостно я бе върнал в изходна позиция.

— Знаете ли поне защо сте тук? — попита Райман с приятно строг тон, сякаш се обръщаше към човек, извършил колосална глупост.

— Честно казано, не съвсем.

— Аз обаче знам.

Тя взе лист хартия и молив.

— Всичко се свежда до проста аритметика.

— Ох, винаги съм била зле със смятането.

— Не се тревожете, вие само отговаряйте на въпросите ми. Аз ще се погрижа за изчисленията.

Психиатърката искаше да установи приблизително колко алкохол е изпила Юдит в съботния ден и в какъв интервал от време. Поинтересува се какво количество храна е приела, кога е спряла и започнала отново да взема всяко едно от трите хапчета. Беше важно да научи точната им доза, както и вида на обезболяващите лекарства, с които Юдит ги бе комбинирала. Под дългия списък — сметките бяха доста груби, тъй като Юдит определено бе послъгала относно количеството алкохол — Райман тегли дебела черта.

— Ако анализираме съчетанието на отделните медикаменти и времето на тяхното действие, ще получим следната графика.

Лекарката ѝ показа листа. Беше нарисувала череп, от който се носеха облаци дим.

— При подобен коктейл безцелната разходка в парка е най-безобидното нещо, което може да ви се случи — добави Райман.

— Виждате ли колко съм безобидна? — отвърна шеговито Юдит.

После трябваше да опише втората част от откъслечните си спомени. Тя сподели за еуфоричното начало на вечерта с нейните приятели, внезапния спад в настроението ѝ, мълчаливата фаза върху канапето и ужаса, който бе изпитала в спалнята.

— На какво се дължеше той? — попита Райман.

— На гласове и звуци. Бяха изключително реални...

— Какви звуци?

— Звън на полилей, чиито кристални висулки се докосват една друга. Това беше любимият ми екземпляр в магазина, издава уникален звук.

— Интересно, досега никой пациент не ми е разказвал за звънящи полилеи — заяви Райман. — А чии бяха гласовете?

— Ами по-скоро... беше смесица от гласове.

Юдит просто не смееше да ѝ признае своя страх от Ханес. Не искаше да занимава тази интелигентна жена с нещо толкова налудничаво.

— Смесица от гласове значи — повтори безразлично Райман. — А после?

— После ме обзе паника и изгълтах вашите хапчета.

— Извинете, но хапчетата не са Мои. Аз само ги предписвам. Работата ми зависи от тях. Те осъществяват връзката ми с пациентите. И какво стана, след като ги изгълтахте?

— Определено ми подействаха.

— Вярвам, че е така. По какъв начин?

— Почувствах се ужасно замаяна и започнах да виждам духове. Семейните снимки на стената изведнъж оживяха. Брат ми Али изглеждаше напълно реален. Тогавя си спомних една случка от детството. Стори ми се като далечен сън, но същевременно беше съвсем истинска.

— Къде се развиваше действието?

— В главата ми.

— Но за съжаление и наскред улицата, където са ви видели множество минувачи.

— Не си спомням нищо. След като съм излязла от жилището, всичко ми се губи.

— Какъв е първият ви спомен след това?

— Как се събуждам в болницата.

— Доста късно, не мислите ли?

— И все пак навреме.

— Имате право. Много ми е забавно с вас.

— И на мен с вас — отвърна Юдит.

И двете бяха искрени. Лекарката се изправи, хвана Юдит за раменете и пое дълбоко въздух като гимнастичка, която се засилва към успоредката. После изложи заключителната си аргументация:

— Вие не сте типична пациентка, защото проявявате самоирония въпреки ситуацията, в която се намирате. Това не се вписва в картината на заболяването ви. Също така сте доста своенравна и не приемате външна намеса. Трудно ще разплетем възела в главата ви, вие просто не допускате никого до себе си. Бих искала да ви дам един практически съвет. Потърсете първоизточника на проблема! Върнете се там, където е започнало всичко. Моите високоуважавани колеги психотерапевти с готовност ще ви помогнат. Този път няма да ви позволя да си тръгнете, преди да получите помощ.

Юдит не знаеше какво да отговори, затова само кимна.

— И моля ви — извика Райман след нея в коридора, — след като ви изпишат, вземайте редовно хапчетата си. Не моите, а Вашите. По възможност всеки ден и в точната доза. В противен случай скоро ще станем свидетели на третата част от приключенията ви.

Откакто го бе видяла да седи с майка ѝ до болничното легло, Юдит спря да се бои от него. Вече се страхуваше от самата себе си, което не направи нещата много по-приятни. Явно Ханес ѝ служеше единствено за основа, върху която да проектира налудничавите си мисли. И макар той окончателно да бе изчезнал от натрапчивите ѝ представи, зад ъгъла дебнеше негов достоен заместник. По всичко си личеше, че „червеят“ в главата ѝ е прераснал в огромен възел, който от ден на ден се затягаше все повече. Как изобщо щеше да се върне до първоизточника на проблема, до началната нишка на възела, до първата крачка от пътешествието из този ужасен лабиринт?

Юдит се чувстваше най-добре, когато примирението ѝ отстъпваше място на апатията. За щастие персоналът в клиниката разполагаше с всевъзможни средства за поддържането на подобно състояние. Колкото повече лекарите и сестрите се притесняваха за здравето ѝ, толкова по-спокойна ставаше Юдит, защото съзнаваше, че ще лежи още дълго в болничното заведение. Едва ли съществуваше по-успешен начин да се защити от себе си.

След няколко дни тя отново започна да приема посетители в белия си едностаен апартамент, чийто оскъден интериор бе надзираван от един окаян филодендрон. Герд и останалите неотклонно вярваха във възкръсването на старата Юдит или поне играеха ролята си изключително професионално. Пациентката им се отблагодаряваше с усмивка, като се стараяше да не изглежда толкова измъчена, колкото се чувстваше.

Ноците в клиниката минаваха без изненади, макар че впоследствие, на събуждане, дълбокият сън винаги ѝ се струваше леко изкуствен. Но поне гласовете в главата ѝ бяха временно заглъхнали. Единствено кристалният полилей от Барселона не напускаше мислите ѝ. В даден момент Юдит си спомни как се казва клиентката, която бе отнесла съкровището ѝ — Изабела Пермасон. Защо си въобразяваше, че някъде е чувала или виждала това име? Тъй като въпросната загадка бе последната в досегашния ѝ живот, тя с удоволствие разсъждаваше

над нея и се радваше, че не успява да я разреши. През тези кратки фази на размисъл Юдит усещаше, че мозъкът ѝ все пак продължава да работи. В останалото време я обземаше безкрайно душевно затишие, което рядко се издигаше над матрака на болничното ѝ легло. А тя предпочиташе да остане там завинаги.

Първият светъл лъч в млечнобялата унесеност на ежедневието ѝ беше Бианка.

— Момиче, от теб направо струи живот — промърмори Юдит с тона на старица, която лежи на смъртния одър.

— За съжаление не мога да кажа същото за вас — отвърна Бианка. — Изглеждате напълно съсипана. Според мен се нуждаете спешно от чист въздух. И от фризьор.

Стажантката никак не беше за завиждане, тъй като майката на Юдит бе поела управлението на магазина в нейно отсъствие.

— Много ли ти е тежко с нея? — попита Юдит.

— Не, изобщо — заяви Бианка. — Двете си приличате в доста отношения.

— Ако чуя още един такъв комплимент, ще те изгоня.

По-късно стана дума за Ханес.

— С Басти направихме интересно откритие — съобщи стажантката.

— Стига, Бианка. Трябва да престанете да го следите. Не е честно.

Юдит сподели как Ханес я намерил на улицата, след което я завел в болница. Именно той бе седял до леглото ѝ, когато се бе събудила.

— Да, знам, майка ви ме осведоми. Тя е във възторг от Ханес. Дори си мисля, че е хлътнала по него. И защо не? Отстрани може да изглежда комично заради разликата във възрастта, но нека си спомним за Мадона или Деми Мур...

— Във всеки случай вече не се боя от него — прекъсна я Юдит, — което в момента е от огромно значение.

— Да ви разкажа ли все пак какво установихме с Басти? Много се гордея с него. Един ден ще стане истински детектив, а не е изключено и да го поканят в телевизионен сериал.

Бианка се впусна в твърде подробно описание на светещите прозорци в сградата на Ханес.

— Винаги когато някой се прибира вечер, във входа светват пет прозореца един над друг. Басти твърди, че са лампите на стълбището. След малко се появява нова светлина. Ако мине по-дълго време, това се случва на по-горните етажи, например на петия. Ако интервалът е по-кратък, светлината е на партера или на първия етаж. Причината е ясна. Всички обитатели на сградата имат апартаменти, които гледат към улицата. Част от прозорците греят много силно, защото стаите са по-близо до коридора. Останалите се намират по-далеч и не са толкова ярки. Важното в случая е, че когато някой се прибере у дома, в сградата задължително светва прозорец. Често се включват и лампите в съседните стаи — в кухнята, хола или спалнята. Според Басти е невъзможно да се върнеш вкъщи и да не запалиш осветлението. Освен ако не живееш сам и друг човек не го е направил преди теб. Логично е, нали?

— Напълно.

— Нашият обект Ханес живее на четвъртия етаж. Към апартамента му спадат седми и осми прозорец. Басти го е изчислил съвсем точно. А сега внимавайте, шефке! Всеки път, когато господин Ханес се прибира вечер, във входа светват петте прозореца, които се намират един над друг. Нищо чудно, нали е включил осветлението на стълбището. После Басти наблюдава внимателно седми и осми прозорец на четвъртия етаж. Чака десет секунди, трийсет секунди, една минута. Нищо. Пет минути, нищо. Десет, пак нищо. Петнайсет...

— Пак нищо — измърмори Юдит.

— Да, именно! Басти твърди, че колкото и дълго да чака, ако ще и корени да пусне, седми и осми прозорец остават тъмни. Интересно, нали? Следователно господин Ханес не пуска осветлението в жилището си, след като се прибере. Не го прави и по-късно. Постоянно си стои в пълен мрак. Голяма мистерия, нали?

— Да.

— И все пак включва лампите на стълбището, което означава, че не се бои от светлината. В апартамента му обаче винаги е тъмно. Разбирате ли?

— Не — отвърна Юдит.

Всъщност не държеше да разбира. Дори и да имаше някаква мистерия, обяснението навярно беше съвсем банално. Може би просто електрическите крушки в апартамента на Ханес бяха изгорели.

— Браво на Басти, явно е наблюдавал много старателно сградата — заяви Юдит. — Но предлагам да прекратим разследването и да оставим господин Ханес на мира. Съгласна ли си?

— Както желаете — отговори Бианка. — Жалко, сигурно щяха да изскочат още тайни. Но пък щом вече не се страхувате от него и той не ви тормози, действително е безсмислено.

След две седмици ѝ съобщиха, че може да напусне клиниката. На теория проблемът ѝ отдавна трябваше да е отшумял, а на практика и бездруго решаваща дума имаха медикаментите. Истината обаче беше, че лекарите най-вероятно искаха да освободят легла за нова партида психично болни. Около празника на Все Светии спешните отделения винаги бяха препълнени. Юдит реши да се оплаче на Йесика Райман и да се опита да отложи изписването си, но психиатърката бе заминала на конгрес в Алпите — явно не само пациентите се нуждаеха от чист планински въздух.

В крайна сметка ѝ позволиха да остане в прекрасната болнична обстановка и през уикенда. В понеделник мама я взе от клиниката и я придружи до къщи. Юдит си спомни как някакъв американски психопат бе убил десетки души, защото не харесвал понеделниците. За щастие силните лекарства — към които бе добавено и едно бяло против депресия — ѝ повлияха толкова добре, че тя едва различаваше силуета на майка си и почти не чуваше постоянните ѝ вайкания.

Щом пристигнаха в апартамента, където навсякъде дебнеха гласове и звуци, Юдит веднага се сгуши под одеялото на канапето. Майка ѝ се захвана да чисти с прахосмукачка, да бърше прах и да подрежда, след което ѝ поднесе чаша билков чай без захар, сякаш за да ѝ покаже колко безнадеждна е ситуацията. После ѝ зададе напълно основателния въпрос какво смята да прави оттук нататък.

- Нямам представа, мамо. В момента съм много уморена.
- Не мога да те оставя самичка в това състояние.
- Напротив. И бездруго искам единствено да спя.
- Нуждаеш се от човек, който да се грижи за теб.
- Не, мамо, нуждая се от спокойствие.
- Ще се преместя да живея тук.
- Не говори такива неща. Знаеш, че съм психично лабилна.
- Днес ще остана с теб. Утре ще го обсъдим отново.
- Добре, мамо, лека нощ.
- Но, дете, часът е едва четири следобед. Нима сънуваш?

ТРИНАЙСЕТА ФАЗА

През следващите няколко седмици Юдит дори не можеше да помисли за работа. Всъщност не мислеше за каквото и да било. Трябваше само да взема предписаните ѝ лекарства сутрин, обед и вечер. Чувстваше се длъжна да го прави — в името на прекалено загрижените си приятели, майка си, медицинската наука и самата себе си. Винаги пиеше по едно допълнително от белите хапчета. Първо, те бяха изключително малки и второ, благодарение на тях Юдит се чувстваше така, сякаш отпуснатите ѝ мозъчни клетки се потапят в прохладен планински поток.

Към безбройните безсмислени дейности у дома спадаха и трите посещения седмично на Артур Швайгхофер, симпатичен, небрежно облечен и необвързан психотерапевт, ангажиран от Герд. Тя се възхищаваше на търпението, с което той разговаряше с нея на всякакви теми — само не и за проблемите ѝ, които и бездруго никой не можеше да дефинира. Ако някога успееше да разплете възела в главата си, макар и дълбоко да се съмняваше в това, Юдит щеше да предприеме ветроходно околосветско пътешествие с Артур. Съдейки по думите му, той бе истински любител на приключенията. Ето защо тя обичаше да го слуша с часове.

За да може по-лесно да понесе живота у дома, Юдит предпочиташе да не остава сама нощем. В началото приятелите ѝ се редуваха. За Лара например най-удобният ден беше вторник, защото тогава Валентин ходеше на боулинг, а тя трудно издържаше алкохолните изпарения в леглото им. Ето защо пренощуваше в апартамента на Юдит и без да подозира, я предпазваше от гласовете.

През уикенда идваше ред на мама и Юдит автоматично увеличаваше дозата на белите таблетки. Майка ѝ се стараеше да изглежда така, сякаш възприема престоя при любимата си дъщеря като своеобразна ваканция. Но изкривената ѝ усмивка и напрегнатите бръчки по челото ѝ издаваха факта, че тя се смята за лош родител, който, вместо да се отдаде на заслужен отдых, се е нагърбил с

досадната задача да управлява магазин за лампи и да се грижи за побърканото си дете.

В много кратки мигове през деня Юдит успяваше да активира мозъка си и да се замисли над състоянието си. Опитваше се да се придържа към призива на Йесика Райман и да открие първоизточника на своя проблем, за да може да разнищи сложния възел в главата си. Но тя бързо се оплиташе в мрежата от детски спомени и случки от пубертета. Мозъчните ѝ клетки скоро прегряваха и Юдит се чувстваше принудена да прекрати търсенето, след което веднага се потапяше в прохладния планински поток.

Юдит окончателно бе успяла да осъществи очаквания обрат в отношенията им. Сега Ханес несъмнено се намираше на нейна страна. На няколко пъти ѝ бе изпратил кратки съобщения, за да предложи помощта си. А отскоро бе започнал да я посещава най-редовно — факт, срещу който Юдит изобщо не се съпротиви. Не само защото отдавна бе спряла да се съпротивлява, но и защото Ханес се отбиваше предимно през уикенда и чудесно неутрализираше присъствието на майка ѝ. Освен това компанията му имаше изключително благотворно влияние върху Юдит.

Тя не разбираше много от хомеопатия, но знаеше, че този вид лечение се изразява именно в приемането на малки дози от веществото, което е причинило самото заболяване. Ханес притежаваше абсолютно същия глас като онези сюрреалистични демони, които постепенно я бяха тласнали към лудостта. Достатъчно ѝ беше да го слуша как говори с майка ѝ за планиране на пространството, статика, строителни материали и дизайн на кафе машини, за да прогони духовете и да се почувства поне отчасти нормална. А и истинският Ханес разполагаше с далеч по-богат речников запас от призрачния му двойник, който постоянно бе повтарял три-четири изречения.

В общуването си с пациентката той несъмнено беше най-умелият от всички. Винаги изглеждаше развеселен и безпроблемно се приспособяваше към сложните ѝ настроения, към противоречивите ѝ състояния на въодушевление и меланхолия, на летаргия и енергичност. В отношението му не се долавяше и най-беглата следа от упрек, независимо колко зле се чувстваше Юдит, колко трудно общуваше с другите или колко малко даваше от себе си.

Докато Герд и останалите полагаха огромни (и най-често напразни) усилия да прикрият разочарованието си от нейното безразличие, за Ханес то бе най-естественото нещо на света. Той възприемаше Юдит с всичките ѝ недостатъци. В негово присъствие тя не се срамуваше от болестта си и не изпитваше угризения поради факта, че е изцяло зависима от грижите на околните. Когато Ханес

беше с нея, Юдит започваше да се примирява със съдбата си и дори да я приветства.

Не след дълго посещенията му зачестиха и в работните дни. Обикновено той заместваше някой от приятелите ѝ, които ставаха все по-ангажирани и още в средата на ноември оправдаваха отсъствието си с предколедния стрес. Вероятно бяха разочаровани и изнервени, тъй като Юдит не проявяваше и най-малките признаци на напредък, не желаше да общува и предпочиташе часове наред да се взира безмълвно в стената. Но какво очакваха да им разкаже? Животът ѝ се състоеше от празни дни и пусти нощи. Никой от тях не можеше да си представи колко ѝ е тежко. Нима имаше смисъл да се впуска в ненужни обяснения?

С Ханес беше по-различно. Той не искаше нищо от нея, просто се отдаваше на обичайните си занимания. Украсяваше масите и етажерките, чистеше кухнята (дори и когато тя блестеше от чистота), слушаше музика, подсвиркваше си старомодни мелодии, сменяше телевизионните канали в търсене на сериозни новинарски емисии, прелистваше специализирани книги и фотоалбуми на Юдит, записваше си разни неща, правеше скици и работеше върху малки проекти. В нито един момент обаче не я изпускаше от очи. Винаги стоеше близо до нея и се усмихваше ободрително. Едно нещо го различаваше коренно от останалите — той рядко я заговаряше и така ѝ спестяваше неудобния въпрос как се чувства. Очевидно го знаеше по-добре от самата Юдит.

Ако се случеше да остане там до сутринта, тя изобщо не го забелязваше. Най-вероятно спеше на канапето. Винаги се събуждаше преди нея и приготвяше кафе в кухнята, а дотогава бяха заличени всякакви следи от нощното му присъствие.

Само в една от онези обвити в гъста мъгла ноемврийски нощи Юдит изгуби контрол. Може би бе забравила да вземе някое от хапчетата си или без да иска, бе удвоила дозата. Или пък бе сънувала кошмар, който внезапно я изтръгна от безметежния унес и я върна към

старите страхове. Тя имаше чувството, че гласовете и шумовете ще се появят всеки момент и ще я тласнат отново към улицата. Дори ѝ се стори, че чува характерния металически звук от огъване на ламарина и специфичния звън на испанския кристален полилей. Но преди гласът, който имитираше Ханес, да успее да каже „цялата тази навалица“, наоколо настъпи тишина. Някой запали нощната лампа. Юдит усети как нечия голяма студена длан докосва горещото ѝ чело. Той се приведе внимателно над нея и прошепна:

— Успокой се, скъпа моя. Всичко е наред. Аз съм при теб, нищо лошо няма да ти се случи.

— И ти ли го чу? — попита Юдит, разтреперана от страх.

— Не — отвърна той. — Сигурно си сънувала кошмар.

— Ще останеш ли при мен, докато се съмне?

— Наистина ли искаш да остана?

— Да, моля те. Само докато изгрее слънцето.

В края на ноември дойде време за очаквания с ужас контролен преглед при Йесика Райман. Майка ѝ я придружи, но дори тя не бе в състояние да влоши още повече ситуацията. Юдит бе взела със себе си тоалетни принадлежности, козметика, няколко нощници и тениски. Смяташе, че ще се наложи да я приемат в клиниката. Във всеки случай нямаше никакво желание да заблуждава Райман, въпреки че лекарката едва ли заслужаваше да я види в подобно отчайващо състояние.

— Здравейте, как сте? — посрещна я тя.

— Благодаря, душевноболна съм — отговори Юдит.

Райман се засмя, но този път само се престори на развеселена. Веднага попита Юдит от какво се страхува, след като трепери толкова.

— В момента от вас — отвърна тя.

— Разбирам ви отлично, скъпа моя — заяви Райман. — Изглеждате доста оклюмала!

— Знам, но не мога да променя нищо. Най-добре ще е отново да ме приемете в клиниката.

— Не, така няма да постигнем напредък. Предлагам ви да се заловим за работа.

След като лекарката премери пулса и кръвното ѝ налягане и светна с фенерче в очите ѝ, Юдит трябваше да опише унесеното си състояние през последните седмици, и то в най-големи подробности. Твърде неприятно начинание, като се имаше предвид, че тя отдавна не можеше да намери думи, с които да обрисова емоциите си. Като възнаграждение за усилията ѝ Райман я посъветва да спре две от лекарствата и да намали наполовина дозата на останалите, сред които беше и любимото ѝ бяло хапче.

— Липсва ми борбеният ви дух — каза загрижено психиатърката и стисна силно дланта ѝ. — Искам да се вземете в ръце. Вашето здраве зависи изцяло от менталната ви дисциплина. Необходимо е да раздвижите ума си и да поработите над себе си, а не да потискате проблема. Трябва да стигнете до ядрото му.

— Вече нямам проблем. АЗ съм проблемът.

Веднага съжали за думите си. Райман изглеждаше обидена.

— Щом пациенти като вас се предават, най-добре ще е да затворим клиниката. Как ще помагаме на онези, които наистина са тежко болни?

— Значи не вярвате, че съм тежко болна? — попита Юдит.

— Виждам само, че на всяка цена искате да станете. И вече сте поели по най-сигурния път. Самата АЗ се разболявам, докато ви наблюдавам как го правите!

Два дни поред Юдит се опита да не взема лекарства и да запълни празнотата в главата си с мисли за първопричината на проблема. Навярно наркоманите се чувстваха по подобен начин при прехода от абстиненция към поредната душевна криза. Когато си въобразяваше, че изобщо не е тежко болна, което се случваше на все по-кратки интервали, състоянието ѝ видимо се влошаваше. Причината се криеше в мрачното опасение, че отново ще остане съвсем сама. Едва ли някой щеше да иска да ѝ помогне. Дори майка ѝ нямаше да се чувства задължена да бъде с нея и да ѝ мърмори на главата.

В един от сеансите с Артур Швайгхофер тя събра сили да му разкаже за среднощните звуци, предизвикани от испанския кристален полилей. Благодарение на Зигмунд Фройд терапевтът беше твърдо убеден, че като дете Юдит е преживяла някаква неосъзната трагедия в магазина за лампи. Известно време двамата разсъждаваха върху въпроса и трескаво обменяха идеи, но тя постепенно насочи разговора към приключенията и ветроходството.

В първата от двете безсънни нощи майка ѝ бдеше над нея, макар че със същата сила важеше и обратното — Юдит внимаваше да не събуди майка си, за да не се налага да ѝ обяснява защо не спи. На втората вечер тя очакваше Ханес, който още следобед ѝ съобщи, че ще закъснее. В девет часа дойде и окончателният му отказ: съжалявал ужасно, но една от колежките му се разболяла и той трябвало да завърши проекта ѝ до следващата сутрин, когато бил крайният срок за предаването му.

До полунощ Юдит обиколи многократно жилището, включи всички лампи, пусна радиото, телевизора и дори празната пералня, за да заглуши всякакви въображаеми звуци и нашепвания. Прочете на глас няколко страници от „Искам някой някъде да ме чака...“ на Анна Гавалда и си затананика коледни песни. Изведнъж се почувства толкова далеч от съня и тъй близо до следващия пристъп на паника, че скоро щеше да ѝ се наложи да повика майка си, бърза помощ или двете едновременно. Другият вариант, на който се спря в крайна сметка,

беше отново да вземе лекарствата си в добре изпитаната доза. Първо белите против дълбоката тъга, а после и останалите — за въоръжаване с рицарски доспехи, потъване в спасителна умора и постигане на приятна празнота в мозъка. Комбинацията от всички най-сетне щеше да ѝ осигури дългоочаквания сън.

Когато се събуди на следващия или по-следващия ден от гузна съвест, Юдит дочу гласове, които принадлежаха на реалността и се носеха от кухнята. Майка ѝ и Ханес обсъждаха бъдещето.

— Наистина ли би го направил за нас? — попита развълнувано мама, сякаш бе тъщата от някоя семейна сага.

— Разбира се, отлично знаеш, че я обичам и никога няма да я изоставя — отвърна Ханес съвсем в стила на героичния закрилник.

Последваха технически и организационни подробности около предстоящите домашни грижи за дългосрочната пациентка Юдит.

На нощното шкафче до леглото, до каната с вода, я очакваше поредната серия хапчета, подредени съблазнително по големина и форма. Наблюдаваха я подканващо като точиците на зар, който обещава сигурна печалба.

Белите таблетки вече се намираха върху езика ѝ, когато замаяният ѝ поглед се спря върху отрупаната с плодове купа, поставена върху скрина до вратата. Юдит инстинктивно изплю хапчетата и ги скри под одеялото. Изведнъж ѝ се стори, че нещо в мозъка ѝ се пробужда. Над овалните червеникави плодове — ябълки, круши и сливи — се издигаше огромна жълта купчина от поне осем добре оформени банана. Отначало ѝ заприличаха на някакво абсурдно чуждо тяло. Юдит ненавиждаше бананите, тъй като ги свързваше със стомашните си проблеми в предучилищна възраст, когато родителите ѝ бяха бутали в устата ѝ големи лъжици лепкава бананова каша. До ден-днешен тя усещаше ужасния ѝ вкус върху небцето си.

Колкото по-дълго се взираше в бананите, толкова по-ясно различаваше една конкретна картина. Юдит си спомни сцената от супермаркета преди седем месеца, когато все още бе водила свършено нормален живот. Тогава вниманието ѝ бе привлечено от непознат мъж, навярно баща на поне няколко деца, в чиято количка се открояваше същата огромна купчина банани като тази на скрина. Сега очите на Юдит се напълниха със сълзи — истински, неподправени и влажни. Те мигновено изостриха погледа ѝ. Зад жълтите плодове се криеше

загадка, която тя трябваше да разплете на всяка цена. И то при съвсем ясно съзнание.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ФАЗА

От този момент нататък Юдит започна да пуска хапчетата в широката цепнатина на старата си розова касичка във формата на прасенце, която криеше под летните тениски в гардероба си. Трябваше да се подсигури за черни дни, тъй като не знаеше дали скоро няма да я сполетят отново.

Пред останалите продължаваше да се преструва на замаяна и изтощена. Прекарваше голяма част от времето в леглото или на канапето, правеше странни движения, вървеше по установения маршрут към банята като Дъстин Хофман в „Рейнман“, мърмореше неразбираеми неща и си говореше сама, за да се порадва на интелигентна компания. За разнообразие зяпаше с часове в една точка, внезапно се разтреперваше и се свиваше под одеялото. Разиграваше все същия интересен репертоар от ежедневието на един душевноболен човек и с нарастващо удоволствие забелязваше, че Ханес не подозира абсолютно нищо.

Той беше съвършеният болногледач. Дори в нощите, когато смяната се поемаше от мама, винаги надаваше едно ухо към спалнята. Щом се доближеше до леглото, Юдит се преструваше на заспала. Понякога галеше косата ѝ и я милваше по бузата или пък прошепваше: „Лека нощ, скъпа моя.“ На няколко пъти тя усети дъха му в непосредствена близост до лицето си и долови звука от въздушна целувка. Юдит понасяше смело и търпеливо подобни неприятни моменти. Ханес не смееше да я доближи повече, така че тя нямаше от какво да се страхува.

Двамата болногледачи обикновено прекарваха вечерите заедно в кухнята. Майка ѝ се бе превърнала в негова лична студентка по архитектура и слабите ѝ познания в тази област го мотивираха допълнително. Той обожаваше да образова невежите. През деня често се появяваше в апартамента на Юдит, дори само за да донесе и разпредели хранителните продукти. Никога не забравяше да купи банани. Тя се радваше на всяка доставка и преливаше от идеи как най-незабелязано да се отърве от един или друг плод. От време на време,

когато купата ставаше изцяло жълта, тя дори изяждаше по някой банан — всъщност вкусът им не беше толкова лош и те засищаха приятно глада ѝ.

Когато Ханес не беше наоколо, Бианка я извеждаше от апартамента. Според официалната версия Юдит просто искаше да се поразтъпче и да свикне със зимния въздух. Майка ѝ, която в тези моменти бе принудена да се грижи сама за магазина, не одобряваше напълно разходките им. Смяташе, че Ханес трябва да придружава пациентката и на открито. Когато оставаха извън полезрението ѝ, Юдит и Бианка веднага се втурваха към най-близката сладкарница, където си поръчваха истинско капучино и вкусна калорична торта. А после се залавяха за работа, следвайки препоръките на Йесика Райман.

Бианка също не обичаше банани.

— Най-големият ми кошмар е някой да ме затвори в тясна стая без прозорци, в компанията на кафява бананова кора — заяви тя. — Мисля, че бих откачила.

Юдит ѝ разказа откъслечните си спомени за бананите, които Ханес бе купил в супермаркета преди Великден. На първата им среща в кафене „Райнер“ тя го бе попитала дали е семеен и как успява да изяде сам толкова много банани. Той се бе засмял, след което ѝ бе обяснил следното: плодовете били предназначени за негова трудноподвижна съседка, вдовица с три деца. Веднъж или два пъти седмично Ханес ѝ набавял хранителни продукти. Правел го безвъзмездно, тъй като самият щял да се радва, ако има съседи, които да му помагат при нужда.

— И? — попита Бианка след кратка пауза.

— Ами нищо, това е всичко — отвърна Юдит.

Стажантката се намръщи и добави:

— Ако трябва да бъда честна, очаквах повече. Прозвучахте ми доста развълнувана. Кое ви се струва странно в тази история?

— Странното е, че той никога не спомена въпросната съседка отново.

— Разбирам. Но едва ли е много интересно да ходиш да пазаруваш за някого. Ако му купуваш обувки, е различно. Но храна? Няма кой знае какво за разказване. А и сигурно изобщо не познава добре жената. Най-вероятно само оставя у тях бананите и другите покупки и веднага си тръгва. Не е изключено и тя да се е преместила в ново жилище. Или да е умряла. Съществуват хиляди варианти. Но ако настоявате...

— Имам някакво предчувствие, първото от доста време насам. Приятелят ти Басти не може ли да...

— Разбира се. Знаете, че му доставя удоволствие. Ще излъже, че е новият пощальон или нещо подобно.

3

Разследването на Басти по случая „Ниселгасе 14“ протече не особено задоволително. Единствено домоуправителката от сръбски произход, която живееше на партера, бе проявила готовност да му даде някаква информация. Тя категорично бе отрекла в сградата да има трудноподвижна вдовица с три деца.

— Била напълно сигурна — изтъкна Бианка, — защото в цялата сграда нямало други деца, освен собственото ѝ бебе и онова в корема на бременната госпожа Холцер в апартамента до нея. Холцер обаче не е никаква вдовица, а още по-малко инвалид, тъй като през лятото участвала в градския маратон. Тогава още не предполагала, че чака дете, понеже ако си бременна и тичаш в маратон...

— Да, схванах идеята — прекъсна я Юдит.

— Домоуправителката обаче не познавала твърде добре наемателите. Споделила с Басти, че хората в сградата не общуват помежду си, което е типично за Виена. Ако човек надуши миризмата на труп от съседния апартамент, едва тогава ще разбере, че някой е живял там. И после ще прочете във вестника, че умрелият не е бил много забележим. Как да е забележим, след като никой не го забелязва? Права ли съм?

— Напълно.

— Например тя изобщо не знаела, че в двајсет и втори апартамент живее господин Бергталер. Всъщност нямала представа за кого става дума. Чак когато Басти описал външния му вид, домоуправителката се сетила, че това е любезният мъж, който винаги ѝ задържал входната врата. За разлика от останалите съседи никога не пропускал да я поздрави. За пръв път обаче чувала, че той обитава въпросното жилище. Мислела, че там не живее никой.

— Аха.

— Но Басти все пак е забелязал нещо.

— Какво?

— За съжаление не ми каза повече, защото трябвало да проучи по-подробно въпроса. Но ако подозренията му се оправдаели, наистина

щял да попадне на гореща следа.

— Вече изгарям от любопитство.

— И аз, шефке, повярвайте ми.

Кошмарната година навлизаше във финалната си фаза. Седмиците преди Коледа бяха лишени от цвят и снеговалежи. Юдит не бе преодоляла напълно старите си страхове, но поне успяваше да ги държи на разстояние. Без действието на медикаментите все още не се чувстваше достатъчно стабилна и нервите ѝ бяха изострени. Но сега мислите ѝ бяха значително по-ясни и тя вярваше, че възелът постепенно започва да се разхлабва. Просто трябваше да издърпа правилната нишка.

Беше започнала сама да се впечатлява от актьорските си способности. Интуицията ѝ подсказваше, че е по-добре още известно време да си остане вкъщи и да играе ролята на психично лабилната пациентка. Ханес я бе водил за носа толкова дълго време. Сега беше неин ред. А и присъствието му вече не я плашеше. Тя продължаваше да се чувства твърде слаба, за да вземе живота си в ръце, но предвкушаваше радостта от мига, в който щеше да му подаде пълната с лекарства касичка и да каже: „Благодаря ти, скъпи мой закрилничко. Приеми този подарък като спомен за втория ни съвместен период. Успях да се излекувам сама и за съжаление не се нуждая повече от помощта ти.“

Междувременно Ханес сподели с майка ѝ, че подготвя голяма коледна изненада. Разбира се, тя беше предназначена за Юдит, но роднините и приятелите ѝ също трябваше да присъстват. Навярно бе организирал малко празненство.

— Да видиш само как ще се зарадва — дочу думите му Юдит.

— Дали изобщо ще осъзнае какво се случва? — попита мама с типичния си очарователен тон.

— Да, да, със сигурност — увери я Ханес. — Дори и да не го показва, вътрешно тя възприема нещата като всички нас.

На петнайсети декември Юдит се възползва от отсъствието на Ханес, който бе заминал по работа извън града, и заедно с Бианка се отправи към далечната сладкарница „Аида“ на Талиащрасе. Басти вече ги чакаше там, седнал под силната светлина на електрическата крушка, която придаваше на рижавата му коса още по-ярък цвят. Той въртеше напрегнато обичата над горната си устна.

— Подозренията му са се потвърдили — заяви Бианка.

Само за няколко седмици тя се бе превърнала в достоен кандидат за ролята на комисар в някой криминален сериал. Щом чу казаното, Басти кимна демонстративно с отворена уста — сигурен знак, че се е предал без бой и завинаги е преотстъпил думата на своята приятелка.

— Спомняте ли си какво ви обясних за светещите прозорци, шефке? — попита Бианка. Без да дочака отговор, продължи: — Когато господин Ханес се прибира вкъщи вечер, във входа светват петте прозореца. Подобно на всички останали хора в сградата, той първо включва лампите на стълбището. Но прозорци седем и осем на четвъртия етаж остават тъмни, тъй като господин Ханес не включва осветлението в жилището си. Сещате ли се?

— Да, смътно — отвърна Юдит.

— А сега слушайте внимателно!

— Добре.

— Ние вече знаем защо не го прави.

— И защо?

— Опитайте се да отгатнете от три пъти.

— Бианка, моля те, нямам настроение за игрички!

— Хайде, кажи й най-сетне — изръмжа Басти.

— Той не включва осветлението в апартамента си, защото изобщо не живее там.

— Как така?

— Доста е сложно за обяснение, затова ще започна отначало.

— Бианка, направо ме побъркваш!

— Докато Басти наблюдавал съсредоточено седми и осми прозорец и се чудел защо остават тъмни, забелязал, че съседният прозорец, тоест номер шест, винаги свети. Нали, Басти?

Той кимна.

— А номер пет, който е малко по вляво, също светел, но не толкова ярко, защото на практика бил огряван от номер шест.

— Чудесно, и какво?

— Винаги когато господин Ханес влизал в сградата...

— Да, да, знам за стълбището. Премини към съществената част!

— Не бъдете толкова нетърпелива, отнемате ми цялото удоволствие! — нацупи се Бианка.

— Хайде, кажи го — измърмори Басти.

— В даден момент Басти видял, че пети прозорец изведнъж започва да свети по-силно, когато господин Ханес се прибира у дома. Първоначално предположил, че е чисто съвпадение. Но винаги щом...

— Господин Ханес се връщал вкъщи... — прекъсна я Юдит.

— Да, шефке, именно. Тогава пети прозорец грейвал по-ярко. И то несъмнено, защото някой светвал лампата в стаята. А този някой може да бъде само един човек.

— Господин Ханес — избоботи Басти.

— Интересно, нали? Следователно господин Ханес не живее в своя апартамент, а в съседния.

— Двайсет и първи — уточни Басти.

— И ако живее там самичък, явно никак не обича да пести електричество, тъй като по цял ден не гаси лампата на номер шест.

— Тоест има вероятност изобщо да не живее...

— Сам! Браво, шефке, точно това решихме двамата с Басти.

— А може би с...

— Трудноподвижната вдовица с бананите — изръмжа отново Басти и завъртя сребърната си обица.

През следващите пет дни Юдит трябваше да се преструва на душевноболна и същевременно да се държи така, сякаш нищо не се е случило. След поправителния по математика в седми клас това беше най-трудното изпитание в досегашния ѝ живот.

На двайсети декември Ханес бе изцяло ангажиран със служебни задачи и предпразнични подготовки. Майката на Юдит бе принудена да прекара следобеда в магазина за лампи, тъй като на Бианка спешно ѝ се налагаше да посети гинеколога си. Причината за отсъствието ѝ беше достатъчно уважителна, а и до Коледа оставаха само четири дни.

В действителност Бианка и пожарникарят Басти, облечен в служебна униформа, взеха Юдит към един часа и в гъстия снеговалеж я закараха до Ниселгасе 14.

— Ето, вижте, шефке — посочи Бианка от седалката до шофьора, — на четвъртия ред от долу на горе светят два прозореца. Номер пет грее по-слабо от номер шест. Точно както ви обяснихме.

Бианка остана в колата и продължи да наблюдава сградата, за да може да ги предупреди по телефона за евентуалната поява на Ханес. Басти отвори за секунди входната врата. Взе асансьора до четвъртия етаж и натисна звънеца на апартамент 21. Юдит се криеше на стълбите и се слушваше. Басти звънна общо три пъти и промърмори, че навярно няма никой. Но изведнъж вратата се отвори. Той каза нещо от сорта на: „Рутинна проверка на аварийните изходи при пожар, ще свърша бързо.“ След известна пауза, която се стори безкрайна на Юдит, вратата отново се затвори. Тя изчака малко, за да се увери, че Басти е влязъл в жилището. После изтича надолу по стълбите и седна в колата при Бианка.

— Искате ли? — попита стажантката, която държеше червило с аромат на горски ягоди. — Много помага в напрегнати ситуации.

Басти се върна след около пет минути. Устата му беше по-широко отворена от обикновено.

— Едно е сигурно, госпожо Юдит — заяви Басти, — господин Ханес ви е лъгал.

Съвещанието им се премести в гостилница „Рааб“ — популярно сред пожарникарите място, където клиентите сами си сипваха наливната бира. Над бара имаше табела с надпис: „Тренировка по гасене на пожар за напреднали“. Проблемът в случая беше, че Юдит и Бианка изцяло разчитаха на думите на Басти, а се налагаше да ги вадят с ченгел от устата му.

Отворила му жена на около шейсет-седемдесет години, която определено не била трудноподвижна и нямала деца. Или поне не се виждали такива наоколо.

— Как изглеждаше?

— Ами нормално. Отначало не искаше да ме пусне вътре.

— Защо?

— Защото зет ѝ не си бил вкъщи.

— Зет ѝ ли?

— Да, точно така.

— Попита ли я за името му?

— Не, но със сигурност е нашият господин Ханес.

— Откъде знаеш?

— Тя каза, че зет ѝ Ханес не си е вкъщи.

— Сериозно ли? Какво още каза?

— Ами нищо особено.

— Басти, моля те, опитай се да си спомниш! Какво стана после?

— Тя ме пусна в жилището и аз направих проверка.

— И?

— От гледна точка на пожарната безопасност всичко беше наред. Единствено достъпът до стълбата към покрива...

— А иначе?

— Жилището беше приятно. Подредено, чисто, поддържано. Съвсем нормално.

Юдит и Бианка свиха рамене.

— Господин Ханес живее в него от дванайсет години — продължи Басти. — Съседният апартамент, номер двайсет и две, който винаги е тъмен, също е негов. Той е живял там преди.

— Откъде знаеш?

— От жената.

— Какво друго научи? Какво се е случило с дъщеря й?

— Нямам представа. Но се казва Бела.

— Как разбра?

— На стената в антрето висеше малка дъска за съобщения, на която беше закачено писмо. Започваше с думите: „За Бела, моя ангел на Земята“ или нещо подобно. По-долу пишеше: „С вечна обич, твой Ханес“. Обич или вярност, едно от двете.

— Това вече е прекалено! — възкликна Бианка.

— Мама много ще се радва да го чуе! — добави Юдит.

— Навсякъде около писмото имаше снимки. Цялата дъска беше отрупана с портрети на въпросната Бела.

— Как изглежда тя?

— Млада и хубава, с руса коса и доста слаба фигура. Как да ви обясня... Такива са били жените преди.

— Тоест всичко друго, но не и секси — преведе Бианка.

— На няколко от снимките присъстваше и Ханес. Нашият господин Ханес, но поне с десет години по-млад.

— Не мога да повярвам — заяви Юдит. — А какво се е случило с Бела?

— Така и не разбрах.

— Защо не попита? — учуди се Бианка.

— Малко е подозрително един пожарникар да зададе такъв въпрос.

— Вероятно е починала — предположи Бианка.

— Не мисля — отвърна Басти.

— Защо?

— Защото сигурно е била там, в заключената стая, където възрастната жена не искаше да ме пусне. Казах й, че всички помещения трябва да се проверят от съображения за безопасност, но тя продължи да упорства.

— Странна работа — констатира Бианка.

— Именно в тази стая се намира прозорец номер шест. Гледа към улицата и винаги свети, дори нощем.

ПЕТНАЙСЕТА ФАЗА

Когато същата вечер Ханес се приближи до леглото ѝ, Юдит се престори на заспала, но ръцете и краката ѝ трепереха. Беше забравила да скрие хапчетата в касичката и той, разбира се, веднага ги забеляза на нощното шкафче. Пъхна ръката си под изпотената ѝ шия и повдигна главата ѝ. Подобно на онези детски кукли, които в легнало положение са заспали, а в изправено се събуждат, Юдит отвори очи и се втренчи в скрина, където се намираха бананите.

— Скъпа, важно е да вземаме лекарствата три пъти на ден, иначе никога няма да оздравеем — прошепна Ханес и доближи чашата с вода до устните ѝ, върху които вече бе поставил хапчетата.

За една десета от секундата Юдит трябваше да реши дали да приключи с театъра и да изплиска водата в лицето му. Не, беше по-разумно да затвори очи, да отвори уста и послушно да погълне лекарствата, след което отново да потъне в плътната сива пелена. Тихо си обеща, че ще ѝ бъде за последен път.

Когато Ханес си отиде, тя притисна с юмруци слепоочията си и се опита да прогони първите признаци на замаяност. Ако успееше да задържи мислите си върху Бела, щеше да пропъди гъстата мъгла в главата си. От време на време чуваше шепота на Йесика Райман, която би се гордяла много с нея в този момент. Изведнъж пъзелът се нареди. Едно обстоятелство разбули всички мистерии — Бела беше съкращение от Изабела. Изабела, Изабела, Изабела... Пермасон. Клиентката, купила кристалния полилей от магазина. Юдит се сети къде другаде е виждала името — то беше на първо място в списъка. Изабела Пермасон. Написано със специфичния разкривен почерк на Райман. Когато Юдит бе влязла за пръв път в кабинета ѝ, психиатърката бе седяла пред компютъра и бе въвеждала личните ѝ данни от някакъв лист. Тогава Юдит бе забелязала още няколко имена върху него. „Кои са останалите?“ — бе попитала тя. „Пациенти със сходна медицинска история“, гласеше отговорът. Най-отгоре — точно така, не съществуваше и най-малкото съмнение — пишеше: „Изабела Пермасон“. Двете жени фигурираха в един списък. Общото помежду

им беше Ханес. Същият глас, същият кристален полилей, същият звън. И светлината, която ставаше все по-слаба и по-слаба. Юдит вече чуваше единствено сподавени звуци. Сивата пелена бавно се спускаше около нея и блокираше сетивата ѝ. Трябваше да заспи само още веднъж. Още веднъж, а после...

Двайсет и втори декември се падаше в неделя. Към десет сутринта Юдит получи есемес от Басти, който седеше в паркираната си кола на Ниселгасе:

Ханес и жената, която се бе представила за негова тъща, бяха напуснали сградата един след друг. Само пет минути по-късно Бианка, която бе чакала в готовност, изведе Юдит на предварително уговорена зимна разходка. Минаха още петнайсет минути, преди Басти да успее да отвори ключалката на четвъртия етаж със специалните си инструменти. След това двамата с Бианка застанаха на стража пред вратата, а Юдит влезе в апартамент номер 21.

— Ехо? — каза тя на входа, за да си вдъхне кураж.

Мина покрай фотогалерията в коридора и огледа останалите помещения, в които все още се спотайваше есенният въздух. Навсякъде се виждаха тапети на цветя и старовремски мебели. Юдит продължи директно към бялата врата и леко я докосна с кокалчетата на пръстите си, преди тя да се отвори от само себе си.

Едва успя да потисне вика си. Беше очаквала да завари каква ли не ужасяваща сцена, но не и вдървената и все пак жива порцеланова фигура, която седеше изправена във френското легло в стил „Сецесион“, огряна от ярката светлина на огромната кръгла лампа. Тя прикова замъгления си поглед в широко отворените очи на Юдит.

— Здравейте — прошепна Юдит. Искаше да чуе собствения си глас и да се възстанови от първоначалния шок. — Извинете, че нахлувам така...

Жената насреща ѝ, която имаше прозрачна кожа и старателно сресана сребристо руса коса, затвори клепачи, сякаш беше на път да потъне в дълбок сън. После обаче ги отвори отново, за да покаже, че е будна.

— Аз... въз... името ми е Юдит, а вие сигурно сте Изабела... Може ли да ви наричам Бела? Добре, просто ще го направя.

Говореше едва доловимо, за да не я изплаши.

— Наистина не искам да ви притеснявам, но ние двете имаме общ...

Вероятно се лъжеше, но жената кукла сякаш размърда краищата на устните си.

— Имам общ... познат. Казва се Ханес. Ханес Бергталер.

Юдит си поемаше въздух на всеки няколко думи, стараяйки се да улови бавното темпо, с което времето се движеше в тази притихнала стая.

— Стана така, че пътищата ни с него се пресякоха, или по-точно аз се хвърлих в обятията му. Всичко започна преди великденските празници в един супермаркет. А после... нямах никаква представа, че... Той така и не спомена нищо за вас. Нито дума. Бела? Чувате ли ме? Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

Бледата жена я гледаше, без да помръдне. Тиктакането на кафявия стенен часовник наподобяваше бавните удари на сърце.

— Аз... въъ... Бела, надявам се, че въпросът ми няма да прозвучи недискретно, но за мен е много важно да ви го задам. Трябва да знаете, че не съм се предала и продължавам да се боря срещу него. Затова ще ви попитам: наистина ли сте... съпруга на Ханес?

Жената раздвижи болезнено устни, за да демонстрира, че все още може да се усмихва.

— Ще ми позволите ли да седна до вас на леглото? — попита Юдит.

Без да докача отговор, тя се приближи и взе отпуснатата ръка на пациентката. Известно време двете жени се гледаха мълчаливо. Стенният часовник не спираше да тиктака. Изведнъж очите на Юдит се напълниха със сълзи.

— Сигурно сте под въздействието на много силни медикаменти. Горката! Била съм в същото състояние, човек се чувства като парализиран. Като че ли е обграден от високи стени и се намира на чужда планета. Нали?

Бледата жена примигна. Вероятно е била красива, когато все още е живяла със здравия си разум, а не срещу него, помисли си Юдит.

— За мен е важно да ви кажа едно. Не знам дали можете или... искате да ме разберете, но трябва да ви призная, че никога не съм обичала Ханес. Наистина. За съжаление го забелязах твърде късно. Това беше най-голямата ми грешка. Моята най-тежка... вина.

Жената раздвижи глава и се опита да я обърне наляво-надясно, при което отпуснатите ѝ лицеви мускули се напрягнаха. Очевидно ѝ беше изключително трудно да изразява каквото и да е несъгласие.

— Не съм убедена, че имам право да ви... Един бог знае какво сте преживели, как се е стигнало дотук... Гласове ли чувахте? Гласове от съседната стая? Познавам Ханес. За него всички средства са оправдани. Той преследва докрай целта си. Не е способен да действа по друг начин. Понятието му за любов е... всъщност тук изобщо не става дума за любов. Извинете, ако ви...

Изабела стисна клепачи, след което помръдна дясната си ръка и я измъкна от ръката на Юдит. После с мъка се пресегна към шкафа до леглото и изпъна палец, за да посочи нещо. Там се виждаха няколко книги, радиобудилник, чаша с вода, банани, опаковки от лекарства, термометър и малка азиатска ваза със сини изкуствени цветя. Но жената с порцелановата кожа явно имаше предвид критата зад всички тези вещи светлокафява дървена кутийка.

Юдит извади отвътре гердан, направен от едри, блестящи кехлибарени топчета.

— Много е красив — заяви Юдит. — Надявам се, че харесвате кехлибар малко повече от мен.

Жената отново се опита да се усмихне. Когато Юдит понечи да върне гердана в кутийката, на дъното забеляза пожълтял лист хартия, на който с молив бе изрисувано голямо сърце. На обратната страна се виждаше кратък текст, написан на ръка. Юдит го прочете два пъти, улови ръката на жената и каза:

— Бела, имам една огромна молба. Ще ми позволите ли да взема писмото? Само за един ден. После ще ви го върна. Скоро ще дойда пак, няма да ви оставя сама. Ще поговоря с майка ви и ще ѝ разкажа цялата история. Всичко ще... се оправи. Ще се погрижа за вас, обещавам.

За вечерта беше предвидено предколедно тържество с роднини и близки приятели. Юдит дори не предполагаше за него и най-вероятно нямаше да осъзнае какво точно се случва. Или поне така си мислеха останалите. Въпреки това те не искаха да отнемат удоволствието на Ханес от поднасянето на изненадата.

В късния следобед Юдит, Бианка и Басти се заеха с всички необходими подготовки за осъществяването на специалното празненство. Юдит за последен път се настани като пациентка в леглото си и в даден момент разбра, че първите гости са пристигнали. Долови звъна на чашите с шампанско, съпътстван от гласовете, които си разменяха обичайните банални поздрави.

Някои от гостите започнаха смутено да си шушукат, за да не нарушат спокойствието на душевноболната домакиня. Тя научи от тях, че състоянието ѝ е „в застои“, но че „критичният момент все пак е преодолян“. Освен това отдавна нямала „истерични пристъпи“ и се хранела „безупречно“, а и медицината била напреднала неимоверно с изобретяването на всички гениални лекарства. Благодарение на тях пациентите получавали шанса да водят „едно напълно достойно съществуване“ у дома. Ханес изрази увереността си, че Юдит е „една много весела и уравновесена жена“, която „спокойно може да доживее до сто години“.

В края на здравните дебати мама официално удостои Ханес със заслужената награда за огромните му усилия, като под бурните аплодисменти на гостите го дари с целувка по двете бузи. Юдит беше сигурна, че устните ѝ са оставили тъмночервени следи от червило върху лицето му. Шумните целувки отекнаха чак в стаята на пациентката.

После вечерта достигна първата си кулминационна точка. Юдит беше събудена, вдигната от леглото и приведена в подходящ вид за гостите. Типичното ѝ облекло от зимната психоколекция се състоеше от лилава пижама и черен хавлиен халат. Всички я прегърнаха сърдечно и я приветстваха обратно в реалния свят. Юдит реши да стои

настрана от Лукас, тъй като искаше да му спести целия този театър. Същевременно се опита да намигне окуражително на брат си Али, който днес имаше особено тъжен вид.

По-късно организаторът на тържеството взе думата.

— Скъпа Юдит, скъпи роднини и приятели! Както знаете, не си падам по дългите речи — започна Ханес дългата си реч.

Той разказа за последните месеци, които били изпълнени с трудности за всички, за непосилните предизвикателства, изправили се пред тях, и за внезапните промени, които можели да настъпят буквално за една нощ и карали човек да се чувства напълно безпомощен. В този момент Юдит се намеси с кратко ръкопляскане, което предизвика неловко коледно мълчание.

Ханес реши да съкрати речта си и да премине директно по същество.

— Днешният ден е изключително специален за мен и Юдит — заяви той, без да подозира колко е прав. — А именно защото нашата... как да се изразя... жилищна ситуация — продължи Ханес с театрален тон, като удължаваше нарочно гласните — от днес ще се промени. Или по-скоро ще се разшири.

Юдит не се сдържа и изръкопляска още веднъж.

В следващия миг Ханес вдигна високо някакъв ключ, размаха го триумфално във въздуха и подобно на средновековен пазач на градските порти съобщи:

— Последвайте ме, ако обичате.

Юдит хвана Али за ръката и се престори, че се обляга на него. Всъщност единствено тя знаеше накъде се бе запътил Ханес. Наскоро бе видяла с очите си сходен жилищен модел.

След малко всички се озоваха в съседния апартамент, който до неотдавна бе принадлежал на вече починалия пенсионер Хелмут Шнайдер. Гостите се удивиха на безупречното изпълнение на ремонтираните помещения. Ханес бе свършил чудесна работа, и то при пълна дискретност, ако се изключеха някои среднощни шумове, които почти бяха отнели разсъдъка на Юдит. Почти.

Разбира се, в този тържествен момент никой не посмя да изтъкне каквито и да е възражения спрямо проявения вкус, макар и всеки квадратен сантиметър от грижливо обновеното пространство веднага

да подсказваше, че отговорният за ремонта архитект се занимава с преустройство на аптеки.

— Реших да взема това жилище, за да не си пречим — обясни Ханес с празнична скромност.

Говореше в множествено число, като очевидно прибавяше и мама, която сякаш изживяваше втора младост. Юдит се отдели от групата и се насочи към масата с коктейлни хапки. Така обяви студения бюфет за открит.

— Може ли още веднъж да помоля за вашето внимание? — попита Ханес.

Предстоеше и друга изненада. Тя се спотайваше зад бялата врата и дори през малката пролука загатваше за необикновената си яркост.

Гостите се преместиха в новата стая на Юдит, съчетаваща функциите на хол, спалня и дневна. Приличаше на петзвезден затвор с всичко необходимо за „напълно достойното съществуване“ на Юдит. Обзавеждането включваше една нова, още по-голяма фруктиера, в която изненадващо се виждаха само три банана. Определено имаше какво да се подобри в това отношение.

Юдит се приближи до стената, която отделяше бъдещата ѝ болнична стая от старата ѝ спалня, и незабелязано я докосна. Едва се съдържаше да не попита Ханес как бе успял да възпроизведе металическия звук от огъване на ламарина и дали всеки път бе произнасял на живо до болка познатите ѝ фрази. Навярно бе използвал аудиозапис и бе вградил високоговорители в стената? Юдит обаче реши да остави тези въпроси на други хора.

Разбира се, възхитените погледи на гостите бяха приковани в средата на стаята. Великолепният кристален полилей от Барселона, чиито висулки пречупваха неповторимо светлината, висеше точно над леглото.

— Този полилей, скъпи роднини и приятели, е много специален за нас — заяви Ханес. — Под него ние с Юдит на практика...

Кратката пауза имаше за цел да предизвика трогателни усмивки по лицата на присъстващите. Тържествената ситуация очевидно го изискваше.

— ... на практика открихме любовта.

Непоправимата Юдит се доближи до полилея и прокара пръсти по кристалните висулки, които иззвънтяха по добре познатия ѝ начин.

После тя избухна в силен смях.

— Вижте я само как се радва! — възкликна Ханес.

Постепенно и останалите започнаха да го забелязват.

Звънецът на вратата прекъсна представлението и в стаята се възцари мълчание.

— Моите гости пристигнаха — съобщи Юдит с напълно ясен глас, с който тепърва трябваше да свиква.

Бианка и Басти бяха придружени от двама непознати мъже, които останаха в преддверието.

— Съжалявам, че ви прекъсваме — каза по-ниският от тях.

Очилата му се бяха запотили от притеснение.

— Изобщо не ни прекъсвайте, ние тъкмо празнувахме — насърчи ги Юдит. — Извинете ме за небрежния външен вид. Нямах възможност да облека нещо по-подходящо за случая.

Без да се озърта, Юдит беше сигурна, че всички са приковали очи в нея. А Ханес най-вероятно беше като ударен с мокър парцал от внезапната ѝ трансформация.

— Господата са от криминалния отдел на полицията — намеси се Бианка. — Инспектор Битнер и главен инспектор Кайнрайх.

Тя се приведе към тях, сякаш се подготвяше за групова снимка. Басти стоеше до нея със зачервени бузи, а устата му беше по-широко отворена от всякога.

— Господин Бергталер? — заяви главният инспектор и огледа смаяното множество.

— Да, аз съм — отвърна Ханес.

Звучеше притеснено. Беше забил очи в пода като на онази среща в кафене „Райнер“, когато Юдит за пръв път се бе опитала да сложи край на връзката им.

— Имаме някои въпроси към вас и затова...

— Въпроси? — попита ужасено мама.

— Моля, последвайте ни в участъка, за да...

— Разбира се, господин инспектор — прекъсна го Ханес с треперещ глас. — Щом мога да ви бъда полезен с нещо.

— Определено може — намеси се Юдит.

— В участъка ли? — учуди се мама.

— За съжаление е наложително, тъй като сте заподозрян в извършването на сериозни престъпления в два отделни случая...

Полицаят извади син бележник, прочисти гърло и прочете:

— Параграф деветдесет и девет: принудително отнемане на свобода. Параграф сто и седем: заплашване. Параграф сто и седем „а“: упорито преследване. Параграф сто и девет: влизане с взлом...

— Какво става, за бога? Какво се е случило? — попита мама.

— Повярвай ми, мамо, по-добре е да не знаеш — отговори Юдит.

После даде знак на Бианка, която побутна Басти. Той затвори уста и откряна вратата.

— Имаме още един непредвиден гост — добави Юдит.

Тя се доближи до една висока жена с къса посивяла коса, която до този момент бе чакала отвън. Хвана я под ръка, заведе я при майка си и заяви с официален тон:

— Госпожо Пермасон, това е майка ми. Мамо, нека ти представя Аделхайд Пермасон, тъщата на Ханес.

Следващите мигове, в които думите ѝ постигнаха желанния ефект, бяха най-сладките за Юдит през последните месеци.

— За да обясня ситуацията на моите скъпи учудени гости — продължи тя, — ще кажа следното. От дълги години Ханес се грижи за психичното здраве на Изабела, дъщерята на госпожа Пермасон.

— Какво си направил? — извика високата възрастна жена. — Защо си ни го причинил?

Всички се обърнаха към Ханес, който седеше смутено на един стол встрани от групата. Беше заровил лице в дланите си и клатеше енергично глава.

— Ти си болен, Ханес! — изкрещя госпожа Пермасон. — *Ти* имаш психичен проблем!

— За да разберете за какво говорим, ви донесох едно писмо, написано от Ханес за жена му Изабела. Беше придружено от красив кехлибарен гердан, който той ѝ е подарил преди тринайсет години.

Юдит вдигна пожълтелите лист с нарисуваното сърце и прочете:

„За Изабела, моя ангел на Земята, по случай двайсет и петия ѝ рожден ден. Любовта ни сближава. Вечността ни

споява. Ти си моята светлина, а аз — твоята сянка. Двамата
не можем един без друг. Щом дишаш ти, дишам и аз!
Вечно твой, Ханес“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.